VƯƠNG VĂN KIỆT
Đỗ Quyên dịch
THẦN BÍ XÃ
SỰ KIỆN QUÁI VẬT TUYẾT
1
VÉ CÁP TREO ĐI NÚI TUYẾT
Dòng sách Thám hiểm khoa học giả tưởng
Dành cho thanh thiếu niên

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Sơ lược về tác phẩm

Người ta đồn rằng có một quái vật ăn thịt người trong căn biệt thự Thời Không ở thành phố Nam Minh. Chuyện này bắt nguồn từ việc cả tiểu đội kiến trúc xây dựng cho tòa nhà này đã biến mất một cách kỳ lạ. Mãi đến năm tháng sau khi sự việc xảy ra, người nhà của những người mất tích mới trình báo về vụ việc đầy bí ẩn này, phía cảnh sát không tìm thấy bất kỳ thi thể nào, và cũng không thu được chút manh mối nào, vì thế, vụ án này đã trở thành vấn đề chưa có lời giải. Đã xuất hiện một video kỳ lạ về căn biệt thự Thời Không ở một trường trung học của thành phố Nam Minh. Sau đó nhiều năm, video đó đã thu hút bốn thanh niên mang lòng nghĩa muốn xả thân cứu giúp lao mình tiến vào công cuộc điều tra phía trước.

Thang máy trầm mặc của tòa nhà là nơi diễn ra vô số những điều rùng rợn cứ nối đuôi nhau xảy ra. Tự gọi mình là "Thám hiểm gia", cậu bạn Lạc Viễn đã kéo theo Đậu Đồ Đồ từng bước tiến lên phía trước, và gặp được cô bạn Thẩm Tiểu Lệ, người được mệnh danh là cảnh sát thế gia, cùng với cậu bạn trinh thám nhỏ Nhiếp Phi Phàm, vốn là người suy nghĩ vô cùng cẩn trọng. Ba chàng trai và cô gái nhỏ tính cách khác biệt, cuối cùng thương lượng cùng nhau thành lập ra Liên minh tìm quái vật ăn thịt người bí ẩn kia.

Sau khi trải qua một chuỗi những sự kiện kỳ bí, cả nhóm từ người ngoài hành tinh ký sinh trên cơ thể của Lạc Viễn - Đại Liễm Đồ đã nói ra manh mối về tiểu đội kiến trúc, cùng với âm mưu muốn xâm chiếm trái đất của người ngoài hành tinh! Để bảo vệ sự an toàn cho trái đất, cả bốn bạn trẻ đã quyết định đồng tâm hiệp lực cứu lấy tiểu đội kiến trúc, nhưng không phải ai nấy cũng đều có thể xuyên quan không gian. Chính vào thời khắc then chốt đó, các bạn trẻ đã nhận được lời mời của "Người thần bí", và đặt chân đến phi thuyền sang trọng vô cùng đầy bất ngờ, đã được tận hưởng cơn lốc Ngân Hà trong vũ trụ, cùng với những bức tranh về các vì sao, từ đó hiểu được sự khác biệt giữa những vì sao, và công cuộc

phát động chiến tranh kịch liệt với người ngoài hành tinh...

Và sau cùng, những bạn trẻ với trái tim dũng cảm có thể ca khúc khải hoàn trở về hay đã hi sinh anh dũng...?

Dòng chữ trang bìa

"Đội lục chiến siêu quyền năng" phiên bản Trung Quốc: 4 bạn trẻ với từng tuyệt kỹ riêng biệt, thể loại Khoa học viễn tưởng (siêu năng lực) dù là điện ảnh hay kịch truyền hình đều nhận được sự hưởng ứng nhiệt thành trong những năm gần đây. Phim hoạt hình khoa học viễn tưởng vẫn còn nhiều dư địa ở Trung Quốc hiện nay, thật sự đang thiếu những tác phẩm để xướng khơi dòng cho thể loại khoa học viễn tưởng hoạt họa này.

"Thần Bí Xã" là một bộ sách dành cho thiếu nhi về thể loại khoa học viễn tưởng với điểm nổi trội là cơ học lượng tử, không gian song song, những kiến thức về vũ trụ. Câu chuyện hướng thẳng tới hứng thú bất tận của các bạn nhỏ trước những điều kỳ bí của khoa học thần bí, đánh dấu bước khởi đầu cho dòng sách nhi đồng khoa học viễn tưởng huyền nghi. Với thủ pháp miêu tả rùng rợn ở mức nhẹ nhàng, quý độc giả sẽ cảm nhận được những trải nghiệm kích thích từng giác quan. Tham gia vào thế giới tri thức khoa học phổ thông, bạn đọc nhất định sẽ tràn đầy hiếu kỳ trước chủ nghĩa thần bí, thế giới song song, sự huyền bí của vũ trụ, cũng như cơ học lượng tử, từ đó tiến thêm một bước sâu hơn vào câu chuyện đầy lý thú này.

Lời dẫn

Sắc đêm dần thẫm hơn, trên phố lác đác vài bóng người đi lại, cao cao một vầng trăng tròn vút treo. Những vì tinh tú tựa như một chiếc đĩa bạc vỡ được tiên nhân quẳng ra, trên bầu trời là những đốm sáng chọi lọi. Ánh trăng rải xuống trên thân hình hai thanh niên khoác trên mình bộ đồng phục, phả ra cả căn nhà lớn cao tầng màu xám bạc.

Tường của tòa nhà đã bạc, chỗ cao thì hơi lệch, khung cửa sổ cũ nát hoen gỉ, xem ra đã bị bỏ nhiều năm. Thời khắc ấy, nó tựa như một gã khổng lồ, nhìn chằm chằm xuống hai chàng trai trẻ phía dưới chân mình.

Chàng thanh niên đang khoác trên mình chiếc ba lô ngồi xổm xuống, lấy ra hai chiếc đèn pin và hai gậy côn nhị khúc, đưa cho

chàng mập phía sau. Một bàn tay múp míp run rẩy đỡ lấy chiếc đèn pin.

1, 2, 3, 4, 5...

Chàng mập nghe rõ mồn một tiếng đập của mình, cậu dùng ống tay áo lau đi những giọt mồ hôi đang túa ra trên trán. Gió lạnh đêm thổi đến, cũng thổi đi vài phần nóng ruột trong lòng, nhưng khó lòng tiêu tan được nỗi sợ chìm sâu trong lòng. Cậu do dự một lúc rồi hỏi với vẻ sợ hãi: "Chúng mình...hay là đi về đi?"

Sắc mặt của chàng trai đeo ba đầy vẻ khó hiểu, đang định mở miệng thì nhìn thấy con gì đó đen kịt bay ra từ cửa sổ, đậu trên cây và vỗ cánh liên hồi. Vừa định thần trở lại thì đã bắt gặp một cặp mắt đỏ như màu máu. Mặt trăng không biết sợ điều gì, lẳng lặng nép mình sau dải mây, ánh trăng mờ nhạt xuyên qua tầng mây hắt lên bức tường, kết lại như hình mạng nhện.

Hai cậu một tay cầm đèn pin soi đường, một tay nắm lấy người còn lại, vẻ sợ hãi và lo lắng ngập tràn trên khuôn mặt, hai thân hình dán sát vào nhau. Góc khuất vang lên những tiếng sột soạt của những con chuột đang núp mình ẩn khuất. Mười mấy cặp mắt đỏ ngầu của đám chuột đang chăm chú dõi theo hai chàng trai, nhìn thấy ánh sáng từ đèn pin chiếu rọi, lũ chuột liền thục mạng tháo chạy.

Bỗng nhiên, tiếng "loảng xoảng" vang lên từ khoảng tối trước mắt, dường như có thứ gì rơi xuống, khiến thân hình to béo của cậu co rúm kinh hãi tột độ. Thấy vậy, cậu bất giác hét lớn một tiếng. Nghe thấy vậy, chàng trai đeo ba lô chiếu đèn pin lại nhìn theo.

Vài giây sâu đó, hai chàng trai trừng mắt, miệng mở lớn đến mức có thể nuốt được thứ gì đó vào trong, khuôn mặt ngập tràn sợ hãi, chiếc đèn pin trong tay lăn xuống đất. Ánh sáng chiếu lên bức tường đối diện, bàn tay chàng mập run run chỉ về phía tường, hai bóng đen dài dần áp sát hai người họ, rồi lại gần hơn chút nữa.

Một tia chớp màu tím bạc cắt ngang chân trời, cơn cuồng phong đập mạnh vào những cánh cửa sổ đã cũ nát vô cùng tạo thành những âm thanh liên hồi, tiếng sấm rền long trời vang trùm lên cả căn biệt thự Shikong. Mưa rơi như từng giọt máu tươi đang gõ lên cửa sổ, cả bầy quạ đen như mực kinh hồn bạt vía, liên tục phát ra những tiếng quác quác, thanh âm lạnh lẽo đến rợn người, khiến người ta phải dựng cả tóc gáy.

Bên ngoài khung cửa, mưa to dần, hai cái bóng mỗi lúc một gần hơn, khiến hai cậu sợ hãi đến mức hai chân run lẩy bẩy. Rõ ràng, hai cậu muốn chạy trốn nhưng dường như đang có thứ gì đó giữ chặt lấy hai chân, không thể nhúc nhích được dù chỉ một chút. Nhưng mọi chuyện chỉ mới đang bắt đầu. Truyền thuyết kể rằng, trên tầng 21 của căn biệt thự Thời Không có một yêu quái ăn thịt người. Tiểu đội kiến trúc phụ trách trang hoàng cho tòa nhà đều bị yêu quái ăn tươi nuốt sống chính trong đêm đó, vì thế mà đã nhiều năm này không ai dám bén mảng đến bên tòa nhà.

Đó là đêm giông tố đầy trời, quạ kết thành đàn, những tiếng gọi nhau kì quái, lũ chuột mắc dịch, hai bóng đen thần bí, truyền thuyết kinh dị...tất cả đã bao trùm lên màn cửa sổ mỏng một tầng huyền bí và thâm sâu.

Nhưng thực sự có thứ ăn thịt người đáng sợ trong căn biệt thự Thời Không đó ư? Hai chàng trai ấy đến nơi này vì lý do gì? Bóng đen họ đã gặp rốt cuộc là thứ đáng sợ gì?

Chương 1
Truyền thuyết quái vật ăn thịt người

(1)

Tảng sáng, mặt trời ngóc đầu trồi lên với vẻ khoái chí, những tia nắng vàng óng xuyên qua tầng mây mỏng, len vào căn phòng trong tiểu khu Hạnh Phúc thuộc thành phố Nam Minh. Sau đêm rửa tội trong cơn mưa xối xả, ngửa mặt đón nhận bầu không khí trong lành hơn, vệt nước bùn giẫm dưới chân cũng sạch sẽ hơn, cái cây nhỏ ven đường dường như cũng vươn mình trỗi dậy không ít, lá xanh mơn mởn. Trải qua một đêm, cả thế giới dường như thay da đổi thịt, khiến người ta không khỏi kinh ngạc mừng vui.

“Đinh đinh đinh---“

Tiếng chuông kết thúc giờ học của trường trung học Thực nghiệm thuộc thành phố Nam Minh vang lên truyền khắp đến từng phòng học. Bầu không khí tĩnh lượng thường thấy vào mỗi giờ tự học trong phòng học của lớp học cuối cấp, đã được thay thế bằng những âm thành huyên náo khác lạ vào ngay hôm nay. Mấy cậu học sinh tụ lại một chỗ, họ nói về cái video sống động như thật, dần dà thu hút sự hiếu kì của cả đám nữ sinh.

“Các cậu đã xem chưa? Tối qua, mưa như trút nước, có một video kì lạ trên thanh bài đăng của trường, với tỷ lệ truy cập hơn 10.000!” Một chàng trai vừa cao lớn vừa mập mạp Chu Tiểu Long nói.

“Cậu nói đến cái video ăn thịt người ở tòa biệt thự đó ư? Tôi chỉ

xem 2 phút đã cảm thấy có gì đó hắc ám nên không dám xem tiếp nữa!" Cô gái với mái tóc dài đứng cạnh đó - Dương Vân đáp lời.

"Đúng đấy, chính là video đấy. Nghe nói, trong căn biệt thự đó cứ văng vẳng tiếng khóc như của âm hồn, chú trực ban cũng bị dọa đến mức bỏ chạy luôn rồi! Thấy bảo rằng, nhiều năm về trước, một tiểu đội đảm nhiệm thiết kế cho căn biệt thự này cũng lặn mất tăm tích, đến giờ phía cảnh sát vẫn chưa phá được án đấy." Cậu bạn Hứa Quang Quân đang tựa sát ở chiếc bàn cạnh đó cố ý hét lớn mấy tiếng dọa mấy nữ sinh bên cạnh sợ quýnh lên.

Ngồi ở hàng cuối cùng cạnh cửa sổ bên trái cách đó không xa, cậu bạn có cặp mắt lớn Lạc Viễn đang uống sữa, nhưng vẫn hướng ánh mắt về đám học sinh đang thảo luận. Cậu lắng tai nghe hết câu chuyện, nhưng trong lòng lại khẽ hừ một tiếng, giời ạ, đám quậy này chỉ thích hù dọa mấy cô bạn học nhát gan kia để thu hút sự chú ý của họ.

Cậu nhìn thời khóa biểu hôm nay, có hai tiết tiếng Anh vào buổi sáng, bất giác khẽ trách móc: Không những phải nghe những bài ghi âm như từ sách trời mà còn phải làm nhiều bài tập, mệt chết mất!

Có một lời thoại phim vô cùng ý nghĩa trong phim Hồng Kông cũ: Làm người quan trọng nhất chính là vui vẻ. Thế là, Lạc Viễn dự định tiêu khiển kịp thời trong mấy phút nghỉ sau khi tan học, cậu ta ngó trước nhìn sau, không thấy bóng dáng của giáo Viễn và người quản lý trường học, bèn lén lút rút ra chiếc điện thoại từ bàn học, mở video hoạt hình đã tải xuống từ trước đó.

Không có ư?!

Không phải mẹ đã xóa mất cái video đó nhân lúc mình ngủ chứ?

Cậu thất vọng đặt điện thoại xuống, xung quanh chỉ thấy toàn những tiếng vù vù bên tai, cách đó không xa là âm thanh cực lớn của mấy cậu bạn cùng học.

"Sao trước giờ vẫn chưa phá án vậy?"

"Chắc chắn là do cảnh sát không tìm được người, thời gian lâu dần, mọi chuyện cứ thế dần bị bỏ xó ư."

"Dù gì cũng chỉ là một truyền thuyết, nói chưa biết chừng chỉ là giả thôi!"

“Nhưng cả tiểu đội kiến trúc biến mất không còn bóng người lại chẳng phải lời đồn. Điều này là sự thật!”

Bị mấy lời của mấy cậu bạn học dẫn dụ, trong lòng Lạc Viễn cảm thấy có chút ngứa ngáy, cũng muốn biết được nguồn cơ thực sự của câu chuyện. Cậu lại mở điện thoại và click vào bài đăng của trường.

Bài đăng đó đập vào mắt ngay tức thì, hàng chữ màu đỏ trên đó ghi rõ:

Vụ ăn thịt người kinh hoàng tại biệt thự Thời Không vào một đêm mưa to gió lớn!

Trời đất ơi, lẽ nào đó là sự thật ư?

Lạc Viễn không chút do dự mở video lên, bức hình hiện lên đương lúc giữa hè, mấy đám mây tụ lại trên bầu trời bảo vệ cho tòa biệt thự hình lục giác vuông vức tinh khôi, bức tường lớn bên ngoài khoác lên mình tấm kính thủy tinh trong suốt tựa như mặt gương phẳng, ánh dương chiếu xuống bức tường trong tấm áo thủy tinh, phản chiếu lại thứ hào quang thật chói mắt, suýt nữa khiến cả hai mắt người ta như bị mù.

Nhưng trang trí bên trong căn biệt thự lại chưa hoàn thiện, cát đá, xi măng chất thành đống ngổn ngang tại hiện trường, công nhân thì phân tán. Vừa tiến vào đại sảnh, ánh sáng mặt trời chuyển ngay sang trạng thái âm u, chỉ còn lại cả phần đại sảnh rộng lớn, bốn thang máy để không, ở góc là một cầu thang đá cong mình uốn lượn.

Bỗng nhiên, cảnh sắt đổi dời tức thời, căn biệt thự mới tinh bỗng được thay thế bằng những tấm kính đổ nát, cũ kĩ, khắp nơi vương vãi toàn những tấm ván gỗ mục nát. Cả căn phòng chìm trong dải tối đen như mực, thấp thoáng từng dải sáng thoát ẩn thoắt hiện, tiếng mưa rì rào ngay sau đó đập liên hồi vào căn biệt thự, video như được dựng lên trong thứ nhạc sắp đặt.

Tia sáng duy nhất chiếu lên bức tường tranh, trên đó toàn những hình vẽ kì quái, có người ngoài hành tinh miệng đầy máu, hay yêu quái kì bí với khuôn hình méo mó, với dải ngân hà trong vũ trụ rộng lớn mênh mông, cùng những bức hình mờ mờ ảo ảo.

“Vù, vù, vù...”

Tiếng khó nỉ non đâu đó truyền đến khiến lòng người kinh hãi,

tay của Lạc Viễn bất giác run lên. Trong video hiện rõ lớp bụi trên trần nhà lã chã rơi xuống, tiếp theo đó là từng tiếng bước chân nặng trịch nện xuống sàn nhà. Và bỗng nhiên, xuất hiện một bóng đen khổng lồ trên bức tường ảm đạm.

"Quác, quác..." Bóng đen phát ra tiếng cười quái đản, và tiếng vọng cứ thế to hơn, to hơn nữa, tựa như tiếng cười khoái trá của kẻ săn bắt được con mồi. Thậm chí, Lạc Viễn còn có thể tưởng tượng ra hình hài méo mó kia để lộ rõ nụ cười mãn nguyện vô cùng, đầu lưỡi đang liếm láp thứ máu còn dính lại ở khóe miệng, trên tay đang cầm phần còn lại của tay chân đã bị cụt nhơm nhớp máu. Hình ảnh ấy khiến người ta.....không khỏi dựng cả tóc gáy!

"Ừm, đang xem gì thế hả?" Một bàn tay trăng trắng, dày dặn vỗ mạnh lên bả vai của Lạc Viễn, khiến cậu ta giật thót mình. Quay đầu nhìn lại trước mặt là một thân hình vạm vỡ với vóc dáng nhỉnh hơn đám bạn cùng trang lứa, trong tay người kia đang cầm gói snack.

Người đó không ai khác, chính là bạn cùng bàn kiêm bạn thân của cậu - Đậu Đồ Đồ. Nhà của hai chàng trai trẻ tuổi này chỉ cách nhau một tòa nhà lớn, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cùng học một lớp, là bạn nối khố thuở nhỏ, thân như hình với bóng. Hai chàng trai bị hút vào trò chơi mạo hiểm trong phim hoạt hình "Vua hải tặc" mấy tháng trước, thậm chí còn liên thủ thành liên minh cặp đôi dũng cảm, chỉ là đến giờ vẫn chưa có thành tựu gì để chứng minh thực lực của liên minh này.

Lạc Viễn trợn mắt tỏ ý bất mãn trước hành động có phần thô lỗ đó của cậu bạn Đồ Đồ, rồi tiếp tục trượt xuống phía dưới trang thì thấy bức ảnh của một nhóm già trẻ gái trai nước mắt lưng tròng, và một tin tức mới. Trong đó, một bản tin có nội dung chính như sau:

"Vào ngày 18 tháng 5 năm 2005, Mạng tin tức Nam Minh đưa tin rằng trong căn biệt thự Thời Không ngay sau khi bắt đầu xây dựng ở khu đô thị Nam Minh, một đội xây dựng gồm 12 người đã không hề xuất hiện kể từ tối ngày 13, và hiện vẫn chưa rõ tung tích. Trước mắt, căn biệt thự này đã bị đình chỉ, cảnh sát cũng vào cuộc điều tra."

Cuối bài đăng kèm theo một lời nhắc nhở thân thiện:

Các bậc phụ huynh tuyệt đối không được tự ý vào trong tòa biệt thự Shikong, nếu không sẽ không còn đường về!

Lạc Viễn lén đưa điện thoại cho Đồ Đồ, dưới bài đăng còn nhiều bình luận trái chiều:

“Chà, xem xem khiến người ta không khỏi xót thương, hy vọng sớm tìm được họ.”

“Các chú cảnh sát, kết quả điều tra ra sao rồi?” “Chắc chắn là lừa gạt rồi, thật vớ vẩn.”

Chỉ vài dòng chữ ngắn ngủi và một cái video đã khiến Lạc Viễn rơi vào trầm tư. Cậu nhìn trân trân vào bức tường trắng phía trước, một chuỗi nghi vấn hiện lên trong đầu, tiểu đội kiến trúc này rốt cuộc đã đâu chứ? Chủ nhân của video đó thực sự là người nào? Cuối năm đó đích thị đã xảy ra chuyện gì?

Mấy giây sau đó, thường ngày vốn nhát gan là Đậu Đồ Đồ thản nhiên nói: “Ồ, tôi đang nghĩ đến cái này, Lạc Viễn, cậu chẳng phải tự xưng là bậc thầy về thám hiểm đó ư, dám tự mình đi chứng minh không?”

Lạc Viễn lắc đầu rồi lại gật đầu.

“Đinh!” Tiếng chuông vào tiết vang lên, tiếng huyên náo ngoài hành lang giờ nhường lại cho bầu không khí tĩnh mịch, trong tích tắc, phòng học yên tĩnh trở lại, đám học trò ngồi yên chờ giáo Viễn tới, ngoại trừ hai cậu học sinh hàng cuối cùng.

Đậu Đồ Đồ hướng ánh mắt đầy hoài nghi về Lạc Viễn, rồi cố hỏi với vẻ khích tướng: “Cậu sợ rồi phải không?”

Lạc Viễn đứng dậy với vẻ bất phục, vỗ nhẹ lên mặt bàn và lớn tiếng đáp: “Tôi sợ cái này sao! Tôi sẽ là bậc thầy về thám hiểm trong tương lai đấy!”

Nhưng lời phản bác ấy đã vấp phải ánh mắt đang không hiểu chuyện gì đang đổ dồn nhìn lại, vào giây phút đó, tiếng cười đồng thanh vang lên, thậm chí đâu đó còn vang lên mấy lời thì thầm, gã đại vương chém gió này lại lên cơn đấy.

Đúng vào thời khắc đấy, đầu mẩu phấn trắng ngắm thẳng đầu cậu ta, lớp trưởng đại nhân Thẩm Tiểu Lệ ngồi giữa lớp nói với Lạc Viễn bằng thứ giọng Đài Loan đặc sệt: “Lạc Viễn, cậu ngồi xuống cho tôi! Thời gian lên lớp bỗng nhiên náo nhiệt, cậu muốn bị phạt chép 100 lần cổ thi phải không?”

(2)

Lạc Viễn trừng mắt nhìn nhìn về phía cô bạn lớp trưởng mang dáng vẻ soái khí với mái tóc cắt ngắn ngang vai với vẻ vô tội, hậm hực ngồi xuống. Thực sự, tận trong lòng mình, cậu ta không dám phản kháng lại cô bạn họ Thẩm có thành tích học tập xuất sắc, từ nhỏ đã sinh trưởng trong gia đình cảnh sát đó, chỉ sợ khiến cô nàng không vui sẽ báo lại với giáo viên hoặc bản thân sẽ bị đánh tơi bời một trận.

Đậu Đồ Đồ lấy vội cuốn sách Ngữ văn che mặt mình lại, vì cậu biết rằng phía bên kia cuốn sách là ánh mắt dữ tợn của Lạc Viễn đang nhìn thẳng về mình, trên mặt còn hiện lên 5 chữ "Cậu khiến tôi mất mặt".

Bỗng nhiên, Lạc Viễn dùng khuỷu tay huých nhẹ về phía Đồ Đồ, rồi đưa cho cậu một tờ giấy, không biết là cậu ta hành động theo cảm tính hay thật sự muốn thực hiện lời hứa ban nãy, trên tờ giấy viết rằng:

Nam tử hán nói được, làm được! Tối thứ bảy ngày mai, chúng ta cùng đi đến biệt thự ăn thịt người, tiện thể nhìn xem những bộ xương mất dạng!

Anh bạn Đậu Đồ Đồ trợn trừng mắt với vẻ kinh hãi, lắc đầu quầy quậy tỏ ý dù chết cũng muốn bước vào căn biệt thự quỷ quái đó. Cậu cầm vội chiếc bút bi lên và nhanh chóng viết một hàng chữ in hoa xiêu vẹo: Muốn đi, cậu tự đi một mình, đừng kéo tôi xuống nước.

Lạc Viễn nắm chặt tay của mình, sắc mặt nghiêm lại, bèn đặt bút viết: Đồ nhát gan mới không dám đi! Yên tâm đi, có chuyên gia thám hiểm là tôi bảo vệ cậu, không xảy ra chuyện gì đâu!

Vừa nhìn thấy ba chữ "Đồ nhát gan" thì cậu bạn Đậu Đồ Đồ không màng đến những lời khoác lác của mình lúc trước, ưỡn ngực với vẻ không cam lòng: "Ừm, đi thì đi, ai sợ ai!"

Lạc Viễn lớn tiếng cười, trong mắt ánh lên vẻ đắc ý và tán thưởng, bèn giơ ngón tay cái lên.

Kim đồng hồ tí tách chuyển động, ngày dài vội vã lướt qua, nhường chỗ cho màn đêm từ từ buông xuống. Nhưng đêm đó, Lạc Viễn ngủ một giấc bất an. Tỉnh giấc lúc nửa đêm, cậu tựa như

bước vào vô số căn phòng bí mật, một mình bước qua hết cảnh cửa lớn này đến cánh cửa khác, nhưng lại như quay tròn trong ngõ cụt, bước thế nào cũng không bước ra được.

Trong bầu không gian tắt ánh sáng lịm dần, dễ khiến người ta rơi vào nỗi cô đơn. Dần dần, cậu bắt đầu hô hoán Đậu Đồ Đồ và mẹ mình, nhưng không ai trả lời. Cậu lại bắt đầu điên cuồng mở hết cánh cửa này đến cánh cửa khác, và cậu cứ thế chạy trốn điên cuồng trong căn phòng chằng chịt lối ra.

Không biết đã chạy bao lâu, cậu nhìn thấy một hàng dài bích họa kì quái, trong đó có một con sói hoang cao quý, trên cổ đeo chuỗi vòng bằng đá quý xa xỉ. Định thần nhìn lại thì thấy một hàng chữ ở góc dưới bên trái bức họa con sói hoang. Cậu giương mắt nhìn với vẻ hiếu kì, nhưng càng muốn nhìn kĩ thì lại càng mờ hơn.

Vào giây sau đó, con mắt vốn màu nâu của con sói hoang từ từ chuyển sang màu xanh, nó thật sự đã chuyển sang màu xanh, nhô chiếc đầu ra từ trong tranh, còn mở lớn miệng với chiếc răng nanh sắc nhọn, và cứ thế nuốt sống cậu.

Trong cơn kinh hoàng, Lạc Viễn đang cật lực mở cánh cửa ra. Một luồng sáng mạnh từ từ nuốt trọn bóng hình nhỏ bé của cậu, luồng sáng ấy sáng hơn bình thường mười mấy lần. Theo bản năng cậu dùng cánh tay che mắt lại. Nhưng đỉnh đầu lại truyền đến hồi âm thanh xa xôi gì đó, không ngừng thôi thúc cậu: “Tiến vào đi, mau vào đi!”

Lạc Viễn lắc đầu với vẻ sửng sốt, muốn lớn tiếng gọi mẹ lần nữa nhưng cổ họng như bị người ta bóp nghẹt, không cách nào phát ra âm thanh.

“Cứu mạng!” Cuối cùng, Lạc Viễn cũng cất tiếng thét được, “Bộp”, âm thanh mạnh đập vào, mồ hôi trên trán từng giọt to rơi xuống . Cậu đưa mắt nhìn xung quanh, gắng gượng thở ra một hơi, hóa ra mọi chuyện chỉ là một giấc mơ.

Nhưng hình ảnh trong giấc mơ đó cứ lẩn khuất trước mắt cậu từng hình, từng hình một, không có cách nào xóa những thứ đó khỏi bộ não. Lẽ nào, chốn u minh đấy đã định sẵn mình phải đến căn biệt thự Thời Không đó? Đây là sứ mệnh của bậc thầy thám hiểm ư? Lạc Viễn sau khi định thần lại lần đầu cảm nhận được sứ mệnh đến từ bậc thầy thám hiểm.

Trời dần rạng hơn, tia nắng đầu tiên của buổi sớm chiếu xuống căn phòng, in lên tấm ga trải giường bằng bông có in hình hoạt

họa, chim chóc đậu trên nhánh cây, đón lấy ngon gió nhẹ mát tận ruột gan, vui vẻ trong khúc hoan ca. Tay cầm lấy điện thoại, ngón tay nhanh chóng gõ nhẹ lên màn hình, vừa dùng thanh gậy dài từ dưới giường lấy ra chiếc hòm lớn in đầy chữ tiếng Anh, lấy một chiếc kính râm cùng một chiếc ipad mini, rồi cùng cho tất vào trong ba lô.

Buổi chiều hôm đó, Nhiếp Phi Phàm thay cha mẹ trông coi cửa hàng tạp hóa, đã nhìn thấy dòng hồi đáp mới màu đỏ dưới bản tin về căn biệt thự Thời Không: Thành viên của tiểu đội liên minh những người dũng cảm, sẽ đi bắt quái vật ăn thịt người vào tối thứ 7 tuần này, và sẽ gửi về ảnh từ hiện trường để chứng minh thực lựa của tiểu đội chúng ta!

Cùng lúc đó, trong căn chung cư giản dị mà sạch sẽ, Thẩm Tiểu Lệ kéo mái sáng hai bên, sau mấy giây hai mắt dán chặt vào màn hình máy tính, dường như vừa đọc được thứ gì đó thật buồn cười, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cô vội vớ lấy chiếc điện thoại trên bàn và ấn số của cửa hàng tạp hóa.

“Nhiếp Phi Phàm, cậu đã thấy chưa hả? Bọn họ, một kẻ thì nhát gan lại cộng thêm một tiểu đại vương chuyên chém gió lại đi đến căn biệt thự ăn thịt người đó cơ đấy, nực cười không cơ chứ!” Thẩm Tiểu Lệ sau khi nói xong thì uống một ụm nước lớn, nhưng không nghe thấy lời đáp nào từ đầu giây bên kia.

Sau vài giây, Nhiếp Phi Phàm tĩnh lặng như đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng, cậu cất lời: “Lớp trưởng Thẩm à, hay là chúng mình cùng đi đi, được không? Đây cũng là cơ hội tốt với bằng chứng có sức thuyết phục nhất về thực lực của tiểu đội của những sự kiện thần bí của chúng ta mà!”

Như bị sặc nước, Thẩm Tiểu Lệ ho mạnh hai tiếng, và nói: “Khụ, khụ, tôi cũng cảm thấy đây là cơ hội tốt, vậy thì tối nay chúng mình gặp nhau ở chỗ cũ đi!”

Màn đêm chẳng mấy đã bao trùm, ánh trăng mỏng manh chiếu xuống từng ngóc ngách trên nền đất, con đường bê tông dưới chân cũng lập lòe phát sáng. Cơn gió đang rít lên điên cuồng, lá cây thổi xào xạc, những bóng cây in hằn trên bức tường màu tro xám khẽ rung lắc, tựa như một thứ quái vật đang giương nanh múa vuốt.

Căn biệt thự Thời Không nhìn tựa như một Vương tử mặc hắc y lạnh lùng, cao ngạo nhìn xuống hai chàng trai nhỏ bé dưới chân,

thân hình ấy vốn đã rách bươm, lại phải trải qua cơn thịnh nộ của cơn cuồng phong mặc sức táp vào, kế đó là hai con quạ đen kinh hãi bay ra.

Một chàng thanh niên mặc chiếc áo vệ y hoạt họa để lộ ra cánh tay thô chắc, xem ra to lớn hơn câu chàng mặc áo sơ mi ở bên cạnh. Nhưng vào thời khắc này, cậu ta đang núp sau lưng của người đồng đội, thấp giọng nói: "Lạc Viễn, hay là chúng mình quay về đi, được không? Nơi này khiến người ta sởn gai ốc, tim tôi vẫn đập nhanh lắm đây!"

Không rõ vì lý do gì, chỉ cần nghĩ đến việc thám hiểm thì trong lòng Lạc Viễn lại trào dâng niềm kích động khó tả, dòng máu nóng cứ thế sục sôi khắp người vì chuyến thám hiểm này. Nhưng vào thời khắc then chốt khi nghe cậu bạn Đồ Đồ nói thế thì lòng lại muốn đánh bài chuồn, nụ cười của cậu bỗng nhiên như cứng đơ lại.

"Đồ Đồ, chúng ta là nam tử hán, nói lời thì phải giữ lời, dù sao thì cậu cũng cao lớn hơn tôi đấy, lẽ nào lại nhát gan như thế chứ? Nếu cậu cứ tiếp tục làm một kẻ nhát gan như thế tự quay về đi."

Lạc Viễn bất đắc dĩ thở dài một hơi, ngồi xổm xuống thắt chặt lại dây giày của chiếc giày lười màu trắng, tiếp sau đó lấy ra một chiếc đèn pin từ trong ba lô, cùng với một chiếc côn nhị khúc, đèn pin ở một bên tay đặt vào chiếc túi lớn của quần yếm. Cậu tiến lên phía trước hai bước, cảm thấy ba lô bỗng dưng như bị gì xuống, bàn tay múp míp kia kéo lấy dây đeo ba lô, Đậu Đồ Đồ theo sau bên cạnh cậu, cuối cùng cũng cất những bước đầu tiên.

Hai chàng trai dần tiến đến cánh cửa lớn của căn biệt thự Shikong, nhưng điều khiến người ta kinh hãi đó là, cửa sắt lại không khóa!

Tầng một của căn biệt thự trống trải, chỉ có một thanh gỗ đặt ngang treo mấy bộ quần áo rách nát.

Lạc Viễn không khỏi cảm thấy kì quái, lẽ nào quái vật ăn thịt người còn mặc quần áo ư? Vậy thì nó phải là người hay là quái vật chứ?

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ rọi xuống, chiếu khắp khuôn mặt nhợt nhạt của cậu. Ánh trăng không chiếu đến được những chỗ tối trong góc khuất, nhưng cậu có thể nghe rõ những thành âm cãi nhau của lũ chuột, dường như mười mấy cặp mắt chuột đỏ ngầu đang nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cậu và Đồ Đồ.

Thời khắc đó, tim của Đậu Đồ Đồ đã loạn nhịp, tay nắm đèn pin bất giác run lên, bước chân dần hướng sang một bên, cả thân hình như dán chặt vào Lạc Viễn.

Theo bản năng, Lạc Viễn nắm chặt đèn pin, sắc mặt ngập tràn trong sợ hãi và lo âu. Chính cậu cũng không biết nên chạy về hướng nào, bởi vì phía trước là ba cánh cửa, đâu đâu cũng là nơi bóng tối ngự trị, còn thang máy thì chỉ có một cái. Giờ đã không còn hoạt động nữa vì quá lâu không sử dụng đến.

TIẾP THEO PHẦN DỊCH BIỆT THỰ THỜI KHÔNG – HƯƠNG GIANG CHƯƠNG 2 -

Chương 2
Cầu thang kinh hoàng

(1)

Căn biệt thự Thời Không tĩnh lặng như tờ trong màn đêm, tĩnh lặng đến mức tiếng đập của trái tim cũng khiến người ta cảm thấy như rõ mồn một.

Ánh mắt hai người giao nhau, dừng lại cùng một lúc, rồi khẽ gật đầu trước người đối diện, đồng điệu bước lên hướng về phía thang gác nhỏ hẹp, nhưng là những bước chân trong sự dè dặt.

Đêm đen đằng đẵng, họ cùng tiến vào căn phòng ở tầng ba với cánh cửa lớn mở rộng, bức bích họa lớn trải dài trên tường, trên đó vẽ toàn hình thú rắm rối, tất cả đã thu hút ánh nhìn của họ, trên đó còn vẽ vô số hình thù kỳ quái. Mọi thứ nơi đây đều đượm đầy vẻ cũ nát, giấy vẽ của bức tranh đã ngả màu úa vàng, thậm chí còn thấy lốm đốm vài vết mốc màu xanh. Lạc Viễn hiếu kỳ chạy lên để nhìn kỹ hơn, cậu giẫm phải cặp kính khá lớn, cậu nhặt lên đeo vào với vẻ hoài nghi, nhưng lại phát hiện ra điều kỳ diệu tiếp theo, những hình ảnh trong bức tranh trước mắt đang dần chuyển động!

Trên đó là một bức bích họa vẽ hình vũ trụ bao la vô tận, xung quanh là dải Ngân Hà trải đầy những vì tinh tú rực rỡ sắc màu, từng vì sao đang chiếu rọi trước mắt, những kỳ thú cứ thế trào dâng. Nóng lòng không thể chôn chân thêm nữa, cậu rảo bước chân thì nhìn thấy con sói hoang đang đeo chuỗi bảo thạch màu xanh cười kiểu quái đản gì đó, nhô ra những móng vuốt thuôn dài...

Tưởng mình đang hoa mắt, Lạc Viễn vội tháo kính xuống, dụi nhẹ

lên mắt rồi lại đeo kính lên, nhưng vẫn là những hình vẽ y chang trước đó.

Cậu bạn Đậu Đồ Đồ bên cạnh cậu dán mắt vào hàng chữ màu đỏ được viết theo lối chữ Khải (chú thích của người dịch: khải thư hay chính thư 正書, là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay) rồi đọc rành rọt từng câu từng chữ:

"Kẻ nào đánh thức giấc ngủ của quái nhân ăn thịt người thì phải đón nhận thử thách từ gã. Nếu không gã sẽ ăn tươi nuốt sống kẻ đó bằng chiếc miệng lớn ngậm đầy máu kia!"

Đậu Đồ Đồ chỉ vào hàng chữ và lắp ba lắp bắp hỏi: "Cái này, đây là cái gì thế?"

Không thể trụ vững thêm nữa, chân của Lạc Viễn đang run lên lẩy bẩy, vì quá căng thẳng nên chẳng thể nào trả lời câu hỏi này. Điều khiến cậu sợ hãi chính là con sói hoang trước mặt cứ như con ngươi trong mắt người không ngừng chuyển động trong sắc xanh, còn cảnh tượng này đã từng xuất hiện trong giấc mơ của cậu! Lạc Viễn ngay lập tức tóm chặt tay của Đậu Đồ Đồ, chạy thục mạng lên tầng trên, nhưng những hình ảnh về con sói hoang đang thò đầu ra cứ liên tục trào dâng trong đầu cậu, nó đang há chiếc miệng lớn nuốt lấy bọn họ ngập ngụa đầy máu.

Trong thoáng chốc, họ đã lên đến tầng năm. Cậu bạn Đậu Đồ Đồ quả thực không chạy nổi nữa. Lạc Viễn cũng dừng bước, thở hồng hộc đưa mắt nhìn về phía sau, không có bóng hình con sói hoang nào cả.

Cứ tưởng trời đã yên biển đã lặng thì hàng loạt những điều kinh khủng đã ào đến từ phía sau.

Bỗng nhiên, "choang", dường như có thứ gì rơi trên mặt đất, hai người đưa mắt nhìn theo hướng âm thanh phát ra thì phát hiện âm thanh đến từ phía bên phải cánh cửa, Lạc Viễn nhanh chóng dùng đèn pin đảo qua đảo lại, thời khắc đó, hai người họ trợn trừng mắt, cái miệng lớn đến mức có thể nuốt trọn cả quả trứng, trên mặt tràn đầy mảng màu kinh hãi.

Một con quạ chết với hai mắt đỏ ngầu, những chiếc lông đen ướt nhẹp, trên mặt đất máu tươi chảy đầy, Đậu Đồ Đồ lần đầu tiên gặp phải cảnh tượng hãi hùng thế này, suýt chút nữa không chịu nổi nôn hết những gì trong dạ dày ra.

“Pằng”, lại một tiếng động khác vang lên, âm thanh ấy ngân vang cả tầng lầu, chiếc đèn pin Đậu Đồ Đồ cầm trong tay rơi xuống đất, ánh sáng rọi đến vách tường nơi có đầy vết máu. Cậu chỉ vào hình hai cái bóng dài trên tường, từng giọt mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán, nước mắt cứ thế lẳng lặng trào khỏi khóe mắt.

Hai bóng đen đó dần dần tiến gần hơn đến hai cậu, rồi lại gần thêm nữa...

Môi của Lạc Viễn mở ra rồi lại mím lại, họng không thể phát ra bất kỳ âm thành nào, bỗng nhiên một trận gió lạnh kéo tới, thổi mạnh đến mức khiến sống lưng cậu lạnh run. Cậu ra sức dụi nhẹ lên hai mắt, nắm chặt tay của Đậu Đồ Đồ, theo bản năng ra sức nắm chặt hơn nữa, mãi mới có thể cất lời: “Đồ Đồ, tại sao lại có hai kẻ ăn thịt người vậy?”

Đúng vào lúc này, một tia chớp chói lọi lóe lên trên bầu trời, trận cuồng phong thổi tung khung cửa sổ đã quá ư cũ nát, mấy tầng mây hắc ám dường như rơi gọn trên mặt đất, tiếng sấm rền vang bao phủ cả căn biệt thự Thời Không. Nước mưa giống thanh âm của từng hòn đá nện xuống khung cửa, mỗi lúc một to hơn, cả bầy quạ đen như mực kinh hãi, không ngừng phát ra những tiếng quang quắc, thứ âm thanh u ám đến hãi hùng. Chúng lượn vòng trên khoảng không của tòa nhà, kéo dài mãi như không muốn rời đi, tựa như thị vệ trung thành của kẻ ăn thịt người kia, lúc nào cũng có thể phát lệnh tấn công họ.

Mưa ngoài khung cửa mỗi lúc một to, hai cái bóng mỗi lúc một gần. Bỗng nhiên, Lạc Viễn nghĩ đến truyền thuyết về kẻ ăn thịt người. Kẻ ăn thịt người đã tỉnh giấc trong đêm đen giông tố, loài người bị tàn sát và bị ăn thịt. Ý muốn trốn thoát lần đầu thoáng hiện lên trong đầu cậu, nhưng hai chân lại như bị thứ gì đó ghìm chặt không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

“Xong rồi, xong rồi, hai quái nhân ăn thịt người, chúng ta sao có thể địch lại nổi chứ?” Đậu Đồ Đồ hỏi với vẻ nôn nóng, giọng nghẹn lại.

Muôn vẻ bi thương đổ dồn trên khuôn mặt Lạc Viễn vào thời khắc ấy, trong lòng đã muốn chạy khỏi chỗ này, thế là, cậu dứt khoát hướng chiếc đèn pin trong tay đến nơi sáng nhất, cứ coi như cái chết đã cận kề thì cũng cần nhìn thấy khuôn mặt thật sự của gã quái nhân kia.

Khi hai bóng đen dần lộ thân hình thì sắc mặt của hai cậu chàng

đã phần nào phục hồi nét mặt tươi cười, trong mắt hai chàng trai thoáng chút kinh ngạc pha lẫn vui mừng, gần như đồng thành cất lời hỏi: "Sao lại là các cậu?"

Màn đêm che mờ đi bàn tay năm ngón, cô bạn Thẩm Tiểu Lệ đang khoác trên mình bộ quần áo cảnh sát, mái tóc ngắn để lệch về một bên, sống mũi dọc dừa, cặp mắt của kẻ bề trên, bộ dạng quả thực có phần "soái khí" hơn cả những cậu chàng kia, ngay đến Đậu Đồ Đồ cũng không thể nhẫn nại thêm nữa đưa mắt nhìn vài lần nữa. Cô dùng tay chặn đứng luồng sáng mạnh đang chiếu thẳng vào mắt mình, rồi tức giận chà nhẹ chiếc giày da đang đi, nói với giọng ra lệnh: "Các cậu, nhanh tắt đèn pin đi cho tôi! Mắt tụi này sắp không nhìn thấy thứ gì nữa rồi đấy!"

Lạc Viễn 'hừ' một tiếng, điều chỉnh ánh sáng đèn về mức nhỏ hơn một nấc, chỉ rọi xuống lối đi phía trước.

Đậu Đồ Đồ hít vào một luồng khí lạnh, làu bàu nói: "Hóa ra là Thẩm đại nhân, suýt chút nữa khiến bọn tôi chết vì sợ rồi."

Từ phía sau của Thẩm Tiểu Lệ, Nhiếp Phi Phàm bước ra, tối nay, cậu ta cũng ăn mặc trong dáng vẻ kỳ quái, Mặc một chiếc áo khoác kiểu Anh, đội một chiếc mũ jazz đen và trên tay là một cây gậy gỗ rất nhỏ, mang chút phong vị của một thám tử gia. Hai mắt cậu ta xếch lên để lộ ra thoáng chút kinh nạc, rồi nói với giọng châm biếm: "Đồ nhát gan như các cậu, sợ như thế thì sớm quay về cho khỏe."

Cái gì, dám nói tôi và Đồ Đồ là kẻ nhát gan hả?!

Lạc Viễn vừa nghe thấy mấy từ đó thì không cam lòng, trợn trừng mắt nhìn Nhiếp Phi Phàm, rồi cất lời: "Ai nói chúng tôi sợ hả? Chúng tôi là thành viên trong liên minh những người dũng cảm đấy, có cảnh nào là chưa từng gặp chứ! Hơn nữa, trong từ điển của bọn tôi không có chỗ cho bốn chữ "bỏ cuộc giữa chừng"."

Vẻ nhút nhát vốn dĩ của Đậu Đồ Đồ cũng đã biến mất, nói hùa theo: "Đúng là thế đấy, chúng tôi chỉ muốn xem một chút liệu trong căn biệt thự này thực sự có quái vật ăn thịt người gì đó hay không mà thôi." Nhiếp Phi Phàm đờ người, ôm lấy cánh tay, đảo mắt về phía hai người họ, rồi nói: "Vậy được thôi, đợi thêm chút nữa đi, đừng trốn đi đấy!"

Trong lúc ấy, Thẩm Tiểu Lệ đứng im lặng hướng thẳng ánh mắt về phía họ, lộ rõ vẻ tán thưởng. Rồi cố ý húng hắn hai tiếng, cô lại tiếp tụ đứng ra hòa giải: "Stop! Dừng lại đi, các cậu cãi nhau làm gì,

cẩn thận không lại dẫn dụ kẻ ăn thịt người kia đấy. Nếu mọi người đã có mặt đông đủ ở đây rồi thì chi bằng hợp thành liên minh luôn đi?"

Ba chàng trai nhìn nhau, vờ làm ra vẻ tức giận quay người lại, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Tiếng hừ đó chính là dấu hiệu đã ngầm đồng ý trước ý kiến của Thẩm Tiểu Lệ.

Nhiếp Phi Phàm cầm lấy đèn pin, chiếu khắp xung quanh. Có thể thấy rõ mạng nhện kết lại thành sắc trắng ngang dọc trải khắp trần nhà, vừa nhìn thấy ánh sáng chiếu trên tường, lỹ gián đã bò hết đi. Trong lúc lơ đễnh, cậu đã phát hiện có một tấm gỗ ở chỗ cửa sổ, tiến lên mấy bước để nhìn kỹ hơn, tấm gỗ ấy quả thật kỳ lạ vô cùng. Rõ ràng còn mới toanh nhưng phía trên lại loang lổ những vết mốc, còn dán một tờ giấy cũ trên bề mặt, dường như đã ở đây từ nhiều năm trước.

"Mọi người nhìn này, chỗ này có một tấm gỗ kỳ quái lắm!"

Cả đám người nghe thấy thế thì tiến đến gần, nhìn thấy trên mảnh giấy viết bằng máu tanh có đoạn:

Quái vật ăn thịt người đã bị đánh thức rồi! Chúc mừng các người, có thể tìm được chút manh mối ở tầng một, hãy tìm ta bằng trí tuệ của các người đi, các người sẽ tìm được vô số kho báu, hoặc tử thần sẽ đến ngay thôi. Hỡi những con người dũng cảm...nhanh đến tìm ra ta nào!

Lạc Viễn nhìn thấy hai chữ "kho báu" thì nhất thời hưng phấn không tả xiết, bèn lục tìm khắp nơi.

Ở một góc không mấy ai để ý, mấy con chuột đang gặm chiếc hộp gỗ, vừa nghe thấy tiếng bước chân của họ bèn bỏ chạy tán loạn.

(2)

Lạc Viễn ôm lấy chiếc hộp gỗ vào lòng, thổi đi lớp bụi dày trên đó, lộ ra lớp chạm trổ vô cùng tinh xảo, ở giữa có nhiều hơn một thứ tương tự hình con dấu, phía trên khắc hình thiên thần gãy cánh. Cạnh đó là một chiếc chìa khóa đã hoen gỉ, khóa chặt những bảo bối trong chiếc hộp đóng kín đó, mặt còn lại được nhét một trang giấy đã được gấp nếp.

Nhiếp Phi Phàm cũng bước tới xem, lôi tờ giấy ra, mở ra và nhìn, hóa ra là một tấm bản đồ, phía trên còn vẽ một con đường thông tới tận tầng 21 của căn biệt thự, còn để ngỏ cả manh mối giấu ở tầng nào đấy thành ý thế này.

Bức tranh tựa như một bức thư khiêu chiến, chiếc hộp thì tinh xảo, bản đồ thì kỳ quái, đám quạ đang kết bầy, cả tòa nhà không chỗ nào không thấm đẫm thứ mùi kỳ quái mà đáng sợ.

"Tôi láng máng cảm thấy có gì đó không khớp, rồi lại bước tới, có thể là đường cụt thôi!" Thẩm Tiểu Lệ bất an nhìn lũ quạ, từng cặp mắt đỏ ngầu màu máu đang giám sát họ, dáng đứng của chúng cực kỳ giống vệ binh đang bảo vệ cho nơi này.

Bóng đêm mỗi lúc một dày hơn, bên ngoài cửa sổ tiếng mưa vẫn xối xả, dường như chẳng hề có ý ngừng lại, gió lạnh thấu xương cứ táp liên tục vào tòa biệt thự, những tia chớp nối tiếp nhau xuất hiện, thanh âm của sấm rền vang thật vô cùng đinh tai nhức óc. Căn biệt thự Thời Không tựa hồ như đang chao đảo.

Đúng vào lúc cả đám bạn trẻ đang chuẩn bị lên tầng thì Nhiếp Phi Phàm nói với vẻ cảnh giác: "Đợi đã, nơi được chỉ dẫn trên tấm bản đồ này, quái vật ăn thịt người sẽ không bố trí máy móc (ám chỉ mưu kế) gì chứ?"

"Nhiếp trinh thám à, nếu sợ thì về nhà đi, cậu nghĩ xem, quái vật ăn thịt người và kho báu lẽ nào để chúng ta tìm ra một cách dễ dàng thế sao?"

Cả đám người không ai bảo ai cùng gật đầu tán thành, nhìn Lạc Viễn với ánh mắt kỳ lạ, Đại vương bốc phét này từ lúc nào lại trở nên thông minh như thế vậy hả?

Nhưng mà, phía trước sẽ là thứ gì đang chờ đợi những cô cậu này chứ?

Bỗng nhiên, Thẩm Tiểu Lệ nói bằng thứ giọng trầm ấm: "Xuỵt, các cậu nghe xem tiếng gì đó!"

"Vù - vù - vù"

Tiếng khóc đứt quãng vẳng lại từ phía không xa lắm, hình như là âm thanh từ tầng trên truyền xuống. Bốn chàng trai nín thở, yên lặng lắng nghe tiếng khóc kỳ quái kia. Nhưng âm thanh xa đó mỗi lúc nhỏ dần, trên tầng 5 không nghe rõ nữa.

Nhiếp Phi Phàm hiếu kỳ tìm theo âm thanh lên đến tầng trên, nhưng dường như mãi vẫn chẳng thể đi hết đoạn cầu thang lát đá hết tầng này đến tầng khác. Rồi theo đó một màn sương trắng phủ khắp cả không gian, ở chỗ ngoặt của cầu thang lại ngửi thấy một mùi hương lạ, mỗi một bậc thềm lại ngửi thấy những thứ mùi lạ kỳ khác nhau: mùi thơm của gà nướng phả vào mũi, hương thơm thoang thoảng của hoa nhài và hương thơm nồng nàn của hoa bách hợp ... tất cả đều khiến đám bạn miên man bất định, không thể dứt ra được. Căn biệt thự đổ nát làm sao lại có mùi thơm này, chẳng phải quá là kỳ lạ hay sao!

Đậu Đồ Đồ nhìn thấy hương thơm của gà nướng, bụng dạ đã xục xạo. Cậu ta nhào lên trên, dường như ở đó đang treo một con gà nướng thơm ngào ngạt vậy, nhưng ngưỡng thế nào cũng không chạm tới, cảm giác như thiếu thốn dư vị gì đó, cậu lẩm bẩm cất lời: "Bụng tôi đói lép kẹp rồi, sao gà nướng càng lúc càng cao thế?"

Đầu của Lạc Viễn bắt đầu vắng vất, bất giác nheo mắt lại rồi hạ giọng: "Nghe nói, quỷ thần thích xuất hiện nhất chính là trong bóng tối mịt mùng như này đấy, chúng sẽ mang bó hoa để nghênh đón, nếu bạn đón nhận bông hoa tử thần đó thì sẽ thành bạn với chúng, và có được sức mạnh thần kỳ. Nói chưa biết chừng, đợi chúng ta lên đến tầng 8, chúng sẽ xuất hiện đấy."

Thẩm Tiểu Lệ bất an dựa sát vào Nhiếp Phi Phàm, căng thẳng túm chặt quần áo của cậu, rồi hỏi với vẻ lo lắng: "Vì sao, vì sao lại là tầng 8 chứ?" Nhưng không có bất kỳ lời đáp nào.

Thứ hương thơm kỳ bí đó đã dẫn dụ cả đám bạn, không kìm lòng nổi bước từng bước đến nơi có thể tước đoạt mạng sống của họ. Trong không gian nhỏ hẹp, vẳng lên thứ âm thành yếu ớt của Lạc Viễn: "Tầng 5...tầng 6...tầng 7"

Nhiếp Phi Phàm ghét nhất là hương thơm, cậu vẫn luôn bịt mũi bằng ống tay áo, ra sức trợn trừng mắt, ra mặt cảnh giác dõi theo bốn bề, nhưng lại cảm thấy cả nhóm có gì đó không bắt nhịp. Ánh mắt Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ không còn tập trung lại một chỗ nữa, khóe miệng nhoẻn một nụ cười kỳ quái, dường như nhìn thấy phía trước có món gà nướng mà họ yêu quý nhất. Còn Thẩm Tiểu Lệ túm chặt cậu trừng mắt nhìn bức tường, có thể thấy được trong ánh mắt ấy đang ngập tràn sự sợ hãi. Nhiếp Phi Phàm nhanh chóng che chắn phía trước Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ, bóp mạnh cánh tay của họ, dường như đang không ngừng ra sức bóp nghẹt bàn tay của họ hơn nữa.

Sương trắng giăng giăng, ánh sáng le lói hắt trên trần nhà, những bậc thềm bỗng nhiên sáng quắc, Lạc Viễn choàng người, mắt mở lớn nhìn mái tóc quăn của Nhiếp Phi Phàm, nhưng cậu bạn Đậu Đồ Đồ lại nhìn họ chằm chằm với vẻ mặt thản nhiên như chẳng hay biết gì. Nhiếp Phi Phàm thở dài một tiếng, đúng vào lúc cậu đang định mở lời đánh thức cả nhóm thì thứ hương thơm nhiều nhương cứ cuốn lấy họ bỗng nhiên biến mất, nhưng lại nghe thấy những tiếng khóc khiến người ta phải dựng cả tóc gáy, ngắn rồi lại dài, lúc nhỏ lúc lại to.

Bầu không khí trong chớp mắt như đông cứng lại, cả đám bạn trẻ dường như đoạn tuyệt với hơi thở, lắng nghe từng âm thanh vọng lại. Mọi người đều đang chăm chú lắng nghe ngọn nguồn nơi phát ra những tiếng nỉ non kia, nhưng không ý thức được dù chỉ một chút một thứ gì đó nho nhỏ gớm giếc đang từ từ tiến về phía họ.

Nhưng đúng vào lúc này, Thẩm Tiểu Lệ người vốn luôn bình tĩnh bỗng dưng hét lớn: "Cứu mạng! Có nhện! Có nhện!"

Một con nhện màu đen đang nằm gọn lỏn, điềm nhiên trên tay Thẩm Tiểu Lệ. Thấy vậy, Nhiếp Phi Phàm xoay tay cô lại, và con nhện màu đen rơi xuống đất, tiếp đó, vỗ nhẹ lên vai của Tiểu Lệ, tiếp tục nói với vẻ buồn bã: "Cậu nhìn lên trần nhà xem."

Ba người ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, phát hiện ra có con nhện đã chết trong mạng nhện, còn con khác lại đang treo lơ lửng trong không trung. Điều khiến họ kinh hãi tột cùng đó là ở nơi cách đỉnh đầu không xa có vô số nhện đang bò, tạo thành một vòng vây lớn vô cùng, giống như một quân đoàn nhện có thể vây quét con người. Không biết từ lúc nào, trên tường xuất hiện một con nhện to màu đen, mắt nó chuyển động, giống như đang ngầm dõi theo bốn kẻ địch trước mặt, nó duỗi thẳng tám cái chân đầy lông lá và nhanh chóng bò về phía họ.

Vừa nhìn thấy nhện, Thẩm Tiểu Lệ đã loạn nhịp tim, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng. Trong phút bất cẩn, chiếc đèn pin trong tay cô cũng rơi xuống nền nhà, nhưng cô cũng chẳng có ý nhặt lên, chỉ cảm thấy có thứ gì đó nứt ra ở dưới chân, suýt chân nữa đã ngã nhào. Cả đám bạn bồn chồn quay đầu nhìn lại thì cầu thang đã nứt toác.

Trời ơi! Con nhện đen đó tựa như một Quốc vương, thống lĩnh thiên binh vạn mã với ý chí ngút trời tiến về phía họ, thoáng chốc, cả đám bạn trẻ kinh hãi, hoang mang tột cùng.

Đúng vào lúc đó, một bóng đen thần bí lóe sáng lướt qua mặt họ với tốc độ nhanh như sét đánh ngang tai chạy thẳng lên tầng trên, ánh mắt sắc bén của Thẩm Tiểu Lệ nhanh chóng phát hiện ra, và hét lớn: "Nhanh! Đuổi theo nó, có thể là quái vật ăn thịt người!"

Tay chân nhanh nhẹn, Lạc Viễn nghe thấy thế thì chạy như điên lên tầng. Nhưng bóng đen đó còn nhanh hơn, hắn xuyên qua dãy hành lang tối đen như mực, rồi biến mất không để lại chút dấu vết nào. Mắt Lạc Viễn nhìn theo phía cuối hành lang nơi bóng đen tan biến, cơn tức giận ập đến khiến cậu dừng bước chân, phía trước là cầu thang máy đã rất lâu không còn sử dụng nữa. Trong cơn tức giận, cậu đạp mạnh một cú vào cầu thang máy, nhưng lại bị một tia chớp đánh trúng, ngất xỉu trên nền đất và bất tỉnh nhân sự.

Cậu hoàn toàn không hay biết rằng, chính vào thời khắc cậu giáng mạnh một cú đạp thẳng về phía thang máy đã có một sinh vật tỏa ra thứ ánh sáng lờ nhờ đang nở nụ cười, thần không biết quỷ không hay lao thẳng vào cơ thể cậu!

Lúc này, Nhiếp Phi Phàm đợi ba người còn lại đuổi theo phía sau, sửng sốt nhìn về phía thang máy "bình thường", chỉ nhìn thấy thang máy không ngừng mở ra đóng vào, trong tháng máy không có người, nút ấn lên trên và xuống dưới của thang máy cũng không sáng đèn.

Vẻ mặt của Nhiếp Phi Phám thoáng chút tâm tư, bèn cất lời hỏi: "Sao thang máy lại như thế nhỉ? Chẳng lẽ là bị ai đấy điều khiển rồi sao?"

Nhưng câu nói của Thẩm Tiểu Lệ đã phá vỡ màn không khí tĩnh mịch, cả đám bạn không ai còn xa lạ trước thành tích xuất sắc của cô lớp trưởng họ Thẩm này, trong đó một nửa công trạng đến từ khả năng ghi nhớ vượt xa người thường.

"Sao lại là bị người khác điều khiển chứ? Tôi nhớ là từ tầng 1, tất cả thang máy...rõ ràng là đã hỏng rồi mà!"

Và lúc này, tiếng "a" rất lớn vang lên từ chỗ của anh bạn Đậu Đồ Đồ, cậu ta lớn tiếng gọi: "Lạc Viễn, cậu nhanh tỉnh dậy đi, cậu làm sao thế hả?"

Thẩm Tiểu Lệ quay đầu nhìn lại thì chỉ nhìn thấy Đậu Đồ Đồ đang nâng đầu của Lạc Viễn lên, vuốt nhẹ lên mặt cậu bạn đang nằm đó với dáng vẻ đầy lo lắng. Lẽ nào quái vật ăn thịt người làm cậu ấy bị thương ư? Cô chau mày, bước vội rồi ra sức véo má cậu, rồi lại vỗ nhẹ lên mặt, nhưng rốt cuộc, cậu ấy vẫn không tỉnh dậy.

“Lạc Viễn, tỉnh dậy nhanh.” Chỗ này đáng sợ quá, chúng mình phải nhanh đi thôi!” Đậu Đồ Đồ khuyên nhủ đám bạn bằng chính sự bất an trong lòng, khuôn mặt vốn dĩ tròn trịa của cậu ta vì quá sợ mãi mà đã dài thuột ra.

Ngoài cửa sổ, cơn mưa đã tạnh ráo, mây đen dần tản ra, nhưng gió vẫn đập liên hồi. Sắc đêm thẫm lại càng thẫm, nửa phần ngập trong sắc đỏ, nửa phần mang màu u tịch.

Mặt trăng không biết đã chạy đến nơi nào, treo ở nơi cao vời vợi trên bầu trời, giống như một chiếc bánh lớn, dáng vẻ kiều diễm biết mấy!

Đám bạn trẻ gật đầu, cùng đồng thanh nói: “Nếu không sự trừng phạt của cha mẹ không phải là nói đùa nữa đâu!”

Chương 3
Lai lịch dị thường của vật ký sinh

(1)

Buổi sáng hôm sau, mẹ Lạc Viễn với vẻ mặt ngập tràn lo lắng ngồi trong gian phòng ngập ngạu mùi thuốc. Người phụ nữ trung niên trước mặt đang khoác trên mình chiếc áo khoác màu trắng, mấy sợi tóc xoăn nhẹ rơi thành từng nếp bên mai, ống nghe trong tay đang ấn xuống thân hình của Lạc Viễn.

Một phút tĩnh mịch trôi qua, người phụ nữ trung niên đẩy kính lên trên mắt, rồi nói: "Con trai cô không mắc bệnh gì, mọi thứ đều ổn."

Mẹ Lạc Viễn ngây người, hỏi vội: "Thật vậy không? Nhưng mà cháu nó cứ liên tục kêu đau bụng."

Bác sỹ khẽ chau mày, rồi nói: "Thật sự là không có vấn đề gì cả, nếu cô không tin thì có thể đưa cậu ấy đến bệnh viện khác để kiểm tra nhé."

Mẹ Lạc Viễn cười có vẻ áy náy: "Vậy thì cảm ơn bác sỹ ạ."

Người phụ nữ kéo Lạc Viễn đang ngồi cạnh đó đến hành lang của bệnh viện, chăm chú dõi theo cậu như đang nhìn phạm nhân.

Lạc Viễn cúi đầu, không dám cất lời, cậu bị mẹ kéo về nhà, trên đường cũng không nói lời nào.

Sau khi bước vào nhà, mẹ Lạc Viễn quẳng chiếc ví màu đen xuống, sắc mặt cứng đờ, ngồi trên ghế sofa rồi nói với giọng ý nhị: "Lạc

Viễn, có phải con lại không muốn đến lớp học phụ đạo tiếng Anh nên mới kiếm cớ lừa mẹ phải không? Nói dối là hành vi không tốt, phạt con hôm nay phải ở nhà tự kiểm điểm lại mình!"

Lạc Viễn ngồi xuống trong sự bất an, thật sự khó để mẹ cậu hiểu được chuyện này, thực sự là bản thân đang cảm thấy không khỏe nhưng mẹ lại cứ cho rằng mình đang nói dối.

Trong lòng cậu bỗng dưng trào dâng một thứ cảm giác uất ức, những giọt nước mắt trong suốt cứ thế trực trào, rồi cậu lẳng lặng trở lại phòng.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, trên tường dán áp phích Vua hải tặc, Luffy đang đội chiếc mũ cói với thần thái sáng láng, trên bàn bày đầy mô hình đồ chơi, phần lớn là của người cha làm nghiên cứu ở nước ngoài gửi về. Bình thường, chỉ cần Lạc Viễn ở trong phòng là sẽ ngồi trước bàn tháo rời các linh kiện của bộ đồ chơi, rồi lại xếp lại, và chìm đắm trong cơn khoái chí vui chơi thỏa chí.

Còn Lạc Viễn của lúc này lại ngồi ngây người trên giường, đầu gục xuống, từng giọt nước mắt nóng hổi lặng lẽ rơi xuống, như có lực nện xuống đùi của cậu, suýt chút nữa khiến da cậu bị bỏng.

Bỗng nhiên, một giọng nói rất giống của mẹ cậu vang lên khắp vòng, Lạc Viễn lau vội những giọt nước mắt trong dáng vẻ bối rối, hướng ánh mắt đầy nghi hoặc về phía cảnh cửa, nhưng mãi vẫn không thấy mẹ mở cửa bước vào. Cậu nhổm dậy và ra mở cửa nhưng lại nghe thấy thanh ấm đó, nhưng cậu đờ người ra, đứng nguyên ở chỗ cũ không dám nhúc nhích dù nửa bước, kinh hãi nhìn cái bụng của chính mình.

Hả, lẽ nào là bụng của mình đang nói ư? Cậu tò mò vén áo lên, khiến bản thân khiếp đảm, sợ giật bắn mình, tiếng thét chói tai đủ để phá vỡ cửa kính.

"A -----a------a"

Mẹ Lạc Viễn đẩy mạnh cửa bước vào trong phòng, mắt trợn trừng hỏi với vẻ kinh ngạc: "Có chuyện gì thế? Con làm sao vậy?"

Sau vài giây sững người, đứng như trời trồng, Lạc Viễn mới định thần lại, nhanh chóng kéo áo xuống che bụng, khua tay và giải thích: "À, không có chuyện gì đâu ạ, chỉ là vừa lúc nãy thấy con gián bay qua cửa sổ thôi ạ."

Mẹ lườm cậu một cái, rồi sẵng giọng trách: "Con đấy, lúc nào cũng

thích mấy trò kỳ quái." Nói xong, mẹ đóng cửa lại, chỉ còn lại một mình Lạc Viễn trong phòng.

"Ừm, nhóc kia, ta cảnh báo ngươi, bây giờ hãy nhanh chóng đến căn biệt thự Thời Không, mở ra cánh cửa phòng thí nghiệm thông với kỷ nguyên Tu-la (Chú thích: Tu-la là loài giống như quỷ thần, là một đạo trong Lục đạo thiên, nhân, tu-la, súc sinh, ngã quỷ, địa ngục.); nếu không loài người sẽ ngập trong kiếp nạn bị hủy diệt!"

Những tiếng nói như thanh âm của mẹ cậu lại vang lên, Lạc Viễn cúi thấp đầu nhìn xuống bụng của mình, ngũ quan của quái vật đó giống như con mèo vậy, cặp mặt mục lục bích, một dải hai má đỏ ửng, chiếc tai rộng dày, trông dáng vẻ vô cùng dương dương đắc ý uy hiếp Lạc Viễn. Nhưng nó lại giống như những tấm giấy dán mà Lạc Viễn thường chơi, dính chặt lấy bụng cậu. Lúc này, nó kích động cứ nhảy lên nhảy xuống, rồi lại nhe răng trợn mắt về phía Lạc Viễn...Cho dù là thế thì Lạc Viễn vẫn chỉ thấy nó giống như con mèo Tom trong phim hoạt hình vậy.

Tuy nhìn thấy cũng không sợ lắm nhưng có một thứ cứ nhảy lên nhảy xuống trên bụng mình chẳng nhiều thì ít cũng khiến người ta không khỏi cảm thấy e ngại, Lạc Viễn lớn tiếng hỏi: "Mày rốt cuộc là thứ quái vật gì thế hả? Sao lại ở trên bụng của ta hả? Còn nữa, mày đang huyên thuyên cái gì vậy hả? Ta chẳng hiểu gì hết."

"Ái chà, ngươi còn làm ra bộ không hiểu nữa à. Bớt sàm ngôn đi, nếu trong tối hôm nay không quay trở lại biệt thự Thời Không thì trước tiên ta sẽ cạo trọc đầu của ngươi, hôm sau sẽ dùng chính âm thanh ca thán của ngươi để cười nhạo Đậu Đồ Đồ và lũ học sinh kia, hừ!" Con quái vật sốt ruột khẽ rên lên mấy tiếng.

"Ha ha, dựa vào con mèo quỷ quái nhà ngươi mà muốn phá vỡ tình bạn của bọn ta hay sao? Ta đang nghe thấy một câu chuyện tiếu lâm chất lắm đấy." Lạc Viên phản bác lại. Con quái vật vẫy vẫy hai bàn chân trước của nó, và gầm lên giận dữ: "Ngươi đã thấy con mèo nhà ai học được tiếng người, thậm chí còn có thể tán gẫu với con người như này chưa?"

Lạc Viễn suy nghĩ cẩn trọng, lẽ nào cơ thể mình không khỏe đều do con quái vật này gây ra hay sao? Thật sự là lúc nãy nó đã học được tiếng nói của mẹ và Đồ Đồ. Xem ra, chẳng sớm thì muộn gì cũng sẽ tìm gặp đám bạn của cậu, mới mong giải quyết được phiền toái này. Cậu nhanh chóng cầm lấy điện thoại, lần lượt ấn số điện thoại nhà của ba người bạn. Sau khi ấn số, đám bạn đều nhanh chóng nhận lời tối nay sẽ gặp mặt ở biệt thự Thời Không.

Và con quái vật cứ thế nhắm mắt dưỡng thần trong sự thản nhiên, không mảy may đoái hoài đến Lạc Viễn, cho dù cậu dẫn dụ nó bằng cách nào, dù là hỏi thẳng nó thì miệng nó cũng kín như bưng, không hé một lời.

Chiều tà buông bóng, bầu trời trên cao vời vợi dần đổi màu, vầng trăng treo trên cao thoắt ẩn thoắt hiện như đang hướng ánh nhìn từ một nơi xa lắc xa lư xuống đám người dưới mặt đất, mây trắng khoác lên mình ánh sáng của sắc trần bì, đẹp đến nao lòng. Thanh âm của tiếng rau xào phát ra từ căn bếp trong từng căn nhà, mẹ của Lạc Viễn đang cắm cúi thái từng lát gừng một cách điệu nghệ, Lạc Viễn ngồi trong phòng khách, suy nghĩ xem tối nay sẽ ra ngoài bằng cách nào.

Màn đêm thoáng chốc đã tràn ngập các lối, sau bữa cơm tối, mẹ Lạc Viễn đang muốn ra ngoài tản bộ thì tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Lạc Viễn mở cửa nhìn xem thì hóa ra là mẹ của Đậu Đồ Đồ. Nhưng cậu còn chưa kịp mở lời hỏi thăm thì người phụ nữ ấy đã kéo tay mẹ cậu ra ngoài. Nhìn thấy bóng dáng rời đi của hai người phụ nữ, Lạc Viễn vui mừng như mở cờ trong bụng. Nhân lúc mẹ đã ra ngoài, cậu có thể ra ngoài một lúc cùng các bạn rồi.

Ba người bạn kia sớm đã đến trước thang máy của căn biệt thự, còn Lạc Viễn thì đang chạy như băng trên đường đi đến, cuối cùng cậu cũng thở hồng hộc trước mặt ba người bạn, nhận lời yêu cầu của Nhiếp Phi Phàm, cậu vén phần áo ở bụng lên, để lộ cái bụng của mình một cách đường đường chính chính.

“Này, tối qua chính vì nó mà tôi mới ngất xỉu như thế đấy.”

Thẩm Tiểu Lệ kinh ngạc, khuôn mặt tỏ vẻ không thể tin vào những lời vừa nghe thấy, thấy vậy, cô bèn hỏi vặn con quái vật với vẻ khiêm khắc: “Mày là ai? Tại sao lại ở trên bụng của Lạc Viễn như thế?”

Con quái vật đón lấy ánh mắt của cô bạn bằng vẻ kiêu ngạo, nhướn cặp lông mày tỏ ý khinh thường, rõ ràng là không muốn trả lời. Lạc Viễn bất đắc dĩ nhún nhẹ vui, thị huy tỏ ra mình cũng không phải sẽ chịu bó tay. Trong khi đó, Đậu Đồ Đồ chạy lại, càng thêm hứng thú ngắm nghía con thứ quái vật đang ở trên bụng của bạn mình, sau đó ra sức véo thật chặt lên tai nó, con quái vật đau điếng ngay lập tức cầu xin tha thứ. Thẩm Tiểu Lệ cười khoái chí, đưa mắt ra hiệu về phía Đậu Đồ Đồ ngầm khen ngợi cậu ta hành động rất được!

Thẩm Tiểu Lệ lại hỏi: “Mày là ai? Sao lại ở trên bụng của Lạc Viễn?”

“Tên mập nhà ngươi, mau bỏ tay ra cho ta! Ta nói là được chứ gì?» Con quái vật trợn trừng mắt nhìn Đậu Đồ Đồ, tức giận đến phồng mồm trợn mép, ta chính là người ai gặp cũng thích, hoa thấy sẽ nở, là nhà khoa học và nhà thám hiểm đến từ kỷ nguyên Tu-la, ta chính là Đại Liễm Đồ. Hừ, nếu không phải đang xuyên không, vì năng lượng cạn kiệt, cơ thể bị thu nhỏ, chỉ có thể ký sinh trên cơ thể người để hấp thụ chất dinh dưỡng. Nếu không thì ta lại phải ký sinh trên cơ thể gã tiểu quỷ này thế này sao!”

Thì ra, có một vật thể với đôi mắt nhỏ đen láy tựa ngọc trai, chân tay mảnh khảnh và lông trắng bao phủ khắp người, trên cổ thắt nơ, trên người tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo, nó giống như con poodle còn nhỏ, chính là nó đã ở trong thang máy lần trước. Sau khi đáp xuống Trái đất, nó bị mắc kẹt trong thang máy của tòa biệt thự Thời Không này, và việc đi qua đường hầm không gian khiến nó tiêu hao rất nhiều năng lượng khiến nó ngày một bị thu nhỏ và trở thành trạng thái ký sinh như này, từ đó trở đi không thể rời khỏi thang máy một mình nữa.

Màn đêm ngập trong giông tố, nó nhìn thấy Lạc Viễn đang đuổi theo đến thang máy, nhờ vào năng lượng của sấm trên mặt đất, nó đã lướt qua rồi đâm sầm vào người Lạc Viễn.

Cả nhóm bạn lặng yên nghe hết câu chuyện, con ngươi mắt với hai màu trắng đen dường như muốn nhảy ra, trông kinh hãi vô cùng! Mấy cô cậu sau khi nhìn trân trân về phía Lạc Viễn, rồi lại trợn mắt dõi theo Đại Liễm Đồ, âm thanh lúc nãy rõ ràng là nó đang phỏng theo tiếng nói của Lạc Viễn!

“Vậy thì bây giờ mày nhanh chóng ra đây cho bọn ta xem, không cho phép mày làm Lạc Viễn bị thương!” Đậu Đồ Đồ trút cơn giận dữ ngút trời. Thứ quái vật ngoài hành tinh này dựa vào cái gì mà cứ thích tùy ý ra chủ ý này nọ như thế, không nói tiếng nào đã tự tiện ký sinh trên thân thể người bạn thân nhất của cậu, nhất định sẽ đem lại nhiều rắc rối cho hành động sau này của Lạc Viễn. Cậu nhìn chằm chằm vào Đại Liễm Đồ, sát khí hằn lên trong ánh mắt.

(2)

Đại Liễm Đồ có chút sững sờ, trong lòng thầm nghĩ, gã mập này lại biết bảo vệ bạn mình thế ư, thế là đành tập trung trí lực nghĩ

cách cho qua chuyện này, bằng không cả ngày từ sáng đến tối sẽ bị quấy nhiễu không ngừng bởi mấy lời dài lê thê này.

Nó bĩu môi, chớp nhẹ đôi mắt tròn tròn xanh lục: "Sau khi ký sinh thì sẽ rất khó ra ngoài. Hãy đợi ta có thể độc lập trở lại, tới lúc đó thì tự ta sẽ đi ra. Huống hồ, ta cũng đâu gây hại gì cho bạn mấy người, sao phải lo lắng như thế?"

Thẩm Tiểu Lệ che đi khuôn mặt đáng yêu của Đại Liễm Đồ bằng mấy ngón tay thô ráp, rồi bày tỏ sự không hài lòng trước hành động của nó, cô nói: "Thu lại cái bộ mặt mèo nhà ngươi đi, ta không chịu nổi nữa rồi. Trước tiên, chúng ta sẽ đem mày đi kiểm tra, xem có độc tố gì không? Nếu không một ngày nào đó, Lạc Viễn bỗng nhiên qua đời thì chúng ta vẫn còn chưa biết được rốt cuộc là chuyện gì."

"Không đúng, lớp trưởng đại nhân à, hà cớ gì cô lại nguyền rủa ta như thế chứ? Úi chà, ta sẽ không dễ chết như thế đâu!"

Vừa mới bắt đầu, Lạc Viễn đã hoàn toàn đồng ý trước những lời của cô bạn này, gật đầu lia lịa. Nhưng lúc sau mỗi khi nghe xong lại càng cảm thấy lạ hơn, đợi đến khi cậu kịp phản ứng lại thì Thẩm Tiểu Lệ không đợi cậu phản kháng mà lôi cậu xềnh xệch ra ngoài căn biệt thự Thời Không.

Nhiếp Phi Phàm sải những bước lớn, chặn đứng phía trước họ, lộ ra khuôn mặt bên tuấn tú, hỏi với vẻ hoài nghi: "Ngươi là nhà khoa học ngoài hành tinh ư, vượt mọi gian khổ đến với Trái đất, nhất định là không phải đến để chơi rồi. Hay là ngươi có cái gì nhất định cần đạt được hả?"

Trong lòng Đại Liễm Đồ giật thót, vì căng thẳng quá mức mà âm thanh cũng như lạc giọng, giống ông cố nội đang thều thào nói: "Các bạn trẻ à, ta đến Trái đất để thu nhận thêm kiến thức, các người lại nhìn lão già như ta đây, liệu còn có thể có mục đích gì đáng nói chứ?"

Nghe thấy giọng điệu biến hóa khôn lường của thứ sinh vật kỳ quái này, Nhiếp Phi Phàm càng cất cao giọng nói với vẻ chắc nịch: "Ngươi thiên biến như thế, chắc chắn là có âm mưu gì đó, ta khuyên ngươi hãy nhanh nói ra đi, nếu không, nếu không chúng ta sẽ tìm người lôi mày ra khỏi bụng đấy!"

"Hừ..."

Hành lang trống trải vang lên một âm thanh, cả đám bạn trẻ nâng

cao cảnh giác đưa mắt nhìn xung quanh, tiến từng bước nhỏ về phía hành lang, Lạc Viễn bước ra trước nhất để chiếu đèn, đi ngang qua bức tranh vẽ hình người ở hai bên trào dâng một thứ cảm giác nghệ thuật khác lạ. Bỗng nhiên, một bóng đen vụt qua từ chỗ quẹo, Lạc Viễn cho rằng là quái vật ăn thịt người lại xuất hiện, không nói thêm lời nào xông thẳng về phía trước, nhanh chóng đuổi theo không để thoát.

"Lạc Viễn! Cẩn thận!" Đám bạn sau lưng trợn trừng mắt nhìn cậu, giọng điệu pha chút kinh hãi, lo lắng rồi sợ hãi.

Nhưng không kịp nữa, tất cả đã nằm ngoài tầm kiểm soát của cả nhóm người.

Trọng lực toàn thân Lạc Viễn nghiêng về phía trước, bước chân mất đà không kịp trụ lại, cả pho tượng to lớn phía trước đang đổ xuống người cậu. Thời gian trong khoảng khắc ấy như ngừng lại, Lạc Viễn chậm rãi nhắm nghiền mắt, trong lòng thầm gửi lời chào tạm biệt đến cha mẹ và từng người trong nhóm bạn của cậu.

Nước mặt trực trào ra từ khóe mắt cậu, rồi bị hất văng ra ngoài bởi một sức mạnh kinh hoàng.

"Phang!" Âm thanh cực lớn, cả pho tượng đồ nhào xuống sàn nhà, từng mảnh sứ bắn ra tung tóe.

Cả cơ thể Lạc Viễn chịu ảnh hưởng của luồng khí lưu, bị hất ra rất xa, cảm giác đau đớn truyền khắp cơ thể.

Nghe nói, vào giây phút người ta chết đi, trước tiên sẽ cảm thấy đau đớn vô cùng, sau đó sẽ cảm thấy mình đang bay lơ lửng ở một độ cao nhất định trong cảnh tối tăm. Hoặc sẽ gặp phải những thứ được biết đến với tên gọi "biên giới" quái quỷ gì đó, nó sẽ ngăn cản bạn đến nơi nào đó, chẳng hạn như ghềnh nước, một dải khói, một cánh cửa, hoặc là một tuyến đường nào đó.

Úi chà, đau chết tôi mất. Lạc Viễn lặng lẽ mở to hai mắt, một luồng khí mát truyền đi từ sống lưng, ống tay áo của cậu bị vũng nước sau lưng thấm ướt, nhưng cậu lại cảm thấy khoan khoái không gì diễn ra nổi. Chỉ là dải tối đen như mực trước mặt, lẽ nào là đã đến biên giới rồi hay sao?

Nhưng mà trước mặt cậu rõ ràng chỉ thấy một khuôn mặt, sao lại là chàng mập Đậu Đồ Đồ? Thẩm Tiểu Lệ? Còn có cả Nhiếp Phi Phàm nữa? Lẽ nào là linh hồn của mình thoát xác ư, cho nên mới nhìn thấy đám bạn của cậu? Những suy nghĩ không kịp phòng bị

kéo đến, khiến Lạc Viễn trở tay không kịp, trong đầu hiện lên dấu hỏi về ba người này.

"Lạc Viễn, tốt quá rồi, cậu không làm sao!" Đậu Đồ Đồ chớp chớp ngấn lệ trong mắt, bàn tay mập mạp của cậu ta như cái kìm cua, giữ chặt lấy cánh tay của Lạc Viễn.

Lạc Viễn đau đớn rút cánh tay ra, nhìn thấy trong tay có dấu tích của chiếc vòng bị đè chặt, trong ánh mắt đầy nghi hoặc cất lời hỏi: "Lẽ nào các cậu cũng chết rồi sao?"

Thẩm Tiểu Lệ tức giận nói: "Úi chà, chúng tôi vẫn chưa chết đâu. Chỉ là lúc nãy tôi đã dùng cái roi dây này cướp cậu lại đấy, như vậy mới túm kịp lấy cậu, không thì cậu đã sớm đi đời nhà ma rồi đấy!"

Nhiếp Phi Phàm kéo cây gây gỗ mảnh khanh trong tay, đưa cho Lạc Viễn sử dụng làm ba-toong, nhưng may mắn đó là, Lạc Viễn chỉ bị xước da ở phần mông và phần cánh tay, chứ không gặp trở ngại gì.

Quang cảnh trước mặt họ là hình người điêu khắc với chiếc đầu hươu lớn vô cùng thu hút ánh nhìn của những người xung quanh. Nó đang đeo một cặp kính đen, khoác trên thân hình là một bộ âu phục ướt sũng, một vòng lông tơ khóe miệng bị nhuộm thành màu máu tanh, giống như thứ quái vật vừa hút no máu người.

Nhiếp Phi Phàm không chịu nổi nữa bèn chạm nhẹ lên bộ âu phục, cậu mân mê hai ngón tay, nhìn thoáng qua với vẻ mặt tỉnh bơ, rồi đặt lên đầu mũi ngửi khẽ, để lộ thần sắc khó coi trên mặt.

Bên cạnh bức tượng điêu khắc ấy có một mảnh sứ đã vỡ vụn, chỉ còn lại một cái đầu hươu có vẻ hoàn chỉnh lăn lông lốc trên mặt đất. Cả đám bạn trẻ rùng mình sợ hãi, đoán chừng là Lạc Viễn bị thương nên định trở về lối đi ban nãy, nhưng Thẩm Tiểu Lệ dừng bước chân, cả đám bạn trẻ hướng theo ánh nhìn của cô, chính là chiếc thang máy cách đó không xa.

"Tôi nhớ là, trước đây vì thang máy không được sửa nên chúng ta đã lên đây bằng thang bộ, vị trí này chính là nơi mà trước đó chúng ta đã nhìn thấy, sao bây giờ chiếc thang máy này lại hoạt động bình thường như này chứ?"

"Thẩm đại nhân à, có phải cậu cảm thấy có nhiều điểm đáng nghi không?" Lạc Viễn tỏ vẻ ngạc nhiên pha chút mừng rỡ. Đối với cậu thì có nghi ngờ tức là có manh mối, tin rằng họ sẽ nhanh chóng tóm được con quái vật ăn thịt người kia, trả lại sự thật cho câu

chuyện này!

“Không sai, thực sự đã quá kỳ lạ mà! Hai bước tượng này vốn được đặt ở góc bên kia, nhưng sao giờ lại ở cạnh cửa sổ chứ? Một trong số đó vẫn khoác trên mình bộ âu phục, còn mọi thứ đều đã thay đổi rồi.” Thẩm Tiểu Lệ không kìm nổi bèn tiếp tục nói.

Nhiếp Phi Phàm thò ra ngón tay vẫn còn dính chút máu: “Tôi cũng cảm thấy bộ âu phục ấy vừa mới chỉ bị ướt cách đó không lâu thôi, phía trên vẫn còn mùi máu tanh. Lạc Viễn, cậu nhìn thấy bóng đèn đó rồi phải không?”

Lạc Viễn gắng sức nhớ lại: “Nhìn không rõ lắm, chỉ thấy một bóng đen thôi, vừa cao và mập, bị bức tượng này dọa nên không nhớ rõ nữa.”

Đậu Đồ Đồ nghe thấy mấy lời mịt mù tựa khói sương này thì chẳng nói thêm được lời nào, chỉ đành lẳng lặng ở bên.

Lúc này, Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm cùng đồng thanh lên tiếng hỏi: “Lẽ nào...còn có người khác cũng ở đây sao?”

Chương 4
Năng lực siêu nhiên

(1)

Đúng vào lúc tiếng "phang" giòn tan đó vang lên từ nơi cách họ gần nhất, Lạc Viễn nhìn thấy đèn thang máy tối lại, mấy giây sau lại sáng trở lại, và cứ thế lặp đi lặp lại khoảng 10 lần.

"Bịch", cửa thang máy đóng lại chắc nịch, quang cảnh khiến người ta chết lặng đó là nút ấn đèn của từng tầng đều sáng lên đồng thời, nhưng lại chẳng có bất kỳ ai đụng vào!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, con số trên đèn hiển thị không ngừng thay đổi, từ tầng cao nhất là tầng 21 như tốc độ bắn đạn pháo của xe tăng, và nhanh chóng đến tầng ở cuối. Một phút sau, vửa thang máy ở trước mặt họ đã lại tự động mở ra lần nữa, và cứ như thế đóng mở liên tục, nhưng chỗ vào dường như lại bị khảm một chiếc cửa vô hình, chỉ để lọt vài tia sáng vi diệu.

Lạc Viễn cảm thấy kỳ lạ, những âm thanh cứ liên tục được phát ra cùng với tiếng va chạm của thang máy, thần kinh não bộ không hiểu vì sao hưng phấn cực độ.

Nhiếp Phi Phàm từ từ bước đến bên cạnh thang máy, mắt dán chặt vào ánh sáng phát ra từ đèn chỉ số. Đây không phải là nơi đã được quái vật ăn thịt người bố trí đấy chứ?

Thẩm Tiểu Lệ nhìn mọi thứ xung quanh bằng ánh mắt điềm tĩnh, nhưng trong lòng vẫn có đôi chút thấp thỏm, lẽ nào chiếc thang máy này bị điều khiển sao?

Toàn thân Đậu Đồ Đồ sởn hết gai ốc, nét mặt lộ rõ vẻ kinh hãi, lẽ nào nơi này thật sự có ma quỷ sao? Cậu lẳng lặng lùi lại phía sau

hai bước, núp sau lưng Lạc Viễn.

Hình ảnh kỳ lạ ấy đã hút lấy thần chí của đám bạn trẻ, tim họ đang loạn nhịp, rồi đưa mắt nhìn nhau, vô số câu hỏi hiển hiện trong đầu.

Lạc Viễn đang đứng ở giữa thì bỗng nhiên lùi lại phía sau một bước, cậu nghĩ mình nhất định phải vào trong thang máy làm rõ nguyên cớ của việc này.

Một bàn tay trắng nõn nắm chặt cậu, Thẩm Tiểu Lệ lắc đầu rồi nói: "Không được đi, chiếc thang máy này nhất định có vấn đề, tôi có thể nhìn thấy cánh cửa có thứ gì trong suốt, giống như thứ ánh sáng bước vào đường hầm trong các bộ phim khoa học viễn tưởng." Sau khi nghe mấy lời đó, Lạc Viễn bèn từ bỏ ý định.

Rồi cậu nhanh chóng lôi ra một chiếc kính râm hình chữ nhật từ trong ba lô của mình. Phần gọng kính được mạ một lớp vàng từ từ phát quang dưới ánh đèn điện lờ nhờ. Bỗng chốc, cả ba cặp mắt đều đổ dồn về phía cậu, chỉ nhìn thấy cậu đeo kính râm, dùng ngón trỏ ấn lên nút ấn nhỏ bên trái của gọng kính.

Tiếng "ka cha" trong nháy mắt phát ra, Lạc Viễn bước từng bước chậm rãi, chụp lại từng góc ở nơi này.

Cổ của Nhiếp Phi Phàm nghển dài, tập trung chú ý hết sức vào cặp kính râm đó, rồi nói: "Chà, từ đâu mà cậu có được thứ đồ công cụ công nghệ cao như này? Xem ra thật lợi hại đấy, có thể cho tôi mượn đeo một chút được không?"

Lạc Viễn hào phóng tháo cặp kính ra, cười với vẻ đắc ý rồi cất lời: "Đây là món quà sinh nhật bố tôi gửi từ nước ngoài về, không ngờ lại hữu dụng như thế vào buổi tối này. Chúng ta nói lời phải giữ lấy lời, chụp hình lại post lên diễn đàn, huống hồ đây lại là những hình ảnh cực kỳ hiếm gặp nữa chứ!"

Thẩm Tiểu Lệ nói xen vào bằng thứ giọng khinh thường: "Theo tôi biết thì loại kính này là một dạng kính chức năng. Nó có thể phân tích nhiệt độ cơ thể người trong vòng trăm mét, phân tích dữ liệu và nhận diện khuôn mặt, và được trang bị camera độ phân giải cao 1080P, có thể chụp ảnh rõ ràng khuôn mặt của người đó, và còn có thể lưu trữ dữ liệu, có thể thông qua các thiết bị không dây để đưa vào máy tính. Thường được các đặc dụng sử dụng để xử lý các sự vụ.

Ba chàng trai hướng ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ về phía cô, quả

không hổ là lớp trưởng bá đạo!

Một tay cướp lấy chiếc kính, sau ba giây xem xét, Thẩm Tiểu Lệ cất lời ngập ngừng: "Nhưng mà, cái này của cậu xem ra không được cao cấp như thế, nhiều nhất cũng chỉ có thể chụp hình và nhận diện khuôn mặt người khác. Cha cậu cũng thật lợi hại đấy, loại công cụ công nghệ cao này cũng có thể làm ra, còn tặng luôn cho cậu làm trò chơi nữa chứ!"

Tuy giọng điệu đầy ý mỉa mai như thế, dáng vẻ cũng có phần khinh thường, nhưng cô lại không ngừng dùng đầu ngón út mân mê phần cạnh của chiếc kính râm, chỉ thế thôi cũng đủ thấy thực ra trong lòng cô ngưỡng mộ nhường nào.

Tuy nhiên, đầu óc giản đơn của Đậu Đồ Đồ bất thình lình giễu cợt đáp lại: "Thẩm đại nhân à, cái hũ giấm (chú thích: hũ giấm trong tiếng Trung ám chỉ sự ghen tuông, đố kị trong lòng) nhà cô khiến người ta chết sặc rồi đấy!" Câu nói ấy khiến Thẩm Tiểu Lệ tức giận đến mức trợn trừng mắt, và cậu bạn Đồ Đồ cũng không còn dám ho he nữa.

Đùa vui thì rốt cuộc vẫn chỉ đùa vui, hướng ánh mắt về phía ngoài cửa sổ, bóng đen mỗi lúc một đè nặng, mây đen ngút trời kéo đến, như những dấu hiệu báo trước trời sắp trút xuống cơn mưa như thác đổ.

Nếu không nhanh chóng điều tra rõ chuỗi vấn đề này thì e rằng sẽ sống chết mặc bay thôi.

Cả đám bạn trẻ bắt đầu trầm tư, bắt đầu kiểm lại từng việc trong chuỗi sự kiện kỳ quái xảy ra gần đây:

Sự kiện lạ lùng trên cầu thang bộ, hay sự xuất hiện của quái vật ngoài hành tinh thần bí, sự chuyển động vị trí của những vật thể trong căn biệt thự, và cầu thang máy như được kiểm soát.

Mọi thứ dường như đều đang ẩn chứa vô số quan hệ ngầm, nhưng xem ra lại chẳng mảy may kết nối với nhau.

Đám bạn trẻ ngồi xuống sàn, chìm đắm trong bầu không khí kỳ quái bam trùm toàn bộ căn biệt thự Thời Không, 5 phút sau, cả đám lại bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Đậu Đồ Đồ vẫn tiên phong mở lời: "Chắc chắn là quái vật ăn thịt người đang giở trò rồi!"

“Nhưng mà, cậu tin chắc rằng có quái vật ăn thịt người ở đây hay sao?” Nhiếp Phi Phàm lắc đầu nói.

“Sao lại không thể chứ? Nói chưa biết chừng quái vật ăn thịt người này là con quái vật hút máu, giống như thứ mà tôi đã từng xem trong sách, vì phải trải qua quá trình đặc biệt nào đó, hay trúng phải chất độc khó giải nào đó mà phải dùng máu để duy trì sinh mệnh. Còn hiện giờ, chúng ta chưa tìm được con quái vật này, vì thế có thể nói manh mối ở khắp mọi nơi, và chính nó đã dẫn dụ chúng ta đến nơi này...” Thẩm Tiểu Lệ suy nghĩ cẩn trọng, rồi thao thao bất tuyệt.

Nhưng đã nhanh chóng bị Lạc Viễn bác bỏ: “Nói chưa biết chừng, căn biệt thự này có bí mật gì chăng? Hoặc là có năng lực siêu nhiên nào đó?”

“Đúng vậy! Tạm thời không bàn đến thứ hương thơm trên cầu thang bộ, tuy chúng ta cũng biết rõ quê hương của những bức họa kia là nơi nào, điều nó nói liệu có phải là thật hay không, nhưng vị trí của những món đồ ở nơi này đã bị dịch chuyển, và chiếc thang máy vừa trông thấy ban nãy, chắc chắn phải là thế lực siêu nhiên nào đó mới có thể tạo ra sự thay đổi này.”

Vẻ mặt Nhiếp Phi Phàm như bừng tỉnh ngộ, hớn hở mừng vui giải thích, khiến cả đám người Lạc Viễn đều bị hù dọa một phen.

Cả đám bạn trẻ trân trân nhìn nhau, nét mặt thoáng chút suy tư, cuối cùng ai nấy cũng gật đầu tán thành, dường như không ai có thể đưa ra được lời giải nào hợp lý hơn.

Nhưng mà, có thật sự tồn tại con quái vật ăn thịt người kia không? Và năng lực siêu nhiên kia nữa có thể tạo phúc cho loài người chúng ta hay không?

Những câu hỏi này cứ không ngừng quấn lấy đám bạn trẻ. Thế là, Thẩm Tiểu Lệ kiến nghị bắt đầu điều tra ngay.

Nhưng chúng ta sẽ điều tra thế nào đây?

Cả đám bạn trẻ kết lại thành một vòng tròn, trong khi cả đám đang vắt óc suy nghĩ thì Nhiếp Phi Phàm tỏ ra thông suốt lạ thường, tốc độ nói chuyện cũng nhanh hơn: “Tôi đề nghị cả nhóm bốn người chúng ta sẽ phân thành hai nhóm, lớp trưởng đại nhân và Lạc Viễn thành một nhóm, tôi và Đậu Đồ Đồ sẽ là nhóm còn lại, mọi người không được rời xa nhau quá xa, để có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ngoài ra, chỉ được tìm kiếm manh mối trong thời gian 15

phút, khi thời gian đến phải lập tức trở lại tập hợp. Nhớ kỹ là, nhất định phải hô hoán thật lớn khi gặp trường hợp khẩn cấp.

Mọi người nhất loạt gật đầu, bày tỏ ý tán thành với ý kiến của cậu, chỉ trừ Đậu Đồ Đồ. Cậu ta nhìn vào khuôn mặt như núi băng của Nhiếp Phi Phàm thì bỗng chốc sa sầm sắc mặt tỏ ý không bằng lòng, rồi hét lớn cứ như vừa bị ai nấy ức hiếp: "Nhiếp Phi Phàm, tôi muốn là một nhóm với Lạc Viễn, sao cậu lại chia tách chúng tôi ra hả?"

Thẩm Tiểu Lệ cười "khì khì" một tiếng: "Ái chà, vì sao các cậu lại cứ phải dính với nhau làm một nhóm như thế hả? Đồ Đồ, không phải là hai người có tình ý gì với nhau đấy chứ hả!"

Lạc Viễn giương mắt nhìn, đằng sau cứ như có cả bầy quạ đen bay qua, giờ đã là lúc nào rồi mà còn đùa thế nữa?

Cậu đem một đống đồ nhét chặt trong tay của Nhiếp Phi Phàm, không nói lời thứ hai kéo Thẩm Tiểu Lệ rời đi.

Đậu Đồ Đồ mặt buồn như đưa đám, chỉ có thể theo sau Nhiếp Phi Phàm, đi hướng ngược lại với nhóm của Lạc Viễn.

Không gian u ám và trống trải, từng trận gió lạnh thổi đến táp vào. Lúc này, hai nhóm mỗi lúc đi một xa hơn. Bỗng nhiên, Nhiếp Phi Phàm dừng bước chân, nhặt lên tấm bản đồ của tòa nhà, rồi ngẩng đầu nhìn ra xung quanh, nhưng bị bức tường trắng phía trước chặn đứng tầm nhìn, còn trên bức tường rõ ràng vẽ lối vào đi thẳng đến văn phòng làm việc. Cậu cầm tấm bản đồ lên, rồi kéo Đậu Đồ Đồ đi trong với bộ dạng tỉnh bơ.

15 phút trôi qua nhanh chóng, đồng hồ đeo tay của Nhiếp Phi Phàm không ngừng phát ra những tiếng bíp bíp, nhớ đến giao ước ban nãy, họ nhanh chóng chạy lại chỗ cũ. Nhưng thêm hai phút chậm rì nữa trôi qua, nhóm của Lạc Viễn vẫn không thấy đâu, Đậu Đồ Đồ không thể chờ đợi thêm trong cơn giày vò này nữa bèn tự mình đi tìm.

Trong bóng tối, theo gót Nhiếp Phi Phàm, nhìn rõ ở văn phòng làm việc cách đó không xa có một quả cầu phát sáng đang trôi nổi trong không gian, giống như mọc một đôi mắt có thể tự động chuyển sang hướng khác, rồi lại tiếp tục tấn công điên rồ, cứng nhắc đụng phải bốn mặt tường lao ra một cái hố lớn có thể thoát vào bên trong.

Đám bạn trẻ như bị tia sét xuyên ngang qua cơ thể, toàn thân tê

dại, đầu óc trống rỗng.

(2)

"Cái, cái quả cầu này sao có thể tự bay lên như thế được?" Đậu Đồ Đồ nấc nghẹn từng lời, cảm giác đầu lưỡi của mình như đông cứng lại. Nhưng những lời cậu nói khiến ai nấy chứng kiến cảnh tượng này cũng đều cảm thấy kinh hồn bạt vía, vào thời khắc ấy mọi người đã thầm nghĩ, lẽ nào trên đời này thật sự có năng lượng siêu nhiên hay sao?

Một tiếng "ka cha" vang lên, đám bạn nhìn về phía Lạc Viễn, lúc này chỉ có cậu ta vẫn mạo hiểm chụp ảnh tìm chứng cứ.

Tròn đúng 3 phút trôi qua, quả cầu kỳ dị ấy đã ngừng chuyển động, lẳng lặng nằm xuống một góc phòng.

Trên mặt bàn có một thiết bị điện tử, trên khay là chiếc bóng đèn lớn trong suốt, trong bóng vang lên những âm thanh "tanh tách" của thứ ánh sáng mang điện, nhưng trong đó lại chẳng chứa bất kỳ thứ gì.

Nhiếp Phi Phàm cẩn trọng nhặt quả cầu kỳ quái đó lên xem, quan sát thật kỹ lưỡng, quả cầu này được làm bằng cao su bình thường, hình vẽ bầu trời xanh thẳm không có gì khác biệt với thứ đồ chơi hình cầu bằng da này hồi còn nhỏ.

Cậu chau mày, suy xét một hồi, sau khi tắt nguồn điện, cậu để thiết bị quái quỷ này vào khay, rồi lại bật công tắc của thiết bị trở lại.

Trong chớp mắt, bức tường tỏa ra một luồng tia lửa cực lớn, đi kèm theo đó là những tiếng nổ đinh tai nhức óc, cả đám bạn sợ hãi đến mức lập tức ôm đầu ngồi xổm xuống.

Một lúc lâu sau, họ ngẩng đầu lên thật chậm rãi, vô số hào quang lóe lên trong mắt.

"Thật thần kỳ! Nhưng sao lúc nãy lại có tiếng nổ lớn như thế?" Lạc Viễn hỏi.

"Đẹp quá đi thôi, tiếng nổ động trời ban nãy chắc là tiếng nổ lớn trong vũ trụ rồi, 1,4 tỷ năm trước vũ trị đã ra rời." Thẩm Tiểu Lệ buột miệng nói.

“Nhiếp Phi Phàm, cậu thật quá lợi hại đấy! Quang cảnh đẹp quá trời mà!” Đậu Đồ Đồ không kìm chế được nói ra mấy lời tán dương.

Trong mắt cả đám bạn trẻ, thứ ánh sáng khúc xạ diễm lệ đó phản chiếu trên tường chính là cảnh đẹp không sao tả xiết.

Đó là dải sáng bạc cực lớn, tựa hồ vô số viên kim cương nhỏ màu trắng, với sắc tím nhạt trên đỉnh, và xung quanh là sắc xanh nhàn nhạt, rọi sáng cả dải Ngân hà tựa như một dải xoắn ốc, xuyên thẳng qua bầu trời đêm trong sắc xanh lam. Cảnh tượng thật muôn phần tráng lệ. Dưới đáy Ngân hà là dãy núi tuyết phủ trắng muốt mà cao vợi, cùng điểm xuyết thêm chiều tà trong sắc cam rực rỡ.

Bầu trời đêm ở thành phố lớn như này chỉ lác đác vài ngôi sao, thứ thường thấy nhất chính là vầng trăng rằm treo trơ trọi trên không trung. Ở trong nước, những nơi có thể nhìn thấy dải Ngân hà phần lớn đều là những khu vực cao nguyên khá cao so với mực nước biển. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, đám bạn trẻ đều không rời mắt, trên mặt lộ rõ thần thái vui sướng, dường như đang đặt mình trong cõi tiên cảnh vậy.

Cứ dần dần, vô số sao băng tựa như cơn mưa bất tận không ngừng quét qua, cả đám bạn trẻ nhớ về những truyền thuyết đã được nghe kể hồi còn nhỏ, cầu nguyện khi nhìn thấy sao băng thì mong ước ấy nhất định sẽ thành hiện thực. Họ nhanh chóng nhắm nghiền cả hai mắt lại, trong lòng biết bao ước nguyện trào dâng, từng chút hạt giống nhỏ được gieo xuống, dợi đến khi hạt giống nảy mầm, nở ra bông hoa nguyện ước của chính mình.

Nhưng khi họ mở mắt ra lần nữa, chùm tia sáng trên bức họa bỗng dưng thay đổi, dải tối bao la dần hiện ra vô vố tinh cầu đủ mọi sắc màu với kích thước lớn nhỏ khác nhau, chúng đang không ngừng chuyển động quay quanh một quỹ đạo cố định. Gần bên trái nhất có một thiên thể màu sắc trắng bạc rất to, đó chính là Mặt trăng, bề mặt của nó đầy những hố lồi lõm, phản xạ ra một thứ ánh sáng trong veo mà lạnh lùng, giống như một tòa băng sơn trong vũ trụ vậy, nhưng nó trong mắt con người lại là một thứ bánh nướng tuyệt mỹ chỉ có thể quan sát từ xa. Nó chẳng có sinh mệnh, nó được hình thành do sự va chạm và hợp nhất của các mảnh vỡ trong quỹ đạo.

Sao Kim chính là ngôi sao kế tiếp, bề mặt của nó được tạo thành từ dung nham đá huyền vũ cùng với những hố thiên thạch, nó là hành tinh sở hữu số lượng núi lửa nhiều nhất trong hệ Mặt trời,

và bị che phủ bởi một lượng lớn các tầng mây. Kế đó, một tinh cầu mang sắc trần bì chính là Hỏa tinh. Trên bề mặt của nó không có ốc đảo, trời chiều sẽ ngả sang màu lam, nghe nói, nơi này đã từng xuất hiện vật thể sống. Còn ngôi sao cuối cùng đang tỏa ra thứ ánh sáng xanh nhạt chính là Hải Vương tinh, người xưa chưa biết về nó và nó cũng là hành tinh xa nhất, chỉ đến khi kính viễn vọng ra đời thì hành tinh này mới được biết đến.

Cả đám bạn trẻ vẫn bị lắc lư trong thứ cảm giác rợn ngợp tức thì này. Họ chưa từng nghĩ rằng những vì sao đã từng được xem trên sách lại có thể hiển hiện trước mắt họ đầy sống động như thế.

“Mau nhìn đi, là Trái đất đấy.” Thẩm Tiểu Lệ cười rồi nói.

Hình ảnh bỗng dưng bị phóng to lên mấy lần, Trái đất tựa như một viên đá ngọc bích với tầng tầng lớp lớp giá trị, cùng những dãy núi nối tiếp liên tục, những rừng cây xanh rì, hải dương trong sắc màu thủy lam, sa mạc trong sắc thổ hoàng, rõ nét đến không tả. Trong đám người, bốn cặp mắt sáng ngời đỏ lên, trong lòng họ trào dâng thứ cảm giác ấm nóng, một thứ cảm giác tự hào trào dâng trước cảnh tượng tuyệt diệu của Trái đất, và lòng cảm động theo cùng đó.

“Các bạn trẻ, các người xúc động cái gì chứ? Đã đánh thức ta dậy rồi.” Đại Liễm Đồ duỗi móng muốt của mèo ra, phanh chiếc áo sơ mi của Lạc Viễn ra, rồi làu bàu cất lời.

“À, cái thứ ký sinh dị hợm nhà ngươi cũng cần thức dậy rồi đấy chứ hả?” Đậu Đồ Đồ hỏi Đại Liễm Đồ với vẻ kỳ lạ.

“Ở thế kỷ 21, lại gặp phải sự việc lạ kỳ như này, gặp cả quái vật ngoài hành tinh, còn có thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ ảo với thứ năng lượng siêu nhiên phát ra đầy sống động, cùng với bức tranh về dải Ngân hà trong vũ trụ khiến người ta không khỏi cảm thán như thế, quả là đã quá xúc tích rồi. Đại Liễm Đồ, Trái đất chơi vui chứ?” Nhiếp Phi Phàm đội chiếc mũ hiệp sỹ lên toát ra vẻ soái khí.

“Chỉ có đám nhóc các người thì cuộc chơi này có gì vui chứ?” Đại Liễm Đồ nhăn cái mũi mèo đáng yêu lại, nó duỗi cái thân lười, để lộ ra phần nhỏ của bộ não, ánh mắt hướng về bức tranh trên tường, nhưng nó lại chẳng để lộ chút thần sắc kinh ngạc gì, trái lại, thu ánh mắt lại, rồi nhẹ nhàng hừ một tiếng, theo sau giả vờ như chẳng hề để ý đang trốn vào bụng của Lạc Viễn.

Một tiếng “hì” giòn tan vang lên, thiết bị điện tử phả ra khói trắng, bức tranh trên bức tường đã biến mất.

Nỗi thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt của cả nhóm, sao thiết bị khoa học này lại vô duyên vô cớ bị hỏng như thế chứ?

Cảnh tượng ban nãy đã bị thu hút vào tầm mắt của cô bạn Thẩm Tiểu Lệ, người có sức quan sát cực kỳ tinh tường.

Cô hoài nghi bèn áp sát bên cạnh Lạc Viễn, rồi nhanh chóng mở chiếc áo sơ mi ra, nhẹ nhàng gọi Đại Liễm Đồ nhưng cứ lần nữa mãi mà không nhận được bất kỳ câu trả lời nào.

Lạc Viễn nhẹ nhàng đẩy bàn tay đang túm chắc lấy áo sơ mi của cậu ra, rồi ngại ngùng cất lời: "Thưa Thẩm đại nhân, cậu cứ xé như thế thì áo của tôi còn mặc nổi không?"

Vừa nghe thấy thế, Thẩm Tiểu Lệ cố ý làm ra vẻ cắt đi mái tóc ngắn để che đi sự ngượng ngùng trong lòng. Lúc cô ngoảnh đầu lại nhìn thì đã thấy Nhiếp Phi Phàm và Đậu Đồ Đồ đang lặng im đứng đó, bàng quan quan sát một phen náo nhiệt này, trong mắt vẫn còn hằn sâu sự kinh ngạc pha chút khả nghi.

Tức thời, trên má cô đỏ ửng lên, rồi tức giận nện chiếc giày da nhỏ xuống đất rồi hét lớn về phía họ: "Nhìn cái gì mà nhìn, tôi chỉ đang hỏi Đại Liễm Đồ vài câu hỏi thôi, cái thứ đó rõ ràng không bình thường mà!"

Cả hai chàng trai trẻ cùng "ồ" lên một tiếng mang vẻ ý vị sâu xa: "Hóa ra là thế à, tôi còn tưởng rằng...

"Các cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy." Thẩm Tiểu Lệ nhanh chóng cắt ngang lời của họ, rồi nhanh chóng chuyển đề tài, "Nơi này không tiện ở lâu, chúng mình phải nhanh chóng rời đi thôi."

Đậu Đồ Đồ nhìn thấy Thẩm Tiểu Lệ trước giờ vẫn luôn giống một nữ hán tử nay lại ngại ngùng như thế thì không nhịn được, cậu che miệng và lén cười.

Ba người nói nói cười cười men theo con đường cũ trở ra, một lúc lâu không nghe thấy tiếng nói của Lạc Viễn, Nhiếp Phi Phàm quay đầu lại nhìn thì đến bóng người cũng không thấy nữa!

Lạc Viễn đang không làm việc đàng hoàng, lúc này cậu ta ngồi xuống ở giữa hai cột trụ lớn, lấy ra chiếc máy tính bảng từ trong ba lô ra, nhập toàn bộ những bức hình đã chụp được bằng kính râm, và gửi đến bảng tin của trường học.

Cả đám người Thẩm Tiểu Lệ đợi lướt nhanh trong bóng đêm, Lạc

Viễn nhìn thấy một bóng người phản lại từ xa với thứ ánh sáng trắng thì mới dừng lại, thở dài một tiếng. Vừa bước đến, Thẩm Tiểu Lệ đã phê bình Lạc Viễn không theo tổ chức, khiến mọi người ai nấy đều lo lắng.

Nhưng Lạc Viễn lại giải thích hùng hùng, đây là đề phòng cái vạn nhất thôi, nếu bị mất những bức hình này thì họ sẽ không thể chứng minh bản thân mình được.

Thẩm Tiểu Lệ lắc đầu không biết phải làm sao, vung nhẹ tay và nói: “Mấy nam tử các cậu ý mà, lúc nào cũng có lý cả.”

Lạc Viễn lại đeo chiếc ba lô leo núi lên, theo sau cô trong bộ dạng làm mặt quỷ.

Chương 5
Cầu thang máy ăn thịt người

(1)

Chỉ một lát sau, từng tràng tiếng khóc vang lên, đám bạn cho rằng là Đại Liêm Đồ đang giở trò ma mãnh, nhất định phải dạy bảo thứ quái vật này một trận.

"Vù vù vù..."

Bốn bề lặng ngắt như tờ, âm thanh vẳng ra tựa như tiếng khóc của những linh hồn vang lên không ngừng, khi thì truyền đến tiếng cười tựa chuông bạc, lúc lại là tiếng khóc thút thít của linh hồn, đặc quánh màu sắc liêu trai!

Lẽ nào là quái vật ăn thịt người ư?

Đám bạn trẻ lại bắt đầu sục sạo, dần dần đến ngã ba trên hành lang, bốn người áp sát lưng vào nhau, từng bước một hướng đến phía của thang máy, vẫn là tiếng khóc ấy quẩn quanh bên tai, và đâu đó một bóng đen lướt nhanh trước mặt họ.

"Quái vật ăn thịt người!" Đám bạn trẻ đồng thanh hô lớn.

Bóng đen đó quay quanh bốn người, rồi lại bất chợt xuất hiện ở cuối dãy hãy lang có mái che, hoặc ở trong văn phòng cách họ không xa, nó hành động với tốc độ nhanh chóng, nhanh đến mức gần như không thể quan sát dáng hình nó bằng mắt thường nữa, khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Cuối cùng thì, tròn đúng một phút trôi qua, quái vật ăn thịt người như đã mệt lả, dừng lại ở bên ngoài cửa phòng họp, tựa hồ như đang đợi đám bạn trẻ đi đến đó.

Cả đám do dự không quyết, nhưng lại mong ngóng sẽ tóm sống

thứ quái vật này.

Khuôn mặt Lạc Viễn lộ rõ vẻ rối rắm, thứ quái vật đó đã ở trước mắt họ, tóm được nó thì có thể chứng minh bản thân mình, nhưng nếu không tóm được nó thì e rằng cả đám nam thanh nữ tú này sẽ bị ăn sống nuốt tươi, rốt cuộc gì bây giờ nên hành động như thế nào?

Đậu Đồ Đồ nhìn ra nỗi khổ tâm của cả nhóm, thấy vậy, cậu bèn khích lệ với mọi người bằng thứ giọng hào sảng: "Mọi người đừng quên rằng, chúng ta đến đây là vì chuyện gì! Đi thôi! Tiến lên phía trước bắt lấy quái vật ăn thịt người, hãy báo thù thay những người bị biến mất đầy oan uổng kia!"

Cả đám bạn đều đổ dồn ánh nhìn về anh bạn Đậu Đồ Đồ, bình thường hễ gặp chút nguy hiểm là cậu ta luôn là người nhát gan gọi tên tay chân cứ thế mà nhũn ra, dũng khí ngạo nghễ kia lấy từ đâu vậy? Nhưng mà những lời nói ấy lại khiến Lạc Viễn chộn rộn, cậu đứng thẳng người, bước một bước lớn, nhưng nhanh chóng bị một bàn chân mang giày da nhỏ chặn đứng.

Thẩm Tiểu Lệ trừng mắt nhìn Đậu Đồ Đồ: "Điều cậu nói không sai, chúng ta đến nơi này là để bắt quái vật ăn thịt người, nhưng các cậu lại quên hết rồi sao? Lần trước khi truy đuổi thứ quái vật đó, kết quả đã hại Lạc Viễn bị thương đấy. Nếu lần này vẫn không thành công thì chúng ta có thể bị nuốt chửng đấy!"

Vậy thì cậu nói xem, chúng ta sẽ làm gì? Lẽ nào cứ thế để thứ quái vật ăn thịt người đó chạy thoát như thế hay sao?"

"Đương nhiên không phải rồi. Các cậu nhìn xem, tòa nhà đồ sộ này có khác gì tứ hợp viện không, còn chúng ta vừa đúng lại lọt thỏm trong ngã rẽ ba nhánh này. Trước tiên, chúng ta vẫn phân thành hai nhóm, một nhóm sẽ đi vào từ lối hành lang dài này, nhóm còn lại sẽ rẽ ở lối hành lang lang dài phía bên phải, tạo thành thế gọng kìm trước lối đi này, hai đội của chúng ta sẽ dần ép nó phải vào lối cụt, tuyệt đối không được để nó thoát. Chỗ chúng ta có hai cái roi da, mỗi bên sẽ giữ một cái, nắm chắc nhé!"

Đậu Đồ Đồ vẫn luôn canh cánh trong lòng về chuyện phân nhóm này, trong lòng vốn đã không vừa ý, họ dựa vào đâu mà không cho cậu thành một nhóm với Lạc Viễn chứ?

"Vù..."

Quái vật ăn thịt người phát ra một tiếng rống khàn khàn, cả thân

hình bị quấn chặt trong lưới màu đen, không ai trông rõ nó thật sự như thế nào.

Chỉ là, hai con mắt đỏ ngầu màu máu của nó cứ nhìn trân trân về phía đám bạn trẻ, khiến người ta nhớ lại lúc mới đặt chân vào tòa lâu đài này, với những con quạ đen cứ lượn vòng trên đầu.

Trong bầu không khí đầy ắp thứ mùi khiến người ta sợ hãi, bóng tối ngập tràn màn đêm, Lạc Viễn thấp thỏm tiến lên phía trước, toàn bộ thân mình ngập trong sự sợ hãi.

Cậu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu kia, chỉ ra sức chà tay, chỉ sợ bị quái vật ăn thịt người phát hiện thì kế hoạch của cả nhóm sẽ tan thành mây khói!

Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy mình mỗi lúc một gần quái vật hơn thì vội túm lấy Lạc Viễn, cất giọng gợi ý cậu, nhân lúc quái vật không chú ý hãy xông lên đi. Nhưng cặp mắt đỏ kia đã hướng về phía bọn họ, dừng lại vài giây rồi, chớp mắt một cái rồi biến mất luôn!

“Nhiếp Phi Phàm, nhanh giữ quái vật lại!” Thẩm Tiểu Lệ vừa đuổi theo vừa hét lớn.

Nghe thấy thế, Nhiếp Phi Phàm nhanh chóng phản ứng, bóng đen tựa như tia chớp thoáng qua bên mình trong bóng tối. Cậu bạn Đậu Đồ Đồ còn đang mơ màng vẫn chưa kịp định thần trở lại liền bị một con vật lông lá đẩy mình từ trong bóng tối nhảy vọt qua . Không biết từ lúc nào, cả căn biệt thự lại xuất hiện một màn sương khói màu vàng lượn lờ. Lạc Viễn vừa đuổi theo vừa bật đèn pin, cho dù có ánh sáng đèn phản chiếu nhưng tia sáng cũng vô cùng lờ mờ.

Thẩm Tiểu Lệ truy đuổi không kịp, một chùm tia sáng màu đỏ lạnh như băng trong màn sương quả thật vô cùng chói mắt, cô không chút do dự quăng ra chiếc roi dài dài khoảng hai mét, quấn chặt lấy quái vật ăn thịt người. “Hí” một tiếng, sương mù tan biến, và thay thế vào đó là một dải tối đen.

Lúc này, Lạc Viễn đã truy đuổi đến nơi, cậu dùng chiếc đèn pin cực nhỏ, những gì nhìn thấy trước mặt khiến cậu sững người.

Sao lại là con mèo đen mập này thế?

Con mèo đen đó với vẻ ngoài cực kỳ méo mó, từ đồng tử rỉ ra hai hàng máu loãng, không giống những con mèo bình thường có cặp mắt màu xanh.

Nhưng điều kỳ lạ đó là, cậu vừa nhìn thấy Lạc Viễn thì như điên cuồng quơ lấy những móng vuốt sắc nhọn, dường như coi cậu là kẻ thù.

Lạc Viễn không ghìm mình nổi bèn lùi lại phía sau một bước, nhân lúc Thẩm Tiểu Lệ không để ý, con mèo đen đã tung một cú đá về phía cô, giãy giụa thoát khỏi dây roi, sau đó tẩu thoát theo hướng cầu thang.

“Thẩm đại nhân, cậu không sao chứ?” Lạc Viễn vội vã hỏi.

“Tôi không sao, các cậu nhanh đuổi theo đi! Đó không phải là con mèo bình thường đâu.” Thẩm Tiểu Lệ bưng chặt cánh tay phải, thần sắc đầy vẻ lo lắng, ra sức đẩy Lạc Viễn về phía trước.

“Xin lỗi, chúng tôi đến muộn rồi.” Nhiếp Phi Phàm đầu óc nhễ nhại, sắc mặt lộ rõ vẻ ái ngại.

“Ái chà, Thẩm đại nhân sao lại bị thương rồi? Cẩn thận chút chứ, tôi đến giúp cậu! Các cậu nhanh đuổi theo đi, chỗ này đã có tôi, lớp trưởng sẽ bình an vô sự.” Vừa dứt lại, Đậu Đồ Đồ tiến lên trước dìu Thẩm Tiểu Lệ. Nhiếp Phi Phàm và Lạc Viễn đều gật đầu, lập tức chạy đuổi theo.

Con mèo đen đó cứ quanh quẩn ở cửa thang máy, chần chừ không tiến bước. Nhác thấy bóng hình đuổi theo của cả đám bạn trẻ, nó bèn đứng thẳng dậy như một con người, mở cánh cửa lớn của thang máy, và trong giây tiếp theo nhảy luôn vào trong thang máy.

Không được! Tiếng thét lớn từ trong lòng Lạc Viễn, cậu duỗi tay ra, cả người hướng về phía trước, muốn tóm lấy chân con mèo đen kia, nhưng lại bị Nhiếp Phi Phàm từ đằng sau kéo chặt lấy.

“Phù...” Một làn khói dày đặc che khuất tầm nhìn của họ, hai chàng trai đứng lặng người trước cửa thang máy, thờ thẫn nhìn vào dải không gian như bất tận trước mặt, con mèo đen đã hoàn toàn biến mất!

Thang máy phát ra hai tiếng “ka ka”, thứ mùi cháy gì đó sộc vào mũi họ, cánh cửa dường như có một luồng điện vô hình, giúp con mèo đen xông vào rồi biến mất một cách kỳ bí như thế. Thang máy là khu vực cấm, còn cảnh tượng trước mắt này chỉ nhằm cảnh báo với bọn họ, nếu có người bước vào thì chắc chắn sẽ không bước ra nổi.

Lạc Viễn bất giác rùng mình, tự nhủ mình thật may mắn, nở nụ cười cảm kích dạt dào về phía Nhiếp Phi Phàm.

“Trời ạ, động đất hay sao thế? Cứ rung lắc liên tục thế này.” Đại Liễm Đồ thét lên.

“Ta nói rồi, mày thật sự là người ngoài hành tinh hay sao chứ? Chưa từng thấy những việc vặt vãnh như trẻ ranh thế này ư?” Nhiếp Phi Phàm giễu cợt.

Đại Liễm Đồ ghé mắt, nói với giọng khinh thường: “Nhà ngươi mới là cái đồ nhãi ranh đấy, còn không biết kính già yêu trẻ. Ông nội nhà người từ vũ trụ bay qua đây, nhóc nhà ngươi có thể làm được chứ?”

Thứ giọng đặc sệt tiếng Đài từ đằng sau vọng đến: “Hử? Vậy thì xin ông nội phân tích một chút xem, cái thang máy này rốt cuộc là làm sao vậy?”

Cả nhóm nghe thấy âm thanh thì ngay lập tức quay người, nhìn thấy từ trong bóng tối phát quang, là bóng hình một béo một gầy dần dần hiện rõ.

Thẩm Tiểu Lệ nét mặt tươi cười, ánh mắt lại hướng về Đại Liễm Đồ. Thấy vậy, Đại Liễm Đồ cũng không hề tỏ ra sợ hãi gì, ôm chặt hai vai, ngẩng cao đầu nhìn Thẩm Tiểu Lệ bằng cặp mắt đầy sắc lạnh, nói bằng thứ giọng đúng mực: “Trước đây ta đã từng nói rồi, đó là phòng thí nghiệm đang nghiên cứu của kỷ nguyên Tu-la.”

Đậu Đồ Đồ hỏi với vẻ tò mò: “Kỷ nguyên Tu-la rốt cuộc là cái thứ quái quỷ gì?”

Bỗng dưng, Đại Liễm Đồ nở nụ cười, mắt nó sáng quắc lên, tựa như hai sao Bắc đẩu đang tỏa sáng chói rọi, mặt nó lộ rõ nét kiêu kỳ:

“Quê hương của ta còn tốt hơn Trái đất của mấy người gấp nhiều lần, có thành khủng long, có thành hoạt họa, có thành nhi đồng, có viện bảo tàng vũ trụ, nơi đó ngập tràn các tinh cầu rực rỡ sắc màu, phòng chiếu phim trình chiếu những bí mật của vũ trụ rộng lớn, và tầm quan trọng trong việc bảo vệ quê hương của mình...”

Không nhịn thêm được nữa, Đậu Đồ Đồ nói xen vào: “Ta biết rồi, đại khái là giống với một tòa thành được mặc sức chơi đùa quy mô lớn chứ gì!”

(2)

Đại Liễm Đồ lại tiếp tục nói: "Trái đất của chúng ta chứa đựng muôn vàn điều quý báu, với đầy các loài sinh vật phong phú, cũng giống như loài người trên Trái đất của chúng ta vậy, được phân thành người da trắng, đen và da vàng. Mọi người cùng chung sống thuận hòa với nhau, không chặt phá lung tung, hủy hoại sinh thái."

Nhiếp Phi Phàm lại hỏi: "Rốt cuộc là phòng thí nghiệm gì, nhất định phải nghiên cứu trên Trái đất ư?"

Cả đám bạn tập trung vào câu hỏi này, ánh mắt đổ dồn về phía Đại Liễm Đồ, nhưng nó lại giẩu môi, hai tay đan chéo, làm ra tư thế mím chặt không mở lời. Từ lần trước, cả nhóm đã biết được nhược điểm của con mèo này chính là phía sau cặp tay phính kia, và nhiệm vụ khó khăn này sẽ được trao lại cho Đậu Đồ Đồ.

Đậu Đồ Đồ cố ý làm ra vẻ dữ tợn, một tay véo chặt tai nó: "Có nói hay không?"

Đại Liễm Đồ trợn trừng mắt nhìn, thầm hối hận đã không kịp thời thu tai lại, chui xuyên qua đằng sau đám bạn, hướng mắt về bóng hình lén lút vừa lướt qua. Có người trốn ở đằng sau cây cột trụ, trong bóng tối chỉ trông thấy hàm răng trắng muốt tỏa ra thứ ánh sáng lạnh người, lén lút truyền tín hiệu.

Khi Đại Liễm Đồ dựng đứng tai là lúc nó nhanh chóng thu tín hiệu, sắc mặt nhìn trông thật dị thường, đôi mày chau lại, không được, là kẻ rất đáng sợ, nhưng nó lại nhanh chóng phục hồi trạng thái như ngây ngô ban đầu, rồi nhẹ nhàng thở một tiếng, và cất lời: "Cái này ý à, ta cũng không rõ lắm đâu, nhưng ta biết phòng thí nghiệm đó, người ngoài như các người không thể vào trong đó được."

Thẩm Tiểu Lệ càng lúc càng truy hỏi sát hơn: "Vì sao lại không thể vào trong được chứ?"

Từ trong giọng điệu của Đại Liễm Đồ thoáng chút bực mình: "Lớp trưởng Thẩm à, cô có cả vạn câu hỏi vì sao đấy, phiền cô đừng hỏi ta nhiều như thế nữa, ta chẳng biết gì cả."

Vừa dứt lời, Đại Liễm Đồ giống như một đào binh, vội vàng núp vào bụng của Lạc Viễn.

Thẩm Tiểu Lệ kinh ngạc quá đỗi ngây người ra tại chỗ, từ trước tới giờ cô luôn được người khác nâng như nâng trứng, hết mực coi trọng, chưa từng phải gánh lấy kiểu thái độ vô lễ như này, trong lòng trào dâng một nỗi niềm buồn bực khó tả, nhưng lại giả bộ không để ý gì, chỉ hừ nhẹ một tiếng, cất lời: "Hừm! Không hỏi thì không hỏi nữa, tự cho mình là người ngoài hành tinh là hay ho đấy hả, còn nói cái gì là trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chỉ là lừa gạt người khác mà thôi."

"Đúng là vậy đó, đồ lừa đảo." Đậu Đồ Đồ cố ý trách móc Đại Liễm Đồ, thay cô bạn Thẩm Tiểu Lệ trút cơn tức giận này.

Ba chàng trai thấy Thẩm Tiểu Lệ quay người, lén lấy vạt áo lau đi những giọt nước mắt trên mặt, nhất thời họ đưa mắt nhìn nhau, chẳng còn biết làm gì ngoài nhún vai ái ngại. Hóa ra, an ủi một cô gái chẳng phải chuyện dễ dàng gì. tình hình trước mắt có thể thấy, Đại Liễm Đồ sẽ chẳng nói thêm bất kỳ điều gì.

Con mèo biến mất lạ kỳ, manh mối cũng vì thế mà đứt đoạn. Bước tiếp theo nên làm gì đây?

Một phút trôi qua, Thẩm Tiểu Lệ quay người, khóe mắt hoen đỏ, trên mặt lại nở nụ cười.

Ba chàng trai thấy thế thì cũng nở nụ cười đáp lại, lại nhìn cô bằng con mắt khác, không hổ là nữ hán tử, quả nhiên là lớp trưởng kiên cường nhất của bọn họ!

Cả đám bạn lại rơi vào vòng trầm tư một lần nữa, họ thảo luận và Lạc Viễn là người khởi đầu: "Tôi nghĩ là chúng ta nên nghĩ cách để Đại Liễm Đồ mở miệng."

Đậu Đồ Đồ lắc đầu: "Nhưng mà cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, điều này quả thực là khó mà. Mấy người Trái đất chúng ta chẳng có siêu năng lực gì cả, sao khiến Đại Liễm Đồ ra ngoài được đây?"

Nhiếp Phi Phàm tiếp lời: "Vậy thì nghĩ cách khác thôi, theo tôi thấy thì, chúng ta nên tìm kiếm những tài liệu trước đây về căn biệt thự Thời Không này, hiểu được càng nhiều thì chưa biết chừng sẽ có thêm nhiều phát hiện mới."

Thẩm Tiểu Lệ gật đầu nói: "Cũng được, tục ngữ nói ‹biết người biết ta trăm trận trăm thắng'." Nói xong, cô nhìn điện thoại di động, thời gian cũng không còn sớm nữa, cả đám bạn bắt đầu tản ra.

Chương 6
Thư mời bí ẩn

(1)

Chủ nhật, đúng vào ngày tết thiếu nhi, học sinh ở thành phố Nam Minh này không cần đến trường học, chúng có thể đến bất kỳ đâu chơi đùa.

Trên khắp các con phố của thành phố Nam Minh này người xe đi lại như nước. Đâu đâu cũng có thể bắt gặp hình ảnh của những gia đình hạnh phúc khắp các chốn nẻo đường trong công viên. Tất nhiên, những cửa hàng sẽ là nơi náo nhiệt hơn cả, thông tin về những món đồ chơi giảm giá có thể nhìn thấy ở khắp nơi khắp chốn. Bọn trẻ thì tranh nhau chụp hình cùng các nhân vật hoạt hình, rồi nhận được những quả bóng sặc sỡ sắc màu từ tay của các cô chú nhân viên, bầu không khí vui chơi náo nhiệt trùm khắp công viên.

Vậy mà trong căn chung cư của một tòa lâu đài cao tầng, có một bé gái 11 tuổi náu mình sau chiếc rèm cửa hình nụ hoa, và hướng ánh nhìn vào thế giới rực rỡ sắc màu bên ngoài tấm rèm ở dưới mặt đất kia, dường như có thể nghe thấy những âm thanh cười nói ở dưới cả 12 tầng. Nhưng đó lại không phải là những thanh âm do cô tạo ra.

Cô gái tựa sát mình vào ghế sofa, ánh mắt sầu muộn, nhìn chằm chằm về phía chiếc ti vi màn hình tinh thể lỏng, chẳng còn lòng nào dõi theo bộ phim hoạt hình.

“Đinh đinh!” Tiếng chuông cửa vang lên, cô ngây người vì sung sướng, thầm nghĩ lẽ nào cha mẹ đã về ư?”

Rồi cô nhanh chóng trượt khỏi ghế sofa, mở cánh cửa gỗ nhìn

xem, bên ngoài cánh cửa sắt là một chàng trai trẻ với vóc người khôi ngô, và đang đeo ba lô trên hai vai.

Chút thất vọng thoáng qua trong đôi mắt của cô gái nhỏ, nhưng cô nhanh chóng tiến đến mở cửa: "Anh họ à? Sao anh lại rảnh rồi mà đến đây thế?"

Thẩm Tiểu Long một tay nhấc chiếc túi lớn đựng thực phẩm, một tay giấu sau lưng, hớn hở ra mặt rồi cất lời: "Anh đến để xem Tiểu Lệ xinh đẹp và thông minh hôm nay, anh trai sẽ nấu cơm cho em nhé, cảm thấy thế nào hả?" Nói xong, cậu lần lượt để những chiếc túi đựng thực phẩm lên chiếc bàn lớn bằng đá cẩm thạch và trong tủ lạnh.

Thẩm Tiểu Lệ chớp mắt, gật đầu với dáng vẻ dứt khoát, cười và đáp: "Được ạ, được ạ, anh làm thì ngon nhất rồi. Vậy thì em sẽ đi gọi điện thoại bảo dì Dương không cần đến nữa."

Thẩm Phi Long gật đầu, nhìn thấy em gái thích thú chạy đi như một chú bướm, trái tim của cậu cũng dễ chịu phần nào. Từ khi cha mẹ của Thẩm Tiểu Lệ chuyển ra nước ngoài phá án, cậu thường xuyên đến chăm nom cô em gái nhỏ vô cùng mạnh mẽ này, cho dù là những ngày tháng bận rộn ở đồn cảnh sát nhưng mỗi năm tết đến, anh đều đến ở bên cô gái nhỏ này.

Bàn ăn bằng đá cẩm thạch nhanh chóng được lấp đầy bởi ba món ăn và một món canh, lần lượt là: tôm hấp nấm, đậu phụ thối, sườn hầm, thịt bò hầm củ cải.

Hương thơm thoáng chốc đã tỏa khắp căn phòng, Thẩm Tiểu Lệ đã ngồi trước bàn từ lâu, nhìn thấy từng đĩa thức ăn mình thích được bưng lên, trong lòng vô cùng vui mừng.

Sau khi uống một ụm lớn canh sườn, cô luôn cảm thấy những nụ vị giác của mình chỉ mới bắt đầu cơn thèm, nên đã tự mình đi lấy thêm một bát.

Thẩm Tiểu Long lòng đầy hứng khởi nhìn theo em gái, rồi lại gắp thêm mấy chiếc nấm đang phồng lên, rồi nói: "Tiểu Lệ, nếm thử cái này đi, những con tôm mà em thích ăn nhất được anh nhét trong những miếng nấm này, nấm được nấu mùi vị vừa ngọt vừa thơm."

Thẩm Tiểu Lệ nhanh chóng cắn một miếng, đôi mắt long lanh mở lớn, vui mừng đáp: "Chà, siêu ngon luôn, anh họ làm bếp ngon như này, sao không làm đầu bếp đi?"

Thẩm Tiểu Long đặt đũa xuống, suy nghĩ một chút rồi nói: "Câu hỏi hay đấy, nhưng mà so với nghề bếp thì anh thích làm cảnh sát hơn, bởi vì một cảnh sát có thể thay dân trừ hại, nhân rộng chính nghĩa! Vậy thì Tiểu Lệ, sau nay khi lớn lên, em muốn làm gì?"

Thẩm Tiểu Lệ giống như nghĩ đến chuyện gì đó rất đẹp, khuôn mặt thơ ngây của cô trào dâng nụ cười hồn nhiên.

Con ngươi trong mắt đảo qua một vòng, nhếch môi thè lưỡi nói với người anh: "Không nói cho anh biết được."

Nói xong, cô gái nhỏ lại vùi đầu ngấu nghiến ăn hết món thịt bò hầm, món ăn khoái khẩu đến nỗi khiến cô quên luôn hỏi ngày trở về của cha mẹ.

Trong tâm cô, người mà cô sùng bái nhất chính là cha mẹ mình, cha mẹ cũng là người dũng cảm nhất.

Trong giây phút nhìn thấy sao băng, ước muốn mà cô muốn thành hiện thực nhất chính là vun trồng hạt giống ước mơ nhỏ này: Cô hy vọng bản thân có thể trở thành cha mẹ cô, những người được người khác ngưỡng mộ.

Sau bữa cơm trưa, Thẩm Tiểu Long bổ xong một đĩa dưa hấu, rồi tập trung tinh thần dõi theo màn hình.

Thẩm Tiểu Lệ liên tục hoan hô anh vài tiếng, nhìn thấy anh không phản ứng lại thì cô lại lấy làm lạ ngồi bên cạnh, liếc mắt nhìn, một dãy trên màn hình đều là nhan đề thư điện tử về các vụ án hình sự. Trong đó, có một hàng khiến cô chú ý.

"Anh họ, vụ án về quái vật ăn thịt người ở căn biệt thự Thời Không trước đây, anh cũng tham gia à?"

"Không có, nhưng mọi người đều biết chuyện này, lúc đó đã chấn động cả thành phố Nam Minh."

"Em xem bản tin thời sự nói là, những người đó đã biến mất, điều này là thật phải không? Vì sao tròn đúng năm ngày mới biết người nhà của mình không còn được gặp nữa vậy?"

"Đúng vậy! Sống không thấy người, chết không thấy xác, dựa vào cái gì để biến mất. Còn về nguyên nhân thì bọn anh cũng chưa điều tra được, nhưng người nhà của những người ấy lần đầu tiên phát hiện, quả thật là vào năm ngày sau, giống như chứng mất trí nhớ tạm thời vậy. Năm đó, phía cảnh sát còn điều động cả chuyện

gia hỗ trợ điều tra, nhưng đến cuối cùng vẫn là chẳng thu được bất kỳ điều gì."

Thẩm Tiểu Lệ yên lặng lắng nghe từng lời anh nói, trong đầu cô hiện lên một chuỗi hoài nghi, cô hỏi: Lẽ nào là thứ tà thuật gì đã khiến họ biến mất như thế hay sao? Hay là nhà tâm lý nào đó dã thôi miên họ, để đạt được mục đích đã không từ một thủ đoạn nào? Nhưng mà vì sao phải bắt cả 12 người?

Bỗng nhiên, trước mặt cô xuất hiện một chiếc hộp lớn màu rượu vang với đóng gói được kết hình nơ, chẳng cần phải quay đầu lại thì cũng biết, người đứng sau cô là ai. Thẩm Phi Long nhìn cô với bộ mặt đợi chờ, anh đã rất tốn công chọn lựa món quà này, và thầm kiên định rằng tất cả các cô gái đều sẽ thích nó.

Thẩm Tiểu Lệ nhanh chóng đón lấy chiếc hộp, xé lớp bọc với nhiều lớp màu trắng ra, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng thứ gì đang ở trong đó, là một chiếc váy xếp ly voan ren trắng, cùng một chiếc túi nhỏ màu hồng tình yêu.

"Anh họ, cái này thím quá đi, chẳng hợp với khí chất hào sảng của em chút nào, em không lấy đâu."

Thẩm Tiểu Lệ nhanh chóng để lại chiếc váy voan vào hộp quà, nhưng đã Thẩm Phi Long ngăn cản, anh đẩy Thẩm Tiểu Lệ cầm theo chiếc váy về phía phòng.

"Một cô gái như em, sao lại khí khái hào sảng gì thế? Nhanh mặc vào đi, anh họ sẽ đưa em ra ngoài chơi."

Mùa hè chói chang, ánh nắng sau giờ trưa vẫn tỏa ra thứ nhiệt lượng như để quay thịt trên mặt đất, nhưng cũng không cản nổi cái lòng muốn ra ngoài dạo chơi của mọi người.

Ở ngã tư nơi người đi lại đông đúc, cảnh sát đang vẫy cờ vàng và thổi còi, ra hiệu cho người đi bộ và các phương tiện qua đường một cách trật tự.

Một người đàn ông trẻ đang đội mũ lưỡi trai, đang mặc bộ quần áo thể thao rộng rãi, tay đút túi quần, mỉm cười nhìn xuống cô gái nhỏ bên cạnh anh ta. Làn da của người con gái trắng muốt, đang mặc một chiếc váy trắng, trông giống như một cô công chúa nhỏ vô cùng tao nhã. Nhưng trên khuôn mặt cô lại ngập tràn nét biểu cảm khổ sở, dường như trên thân mình đang có thứ gì đâm vào da thịt cô vậy.

Đèn xanh dành cho người đi bộ bật sáng, chàng trai nắm tay cô gái nhỏ lướt qua dòng người như mắc cửi, đến con đường dành cho người đi bộ ở phía đối diện của một trung tâm mua sắm lớn. Từ xa có thể thấy được đài phun nước ở giữa con đường, đó là tác phẩm điêu khắc bằng đá với hình giày cao gót màu đỏ cực lớn, màn hình lớn của lối vào, cùng với vô số người ở trong trung tâm thương mại. Vừa bước vào trung tâm đó đã nghe thấy thứ âm thanh vô cùng cảm động, cuối cùng thì sự vui vẻ cũng trở lại với cô gái nhỏ, và cứ tìm đến nơi theo hướng mà tiếng âm thanh phát ra.

"Thẩm Tiểu Lệ? Lớp trưởng Thẩm! Thẩm đại nhân!" Cả ba chàng trai trẻ cất tiếng gọi mừng vui, và vẫy tay về phía cô.

Thẩm Tiểu Lệ quay đầu nhìn lại, người lạ ở khắp mọi nơi, nhưng rõ ràng cô đã nghe thấy những âm thành của tên tiểu quỷ nhát gan Đậu Đồ Đồ, sao trong chốc lát đã chẳng thấy bóng người nào rồi? Cô lắc nhẹ mái tóc của mình, có lẽ là nghe nhầm hay chăng. Thế là, cô vui vẻ chạy theo hướng sân khấu, nhưng Thẩm Phi Long đang không rời cô nửa bước chân.

(2)

Hai người lòng đầy hứng thú dõi theo sân khấu nhỏ, một nhóm các bạn nhỏ tuổi đang khoác trên mình đủ loại trang phục đẹp mắt trên sân khấu hình trình diễn.

Bỗng nhiên, Thẩm Tiểu Lệ phát hiện có người đang cố gắng chen vào, còn vỗ nhẹ lên bả vai của cô. Cô quay đầu lại nhìn lại với nét mắt không chút biểu hiện, nhưng đã bị dọa sợ phát khiếp, mặt của cậu bạn Đậu Đồ Đồ bỗng chốc to gấp mấy lần, cậu ta nhìn Thẩm Tiểu Lệ cười ngây ngô và hỏi: "Thẩm đại nhân, cậu chạy đâu vậy? Chúng tôi đã ở phía sau đuổi theo cậu lâu lắm rồi đấy. Hôm nay là tết thiếu nhi, nghĩ rằng cậu ở nhà một mình nhất định sẽ thật vô vị nên mới đi tìm cậu, ai ngờ bị đứng ngoài cửa luôn. Không ngờ, cậu cũng đến nơi này."

"Hóa ra thật sự là mấy người các cậu, tôi còn tưởng rằng mình nghe nhầm nữa."

Thẩm Phi Long dắt cả đám bạn trẻ ngồi lại ở một quán ăn vặt. Thẩm Tiểu Lệ ăn bạch tuộc viên, ánh mắt hướng về ba chàng trai trước mặt cô, trong lòng lại lộ chút thấp thỏm không yên, cô ngồi xuống với vẻ không mấy tự nhiên.

Lạc Viễn có phần do dự, nhưng chẳng giữ yên được lâu, cậu vội cất lời: "Thẩm đại nhân lại có thể mặc chiếc váy như này, thật là hiếm có mà! Khiến tôi suýt chút nữa không nhận ra đấy! Xem ra...thật giống một tiểu tiên nữ đấy."

Nhiếp Phi Phàm trợn trừng mắt nhìn cậu ta: "Đồ ngốc, đơn giản thôi, chỉ có hai chữ, xinh đẹp."

Hai cậu chàng này không cam lòng bị yếu thế nên đã tranh nhau tán dương Tiểu Lệ, càng nói lại càng lan man, một người thì nói là công chúa Bạch Tuyết bị mẹ kế hạ độc, còn người còn lại lại nói là một trong những thất tiên nữ trên trời, khiến Thẩm Tiểu Lệ bị chọc cười đến mức không thể không bật thành tiếng cười.

Thẩm Phi Long nghe xong điện thoại trở về chỗ ngồi, nói với giọng hổ thẹn: "Xin lỗi nhé, Tiểu Lệ, anh có việc gấp cần phải trở lại, bây giờ em có thể tự về nhà được không?"

Lạc Viễn vội tiến lên phía trước, vỗ nhẹ vào ngực và nói với giọng chắc nịch: "Anh Phi Long à, bọn em sẽ áp tải lớp trưởng Thẩm về nhà, anh cứ đi trước đi, không cần phải lo lắng."

Thẩm Phi Long duỗi bàn tay ro tộng vỗ tay tán thưởng ba chàng trai, rồi tiếp tục đi mua cho họ cả túi đồ ăn vặt, và vội vã rời đi.

Thành phố Nam Minh này nói to thì cũng không to, cứ mỗi lần đến dịp lễ, góc nào cũng đầy ắp người, vai kề vai. Trong khi ấy, đám bạn trẻ lại tiếp tục thảo luận bước điều tra kế tiếp trong căn biệt thự Thời Không, trong túi của Lạc Viễn phát ra thứ âm thanh tách tách, hiển thị có tin nhắn đến. Cậu lấy chiếc điện thoại luôn theo bên mình, rồi nhanh chóng ấn mật mã để mở khóa màn hình, hai mắt dán chặt vào màn hình, dường như không hề chớp mắt, một lúc lâu sau vẫn không thấy lên tiếng.

Cùng lúc đó, Thẩm Tiểu Lệ cũng từ trong chiếc túi màu hồng nhạt lấy ra chiếc điện thoại thông mình, nhìn thư điện tử hiển thị trên màn hình, cứ cho rằng đó là tin nhắn mà cha cô gửi bèn vội vàng mở ra.

Đậu Đồ Đồ uống nước trái cây, nhìn thấy cả đảm bạn đều mở máy điện thoại liền nói với giọng bất mã:

"Lạc Viễn, Thẩm đại nhân à, sao các cậu lại chơi gì đó trên điện thoại vào giờ phút then chốt như này chứ? Cái gì mà lại nhìn đẹp như thế chứ?"

Thẩm Tiểu Lệ cũng không ngẩng đầu, không để ý đến những lời cậu ta nói.

Lạc Viễn đưa điện thoại cho Đồ Đồ, rít mạnh một ụm nước trái cây rồi nói: "Các cậu nhìn đi, chúng mình nên đi hay không đây?"

Nhiếp Phi Phàm không hiểu ra sao bèn đi đến bên cạnh Đậu Đồ Đồ, đọc nhanh như gió xem hết hàng chữ trên đó.

Trên màn hình hiện lên một bức thư, tiêu đề: Chào những thành viên của nhóm điều tra liên minh những người trí dũng về sự kiện thần bí.

Nội dung bức thư như sau:

Hello, những cô cậu trí dũng đáng yêu!

Như những gì ta đã nói, các người muốn đi điều tra chân tướng của "Sự kiện quái vật ăn thịt người trong căn biệt thự Thời Không", vì thế, ta luôn dõi theo các người từ bóng tối sâu thẳm. Và nhìn thấy các người đã gửi những bức ảnh hiện trường liên quan đến căn biệt thự này trên bảng tin của trường, trong lòng ta quả thật bội phục vô cùng.

Nhưng mà, hiện giờ chắc chắn cảm giác của các người chính là vô cùng lo lắng, liên quan đến những tư liệu về căn biệt thự này quả thật là quá ít. Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta gửi đến các người lá thư này. Bây giờ, ta có một manh mối quan trọng muốn nói cho các người biết, vậy ta mong các người sau khi tan học vào buổi chiều thứ hai tuần sau hãy đến hoa viên đầy bí mật sau căn biệt thự Thời Không đó, hãy cùng đón chào dạ tiệc thịnh soạn đó với nhau. Nhất định phải đến trước khi trời tối, nếu không sẽ không còn cơ hội nữa.

Ngoài ra, nếu các người có thể tìm ra chân tướng sự việc trước khi kỳ nghỉ hè đến thì ta sẽ tặng thưởng cho các cô cậu những giúp đỡ vật chất to lớn vào ngày tháng sâu nay (xe hơi, máy bay, tàu vũ trụ...) và tặng phẩm bí mật. Đương nhiên, bao gồm cả sự kiện tòa biệt thự Thời Không lần này.

Ta tin rằng, các người nhất định sẽ tràn ngập lòng nghĩa, đầy lòng dũng khí tập trung trí lực toàn bộ. ta chúc các người hành động lần này thành công!

Chờ đón tin vui của các người!

Thẩm Tiểu Lệ đặt điện thoại xuống bàn, nội dung thư mà cô vừa xem hoàn toàn giống với của Lạc Viễn.

Cả nhóm bạn đưa mắt nhìn nhau, với ánh mắt đấy có thể biết rằng "Người thần bí" nhất định sẽ gửi đến hòm thư của cả bốn người trong nhóm của họ.

Tuy cả nhóm đều không biết, rốt cuộc người thần bí này là một người hay một nhóm người, nhưng từ nội dung thư có thể nhìn ra được, có một số điểm có thể tiếp thu được: Thứ nhất là manh mối, thứ hai là sự hỗ trợ và tặng phẩm của người tự xưng là thần bí kia. Những thứ này không chỉ hữu ích cho công cuộc điều tra trước mắt, mà còn có tác dụng đối với cuộc mạo hiểm kế tiếp của bọn họ.

Nhưng điều vẫn khiến họ hoài nghi đó là, liệu đây có phải là một cái bẫy hay không? Kẻ này đã có thể tìm cách thức liên hệ với họ, và cung cấp cho họ sự giúp đỡ thì có thể tưởng tượng ra rằng, hắn mạnh đến thế nào. Lẽ nào, hắn cũng là một ai đó tham gia vào câu chuyện quái vật ăn thịt người này ư?

Vì bị Đại Liễm Đồ ký sinh nên mỗi ngày Lạc Viễn đều phải ăn rất nhiều thứ, nhưng cơ thể vẫn duy trì được vóc dáng cũ. Cậu ta ăn một lèo hết bốn viên bạch tuộc và một cốc nước trái cây ép, rồi nói với giọng tràn đầy tin tưởng: "Đừng nghĩ nữa, đi thì đi thôi. Thế giới rộng lớn như thế, chỗ nào thiếu sự kỳ diệu, sau này nhất định sẽ còn vô số chuyện thần bí đợi chúng ta đến điều tra nữa. Lần này, chúng ta đi giải câu đố, nhận được phần thưởng của người kỳ bí, sau đó giấc mộng làm đại sư thám hiểm của tôi sẽ bắt đầu thôi!"

Đậu Đồ Đồ đã ăn đến cái cánh gà cuối cùng rồi, khuôn mặt ngây ngất nói: "Nói chưa biết chừng người thần bí này sẽ phát cho ta rất nhiều đồ ăn ngon đấy."

Nhiếp Phi Phàm liếc mắt nhìn họ một cái, rồi lại hướng ánh nhìn sang Thẩm Tiểu Lệ và nói: "Lớp trưởng à, cậu cũng đừng lo ngại gì nữa, nếu hai kẻ ngốc này bị người xấu bắt đi, chúng ta phải đến giải cứu họ, chắc cũng tốn công lắm đấy!"

Thẩm Tiểu Lệ bật cười, trên mặt để lộ chiếc lúm đồng tiền dễ thương, ba chàng trai đối diện phía trước đã quây quần lại bên nhau.

Ba chàng trai đã nhận lời đưa Thẩm Tiểu Lệ về nhà, trên đường còn huyên náo đủ chuyện, không ai chịu kém ai. Dần dần, Thẩm Tiểu Lệ cảm thấy họ thật ấu trĩ, không tiện tham gia nữa, còn Nhiếp Phi Phàm lấy một chọi hai, lại cộng thêm đối phương vô cùng có sở trường ba hoa bốc phét, cuối cùng cậu ta đã bại trận này.

"Nhiếp Phi Phàm, đã từng nghe câu này chưa? Ba ông thợ thuộc da thối cũng thắng Gia Cát Lượng, càng huống hồ bây giờ là Thẩm đại nhân là một phe với tôi."

Nhìn đi, Lạc Viễn là bậc thầy nói càm ràm đấy! Thẩm Tiểu Lệ nghe và cảm thấy không hài lòng, bèn phản kháng lại: "STOP, đừng kéo tôi vào, tôi không dám làm ông thợ thuộc da thối kia đâu, cậu đã từng gặp ông thợ thuộc da thối nào lại đầy vẻ khí khái và thông minh chưa? Đừng nói lung tung nữa!"

Đậu Đồ Đồ học theo Thẩm Tiểu Lệ, giống như một đứa con gái nũng nịu cất lời: "Cậu thật là khí khái, các cậu cứ lừa tôi, thật chẳng hợp lý chút nào. Thẩm đại nhân à, ý của cậu có phải là như thế không?"

Khắp người Thẩm Tiểu Lệ nổi toàn gai ốc, suýt chút nữa đánh rơi cả chiếc khóa đang mở, cô quay người, nở một nụ cười gượng về phía Đậu Đồ Đồ. Còn Nhiếp Phi Phàm lộ rõ vẻ đắc ý , chỉ có Lạc Viễn đứng ở đằng sau họ đang ôm bụng cười lăn lội, chỉ tiếc không thể lăn lộn trên mặt đất hai vòng.

Tiếng tít tít khóa cửa được mở ra, nhìn thấy Thẩm Tiểu Lệ an toàn về nhà, cả đám bạn vẫy tay chào tạm biệt.

Những tia nắng chiều tà dần dịu nhẹ, màn đêm nhẹ tỏa khắp, thỉnh thoảng có hai chú chim nhỏ bay vút qua, tựa như những người hồi hương. Đám bạn trẻ đang đợi xe ở bến xe bus, lòng nhớ nhà cũng như tên bay. Cuối cùng, hai chiếc xe bus chậm rãi đến, Nhiếp Phi Phàm lên chiếc xe đầu tiên, còn kẻ cứ cười mãi Lạc Viễn và Đậu Đồ với bộ mặt thiểu não lên chiếc xe thứ hai.

Hai chàng trai ngồi ở hàng ghế cuối cùng, đường giao thông uốn lượn liên tục, rồi lại tăng tốc liên tục, Lạc Viễn bỗng nhiên cảm thấy dạ dày bắt đầu đảo lộn, có cảm giác muốn nôn. Lúc này, từ trong chiếc áo sơ mi phát ra những tiếng lăn lội như nước sôi từng hồi, Đại Liễm Đồ nói với giọng yếu ớt: "Lạc Viễn, sao ngươi vẫn chưa ăn cơm thế?"

Lạc Viễn nghe thấy giống giọng của một đứa trẻ liền nhanh chóng

chuyển hướng đến Đậu Đồ Đồ, trên xe chỉ có hai người, còn có ai nói nữa?

Sau đó, cậu mới kịp phản ứng trở lại, Đại Liễm Đồ với tính cách biến hóa linh hoạt, cái gã này đã lại đói rồi.

Đậu Đồ Đồ ngó trước nhìn sau vẫn không thấy người, vạch chiếc áo sơ mi ra, thì thấy mí mắt dựng đứng của Đại Liễm Đồ, với vẻ mặt bất mãn.

Đậu Đồ Đồ bất giác cảm thấy có chút kinh ngạc, hạ giọng nói: "Đại Liễm Đồ, người ngoài hành tinh các người sao cũng mắc bệnh thế?"

Chương 7
Video người ngoài hành tinh

(1)

Đại Liễm Đồ giương hai mắt với vẻ uể oải: "Thứ nhất là: ta không mắc bệnh, còn thứ hai là "thức ăn của mấy người trái đất các người thật không hợp khẩu vị của ta, bây giờ ta hơi đói, và thứ ba là: đây là chỗ quái quỷ gì? Ta váng đầu quá."

Đậu Đồ Đồ vừa chỉ vào chiếc xe đạp và chiếc xe ô tô con bên đường, vừa hỏi Đại Liễm Đồ có nhận ra hay không. Mặt nó tái nhợt, chỉ lắc đầu mãi không thừa nhận.

Thoáng chốc cả bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người lộ ra chút kinh ngạc, hóa ra người ngoài hành tinh không phân biệt được các loại phương tiên giao thông trên Trái đất.

Hai mắt Lạc Viễn ngẩng lên không trung, và nói: "Đại Liễm Đồ, những lời nói có cánh của ngươi trước đây đã bay hết lên trời rồi. Còn nói cái gì là hiểu được hết vạn vật trên thế gian chứ?"

Đại Liễm Đồ nghe thấy thế thì rất không hài lòng, thẳng thừng đáp trả: "Mấy cái chuyện nhỏ nhặt như phương tiện giao thông trên Trái đất cần đến ta phải biết hay sao? Người ở hành tinh của bọn ta đều ngồi trong những đoàn tàu xa hoa hay các các loại máy bay cao cấp. Hơn nữa, não bộ của ta chỉ dùng để chứa đựng những kiến thức tầm cao thôi."

"Đồ đáng ghét nhà ngươi! Ý ngươi là não của chúng ta chỉ chứa toàn thứ rác rưởi hãy sao?"

Lạc Viễn tức giận đến mức cắn chặt răng, dường như đang quát lên bằng thứ giọng nghẹn ngào: "Ngươi! Đúng là cái đồ già mồm át

lẽ phải mà!"

Đậu Đồ Đồ nhìn thấy hai sinh vật đang hoà thành một cãi nhau, thì vừa cười nắc nẻ không nhịn được cười, trên mặt lại đang phân minh nói: "Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, đồng thanh thì tương ứng mà đồng khí thì tương cầu thôi.

Buổi trưa ngày hôm sau, trưa hè chói chang, đám bạn trẻ lại đến biệt thự Thời Không một lần nữa, dưới một bóng cổ thụ, họ thảo luận sẽ lẻn vào phòng bảo vệ bằng cách nào. Theo như quan sát, đám bạn đã xác nhận được nhân viên bảo vệ chính là chú Chung bảo vệ trực ban ở tiểu khu Hạnh Phúc trước đây.

"Được, tôi hiểu rồi." Lạc Viễn gật đầu, kéo theo Đậu Đồ Đồ chạy về phía phòng bảo vệ của căn biệt thự.

Đậu Đồ Đồ theo sau Lạc Viễn vẫy tay chào hỏi chú bảo vệ, rồi giống như một người bạn cũ hỏi han sức khỏe: "Chú Chung, lâu rồi không gặp, hóa ra chú làm việc ở đây à!"

Chú Chung cảm thấy vô cùng kỳ lạ: "Đồ Đồ, Lạc Viễn, sao các cháu lại đến nơi này?"

Lạc Viễn kéo cánh tay của mình rồi nói: "Chú Chung, lần trước chú nói mời chúng cháu đi ăn pizza là lừa tụi cháu hả?"

Chú Chung nghe thấy thế thì cười ái ngại: "À thì, thật ngại quá, người có tuổi rồi, quên cũng nhiều hơn, hay là bây giờ chúng ta đi ăn nhé, được không? Để tránh ngày khác ta lại quên mất."

Đậu Đồ Đồ nhìn thấy chú Chung đã đồng ý với cả bọn nên không nén nổi sự sung sướng trong lòng. Còn Lạc Viễn ở bên cạnh, lén gửi tin nhắn cho Thẩm Tiểu Lệ.

"Lạc Viễn, nhanh đi thôi! Cậu không đi cũng được, tôi giúp cậu ăn hết phần của cậu!" Đậu Đồ Đồ lắc lư cái đầu, rồi đưa mắt ra hiệu về phía cậu.

Lạc Viễn nhanh chóng hiểu ra ý của cậu bạn này, hai người kéo chú Chung lại rồi cùng nhau tán gẫu.

Rất nhanh, Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm tiến vào cánh cửa phòng bảo vệ, trên bàn phát hiện thấy một tờ giấy ghi chép trực ban, lật mấy trang giấy mới nhìn thấy tuần trước có ghi chép về một người lạ đã ra vào. Sau đó, Thẩm Tiểu Lệ điều chỉnh màn hình giám sát về cùng ngày.

Sau buổi trưa, chú bảo vệ của tòa nhà tay cầm chai nước suối lắc qua lắc lại bước ra khỏi phòng bảo vệ. Được một lúc thì một cậu thanh niên đang đứng nấp phía sau một gốc đại thụ với vóc người thấp lùn, lén rướn đầu ra lặng lẽ quan sát xung quanh. Toàn thân cậu đều là màu đen, với mái tóc dài lưng lửng rối bù xù, trên mặt còn đeo một cặp kính đen to, chỉ lộ ra cặn quanh môi, nhìn bên ngoài cứ như một tên ăn mày nhếch nhác.

Kẻ mặc đồ đen đó đi thẳng lên tầng 8, cứ thế ngựa quen đường cũ tìm đến thang máy của kẻ ăn thịt người, và bước vào trong, sau đó, ấn các số thang máy một cách thành thục xuống các tầng. Và điều kỳ lạ đã xảy ra, thang máy hoạt động rất bình thường không hề lên xuống lung tung, nó dừng luôn ở tầng 8, đằng sau nó có một bức tường giống như cửa đá không chút sứt mẻ gì đang từ từ mở ra, từ trong bóng tối thấp thoáng vài thiết bị thí nghiệm.

Bỗng nhiên, video nhảy đến chú bảo vệ quay về phòng thí nghiệm, phát hiện trong video có người xông vào tòa nhà, không kịp suy nghĩ gì bèn đánh rơi chai nước suối rồi chạy nhanh về tòa nhà.

Vừa đúng lúc kẻ mặc đồ đen bước ra từ phòng thí nghiệm, bất thình lình, bức tường đó tự động liền lại, dường như chưa từng có bất kỳ kẻ nứt nào. Không còn chỗ nào ẩn mình, kẻ mặc đồ đen nhanh chóng bị chú bảo vệ đang đuổi theo phát hiện, nhìn thấy dáng vẻ như điên điên khùng khùng, chú bảo vệ không chút do dự đuổi hắn ra khỏi tòa nhà.

“A, hình như có một đoạn đã bị cắt đi rồi hay sao?” Thẩm Tiểu Lệ bất giác dò hỏi.

Nhiếp Phi Phàm nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay, nhanh chóng giục:

“Thẩm đại nhân à, chúng ta phải đi nhanh thôi, đợi thêm chút nữa chú Chung sẽ về đấy.”

Thẩm Tiểu Lệ xếp lại cuốn sổ trực ban sao cho ngay ngắn, rồi lại điều chỉnh máy thu hình về thời điểm hiện tại, xong xuôi mới yên tâm bước ra cánh cửa của phòng bảo vệ. Trong tiết tự học đầu giờ chiều, trong lòng cô cứ thấp thỏm không yên xem sách, kết quả là chẳng đọc vào được chữ nào. Mãi đến khi tiếng chuông báo hiệu kết thúc tiết học vang lên, cô mới nói tất cả những gì mình đã nhìn thấy ở phòng bảo vệ cho đám bạn cùng nghe, lúc này, trong lòng mới yên ổn phần nào.

“Tôi đồng ý với những suy đoán của Thẩm đại nhân.” Nhiếp Phi Phàm suy nghĩ thật cẩn thận, “Phòng thí nghiệm đó nhất định là ẩn chứa bí mật gì đó không thể nói cho người khác biết, nhưng mà, sao chúng ta có thể tìm thấy đoạn ghi hình đó đây?”

“Những thiết bị trong phòng thí nghiệm? Các cậu đã nói như thế thì tôi đã nghĩ đến một người. Không đúng, nó không phải là người.” Lạc Viễn cười với vẻ tinh nghịch.

“Đại Liễm Đồ? Tôi cũng đoán ra là nó, chỉ là không dễ đối phó với gã quái gở đến từ ngoài hành tinh này.” Nhiếp Phi Phàm cười gượng.

“Điều này có gì khó đâu chứ, đã đói một ngày trời rồi, nó sẽ biết cách không khảo mà xưng thôi. Nhưng mà, đợi chúng ta tan học đến bữa tiệc tối đó rồi hẵng thẩm vấn nó.” Đậu Đồ Đồ cười với vẻ tự tin, cậu chàng thừa hiểu cơn thống khổ khi cái bụng phải chịu đói, càng huống hồ là Đại Liễm Đồ cần thức ăn để hấp thụ chất dinh dưỡng và duy trì năng lượng.

Trong ánh chiều tà, căn biệt thự Thời Không hiện lên cứ như đi một chuyến đến quốc gia cầu vồng, phần tường bên ngoài thấm ướt trong sắc cam, trào dâng thứ cảm giác mềm mại và nhẹ nhàng. Từ xa nhìn lại, nó không hề mang chút âm hưởng thê lương, kinh khủng nào trong màn đêm. Từ sau khi sự kiện về tòa nhà Thời Không bị phanh phui đã không còn ai ở xung quanh đó xây dựng những hạng mục mới, quanh đó trăm mét đều là cảnh tượng đìu hiu, không có người ở. Đằng sau tòa nhà lại là một vườn hoa sặc mùi ẩm đạm, những bụi gai rải rác quanh đó, khắp nơi cỏ dại mọc đầy, chỉ có duy nhất một lối vào nhỏ hẹp dẫn thẳng đến khu vườn.

Cả đám bạn đến như đã hẹn, vẫn mặc trên người bộ đồng phục học sinh, thậm chí còn khoác luôn cả ba lô từ trường chạy thẳng đến nơi này mà chưa về qua nhà. Hóa ra, lối vào nhỏ hẹp đó rõ ràng đã được người ta thi công trước đó, đến giờ đã trở thành một con đường rộng rãi đến mức cả bốn người cùng sánh vai nhau bước đi. Cứ vài bước chân lại nhìn thấy bên đường có một chiếc biển gỗ không mấy nổi bật nói cho họ biết hướng đến khu vườn bí mật.

Cỏ dại lắc lư nghiêng mình theo làn gió đêm thổi đến, quang cảnh xem ra có phần hân hoan. Nhưng trái ngược với cảnh tượng đó, Thẩm Tiểu Lệ lại không mấy mừng vui, cô phát hiện, khi họ đi vào càng sâu bên trong thì đám cỏ dại dường như đang tụ tập lại,

giống như đang dần bao vây cả nhóm bạn. Chính vào lúc cô như bước vào cõi thần tiên, chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, cả đám bạn đã bước đi được hơn mét, giống như đang bay vọt lên vậy, khiến cô cáo cảm giác phía sau có một trận gió vô cùng lạnh lẽo từ sống lưng xuyên thẳng lên đầu cô!

"Nhiếp Phi Phàm, Lạc Viễn, các cậu đợi tôi một chút!" Thẩm Tiểu Lệ vừa chạy vừa hét, nhưng nhìn thấy hai chàng trai chẳng ai quay đầu, cứ như là chẳng ai nghe thấy cô đang nói. Cô bắt đầu hoảng hốt, bước chân cũng rốt ráo đuổi theo nhanh hơn.

"Thẩm đại nhân? Cậu chạy đi đâu vậy...? Sao đống cỏ dại này lại che lấp đường nhỉ? Vai của Lạc Viễn trùng xuống, Thẩm Tiểu Lệ đang thở hổn hển đặt tay mình lên trên vai của Lạc Viễn, vẫn còn chưa dứt lời thì vẫn chưa đã phát hiện đường phía sau lưng đã biến mất.

Cả đám bạn trẻ kinh ngạc quay đầu nhìn lại, rồi lại hướng ánh mắt về phía trước, bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, may mắn vẫn còn có đường.

Nguyên nhân gì lại khiến cả đám cỏ dại này lại tự động sát gần nhau như thế?

Những điều Thẩm Tiểu Lệ nói quả nhiên không sai, chuyện kỳ lạ đã xảy ra trong căn biệt thự Thời Không.

Đi được mười mấy mét thì cả đám người cuối cùng cũng đã đến được cánh cửa lớn của khu vườn bí mật, cảnh tượng kiều diễm ngày xưa vốn đã không còn. Tường bao xung quanh sắc trắng bốn bề cũ nát vô cùng, cửa sắt hoen gỉ bị quấn chặt trong những thân mây khô khốc màu nâu đậm, những cột mốc trên cánh cửa đều đã loang lổ, thực vật trong vườn đều đã héo khô, những bông hoa tan tác trở thành phân bón trộn mình vào dải đất sét, chiếc xích đu đang treo trên một cây lớn, cảnh tượng này so với cảnh tượng một người cao vợi so với bụi cỏ còn tịch liêu vô cùng.

"Chính là nơi này, chúng ta phải nghĩ cách đi vào thôi!" Thẩm Tiểu Lệ đầy phấn chấn cất lời.

"Yên tâm, để việc này cho bọn này!" Lạc Viễn vươn vai thoải mái, nói chắc như đinh đóng cột.

Đậu Đồ Đồ duỗi tay kéo xuống cả một bó dây mây khô, chiếc cửa sắt đã hiện ra gần nửa. Lạc Viễn và Nhiếp Phi Phàm đổ nhào về phía trước, cả ba chàng trai ấn chặt hai tay lên chiếc cửa sắt đã gỉ

sắt lâu ngày, ra sức đẩy thật mạnh vào bên trong.

Ba người cắn chặt răng nhưng chiếc cửa sắt vẫn không hề nhúc nhích, rồi chân họ lui về, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lớp rỉ sắt rơi dính trong lòng bàn tay.

Bóng trăng mỗi lúc một tỏ, chiếc cửa sắt chặn đứng lối vào, Lạc Viễn không giữ được bình tình bèn ra sức kéo đống dây leo đã khô héo sang một bên. Những cây mây màu nâu đậm lần lượt rơi xuống, lúc này mọi người nhìn thấy trên cánh cửa sắt có một chiếc ổ khóa lớn, với bốn dãy số bí mật là 4 ô vuông có thể trượt.

(2)

"Thẩm đại nhân, chỗ này có một tờ giấy hướng dẫn, cậu qua xem đi." Đậu Đồ Đồ lớn tiếng gọi.

Thẩm Tiểu Lệ nhìn trên trang giấy viết sẵn một câu hỏi: "Cái này rất giống với trò chơi mình từng chơi trên máy tính, là bốn số giao nhau, chúng có quy luật, tính ra đáp án của nó thì là biết rồi."

Nói xong, cô bắt đầu tính toán, rất nhanh đã tính ra 4 chữ số. "Tách" một tiếng, chiếc chìa khóa đã được mở ra.

Đám bạn trẻ đều giơ ngón cái trước cô bạn Thẩm Tiểu Lệ thông minh này, họ bước vào bên trong trên con đường nhỏ ngoằn ngoèo, và cứ rẽ hết chỗ này đến chỗ khác trong đám cỏ dại, sau cùng cũng tìm được lối ra theo hướng dẫn ở cột mốc đường. Trước căn nhà gỗ hai tầng, dừng bước chân lại.

Dưới gốc cây cổ thụ già, những lan can màu trắng, một căn nhà gỗ màu đen với phong cách kỳ lạ đang đứng sừng sững. Trải qua biết bao đêm mưa gió, tường ngoài của nó đã bị ăn mòn với đầy những vết cáu bẩn. Mặng nhện giăng đầy dưới mái hiên, chỉ có một chiếc đèn dầu cứ chao đảo không ngừng ở dãy hành lang, dường như đã vắng bóng người từ lâu.

Bầu trời ngập tràn màu đen, căn nhà như ký giao ước ngầm với màn đêm, đang tụ lại trong sắc màu duy nhất, nếu người ta không thật sự chú ý quan sát thì chắc chắn chẳng hay biết về sự tồn tại của nó. Căn nhà càng trở nên tịch mịch hơn dưới màn đêm tối đen như mực.

Đậu Đồ Đồ không yên kéo lấy chiếc dây an toàn của ba lô, ái, đi lại

trong đêm ở nơi cứ như chốn hoang vu như này trong căn biệt thự Thời Không này thật sự không có cảm giác an toàn!

"Đây là nơi quái quỷ gì vậy? Nơi này thực sự là chỗ mà quái vật ăn thịt người mời chúng ta đến cùng dự tiệc đêm hay sao?" Lạc Viễn hỏi.

"Đúng vậy, không sai, trên cửa đang viết đó sao? Nhà ăn vườn hoa bí mật!" Nhiếp Phi Phàm chỉ vào tấm biển hiệu ở bậu cửa.

Cả đám bạn trẻ kiên trì vượt qua khó khăn tiến lên cầu thang gỗ, mỗi bước đi tấm gỗ đều phát ra những tiếng cót két, tựa hồ như có thể nứt ra bất kỳ lúc nào, khiến họ nhanh chân lên tầng hai. Đèn ở tầng hai như có linh tính đều sáng lên, vào giây phút họ lên, trong căn phòng đèn đuốc sáng trưng tựa như ban ngày.

Cả đám bạn trẻ ngồi quây quần xung quanh chiếc bàn ăn hình chữ nhật màu trắng, rồi lần lượt ngồi trên năm chiếc ghế màu trắng kiểu Âu màu trắng, hướng ánh mắt đầy vẻ lạ lẫm về phía xung quanh. Căn phòng nhìn có vẻ cũ, ngoại trừ chiếc đèn trùm hình bông hoa treo phía trên thì không còn đồ trang trí nào khác, nhưng những đồ trang trí ở phía trước mà cả nhóm nhìn thấy lại ánh lên sự ấm áp.

Trên chiếc bàn bày một tấm khăn trải bàn bằng sợi đay màu xanh, với năm món ăn ở trên, lần lượt được che lại bằng chiếc đậy hình bán nguyệt kiểu phương Tây, chính giữa còn có một lọ hoa bách hợp đang tỏa hương thơm, cùng với hai cây nến màu trắng trên chân nến bằng đá cẩm thạch. Không khí có phần càng giống với yến tiệc trong một buổi tụ tập của cả nhóm bạn cũ.

Bỗng nhiên, một giọng nói đúng chuẩn của nam phát thanh viên cất lên:

"Cảm ơn các cô cậu đã đến như đã hẹn, quả là những con người thông minh và dũng cảm. Chắc chắn là cả đám các người đã có chút nóng ruột khi đứng ở trước cánh cửa sắt, để bày tỏ lòng thành và sự xin lỗi, ta đặc biệt chuẩn bị cho các ngươi bữa tiệc đêm này, mong các người hãy mặc sức tận hưởng nhé!"

Cả đám bạn trẻ cảnh giác ngẩng cao đầu, chỉ nhìn thấy một đầu máy camera cỡ nhỏ ở giữa chiếc đèn trần, còn âm thanh dường như lại được truyền ra từ dưới bàn.

Lạc Viễn vén chiếc khăn trải bàn, rồi gật đầu về phía bọn họ bày tỏ dưới bàn nhất định có một cái loa.

Thẩm Tiểu Lệ không chịu nổi nữa bèn hỏi: "Là ai thế? Manh mối ở nơi nào?"

Không có bất kỳ câu trả lời nào, mà thay vào đó là một màn tĩnh mịch trở lại.

Cả đám bạn bỗng nhiên chẳng còn hứng thú với việc ăn uống nữa, trong lòng thầm nghĩ, chắc chắn đã bị mắc lừa rồi! Cậu bạn háu ăn Đậu Đồ Đồ sớm đã khó chịu với sự giày vò của cơn đói, cậu đeo gang tay nhựa vào, nóng lòng kéo chiếc nắp đậy kiểu Tây ra, chuẩn bị bóc lớp vỏ tôm hùm, ăn no nê một bữa. Tuy nhiên, thứ cậu nhìn thấy lại là một tấm kính hình tròn.

"Á, tôm hùm của mình đâu?"

Đám bạn trẻ đổ dồn ánh mắt về phía cậu, cùng nhìn vào bức tranh trong tấm kính lại là căn biệt thự Thời Không! Quan sát cẩn trọng hơn nữa, đây chẳng phải là phần băng ghi hình đã bị cắt mà Thẩm Tiểu Lệ nhắc đến hay sao?

Đập vào tầm mắt của họ là một gian phòng thí nghiệm sáng sủa và rộng rãi, bên trong chứa toàn các thiết bị thí nghiệm được các nhà khoa học sử dụng trong quá trình nghiên cứu, xem ra, chúng giống với những thiết bị công nghệ cao cao. Nhưng màn hình giám sát chỉ có thể chiếu đến một nửa gian phòng thí nghiệm, còn kẻ mặc đồ đen khoác một chiếc áo ngoài màu trắng, rất giống như đang điều chỉnh thiết bị và máy tính. Với cặp mắt tinh tường của mình, Thẩm Tiểu Lệ đã nhìn thấy một vạt màu xanh da trời ở phía sau người phụ nữ ấy, tạm dừng màn hình chiếu, phóng to lên, đó rõ ràng chính là quả bóng da mà cả đám bạn trẻ đã từng tiếp xúc trước đó.

Kẻ mặc áo đen đến bên trước chiếc ti vi tinh thể lỏng cỡ lớn, nhắm mắt sờ lên quả bóng da, tựa hồ đang ban tặng một thứ năng lượng vô hình trung vậy, quả bóng da phản chiếu một bức tranh chiếu trên màn hình. Liếc mắt một cái lại là mặt đất nhẵn bóng, không có cỏ non xanh rì, không có mây trắng bay lượn trên bầu trời, không có các công trình kiến trúc, chỉ có lớp bụi cát và gió lốc dày đặc, các gốc cổ thụ hàng trăm năm bị chặt phá khắp nơi trên mặt đất, hàng nghìn hàng vạn thứ rác đang trôi lềnh bềnh trên dòng sông, khung cảnh vắng lặng hoang tàn, không có chút hy vọng sự sống tồn tại.

Bức tranh tàn khốc ấy tựa như mẹ Trái đất bị ngược đãi, những gì mà người mẹ ấy phải chịu tổn thương không phải là vô số những

vết hằn trên khuôn mặt mà là những sự tàn phá ngày dồn tháng chứa!

Bỗng nhiên, trên màn hình nhảy ra một con ong mang thân hình người ở giữa không trung, đầu người thân ong, hai tay đầy đặn, toàn thân nó tỏa ra thứ ánh sáng huỳnh quang vàng xanh, chỉ nhìn thấy môi của kẻ mặc áo đen một mở một đóng, và con ong đầu người gật đầu không ngớt, lúc tạm biệt, con ong còn cúi đầu cái biệt, đó là hành vi điển hình của thuộc hạ.

"Các bạn có tưởng tượng ra được không? Nếu loài người không yêu quý ngôi nhà duy nhất của mình hiện giờ, thì có một ngày ao hồ trong veo, rừng cây rậm rạp, đất đai phì nhiêu cũng sẽ dần biến mất, sẽ được đổi lại là bầu trời không sao, bầu trời không còn sắc xanh, loài người còn có thể nhiễm bệnh truyền nhiễm, và có thể sẽ chết nhanh hơn cùng với mức độ bị hủy hoại của Trái đất ngày càng nhanh như này."

Lạc Viễn bị mấy lời này của Thẩm Tiểu Lệ làm cho nổi da gà, cậu không thể tưởng tượng được nỗi đau khi mất đi gia đình này.

Dẫu sao nhiều bài học kinh nghiệm quý báu trên đời này chỉ khi ta thực sự trải qua thì mới có thể hiểu được, và khắc ghi thật sâu trong tâm khảm.

"Tôi quyết định rồi, từ giờ phút này trở đi, tôi sẽ tiết kiệm nước, không vứt rác linh tinh nữa, khi đi ra ngoài sẽ tắt đèn và ti vi, không viết những câu kiểu như "đã đến đây du lịch" nữa, đây đều là những thứ mà giáo viên đã yêu cầu chúng ta tập thành thói quen khi còn nhỏ, tôi đều đã làm được." Đậu Đồ Đồ nói với vẻ kiên định.

"Đồ Đồ, cậu trưởng thành rồi đấy." Nhiếp Phi Phàm vỗ nhẹ lên vai của Đậu Đồ Đồ, rồi hướng ánh mắt về phía Thẩm Tiểu Lệ, "Lớp trưởng đại nhân, cậu nói xem, có phải là căn biệt thự Thời Không này vốn chẳng có quái vật ăn thịt người nào hay không, đều là những trò quỷ quái của mấy nhà khoa học thôi phải không? Có thể là người đó, nếu không sao có thể ra đi vào thang máy mà vẫn bình an vô sự như thế?"

Tâm tư của Thẩm Tiểu Lệ như càng trĩu nặng thêm, bèn gật đầu: "Chỉ là, tôi có chút không hiểu là vì sao kẻ thần bí đó lại đưa đoạn phim này cho chúng ta chứ? Lẽ nào là hắn biết được kế hoạch của chúng ta hay sao?"

Đậu Đồ Đồ để chiếc kính tròn đặt ở trước mặt cô, đó chính là hàng

chữ mà «Kẻ thần bí" đã lưu lại, cũng là đáp án mà cô mong chờ:

Các cô cậu nhất định sẽ nghi ngờ hành vi của Ta, nhưng ta chỉ có thể nói rằng khi thời điểm còn chưa điến thì thiên cơ này không thể được tiết lộ. Tóm lại, hãy nhớ kỹ lời cho phép của Ta, chỉ cần các người phá được câu đố về quái vật ăn thịt người ở căn biệt thự Thời Không, giao nộp chứng cứ cho Ta, thì sau này nhất định sẽ thực hiện lời hứa của Ta.

"Ngươi là trái táo nhỏ của Ta..."

Từ trong túi, Lạc Viễn lấy ra chiếc điện thoại như củ khoai lang nóng, suýt chút nữa bị liên hoàn đoạt mệnh điện thoại thúc giục, vừa nhìn thấy trên màn hình hiển thị danh tính của người gọi điện, cậu liền đặt điện điện thoại xa hơn, khoảng gần phút sau mới dám đặt nó ở bên tai.

"Lạc Viễn, tên tiểu tử thối nhà ngươi, đã muộn như thế rồi còn không về nhà, có phải là muốn bị cấm túc không hả?" Mẹ của Lạc Viễn trong đầu dây bên kia dừng lại một chút quát tháo.

"Không phải đâu, mẹ à, con về ngay đây." Lạc Viễn gác điện thoại, vỗ ngực rồi nói. "Các cậu, đi thôi, mẹ tôi giục tôi về nhà rồi."

Thẩm Tiểu Lệ cùng đám bạn hướng ánh mắt về phía đám bỏ dại ở trước mặt, thần sắc muộn phiền, chẳng còn thấy đường nữa, sao mà về nhà đây?

Chương 8
Bí mật kinh thiên động địa

(1)

Cuối tuần, Lạc Viễn bị cấm túc ở nhà. Máy tính cũng bị mẹ cậu cắt mạng, để trừng phạt lỗi lầm lần trước của cậu. Sau bữa cơm trưa, Lạc Viễn một mình lên tầng, ngồi thẫn thờ trong phòng chơi trò mô hình đĩa bay vũ trụ. Một lúc sau, Đậu Đồ Đồ đi theo mẹ đến nhà Lạc Viễn, đã cố ý mang theo bài tập về nhà, nói rằng đến để cùng làm với Lạc Viễn, hai bà mẹ nghe thấy thế thì trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức đồng ý.

"Đồ Đồ, cậu còn có thể ra ngoài ư?" Lạc Viễn kinh ngạc nhìn theo người xuất hiện ở bên ngoài cánh cửa.

Đậu Đồ Đồ mặt mày ủ rũ ngồi xuống chiếc thảm trải sàn màu tím, lôi toàn bộ đống bài tập về nhà trong ba lô ra và nói: "Ừm, đừng nhắc nữa! Tối hôm qua, mẹ tôi nhìn thấy cả thân hình toàn bùn của tôi, rõ ràng rất tức giận, kết quả là kỳ tích xuất hiện, mẹ không chỉnh cho tôi một trận, nhưng thay vào đó lại phạt tôi không được ăn đồ ăn vặt trong một tháng, điều này còn thảm hơn là đánh tôi một trận mà!"

Lạc Viễn 'à' một tiếng, rồi tiếp tục nói: "Xem ra, bác ấy thông minh hơn tôi nhiều, chúng ta chẳng phải đã từng học một thành ngữ gọi là 'đúng bệnh đúng thuốc' hay sao?"

Nói ra thì cũng kỳ lạ, tối ngày hôm đó, màn đêm dần nuốt chửng cả ráng chiều, bầu trời đen kịt đến mức như chẳng còn khe hở nào, ngay đến vầng trăng rằm đuy nhất nằm trên bầu trời cũng bị cả dải mây che mất, bốn bề trống trải trong sắc đêm thâu, còn những nơi trên mặt đất cũng không dễ để tìm được nơi nào đó để đi,

xung quanh căn biệt thự đó người dân thưa thớt, một khi màn đêm buông xuống, khắp nơi đều chìm trong sắc tịch mịch, cả đám bạn trẻ một tay cầm đèn pin chiếu sáng con đường phía trước, một tay ra sức nhổ từng nhánh cỏ dại.

Nửa tiếng trôi qua, cả đám bạn trẻ bước đi trong tình trạng gân cốt ra rời, dần dần đã mất đi lòng tin, rõ ràng nhìn thấy lối ra cách họ không xa, nhưng dường như càng bước lại càng xa hơn. Đậu Đồ Đồ phẫn nộ ngồi trên đám cỏ, tiếng gió thét gào bên tai, cậu ta vừa sợ hãi lại vừa nóng ruột, dần dà, những ấm ức trong lòng biến thành những giọt lệ trào ra khóe mắt.

Cậu vừa gạt nước mắt vừa hét lớn: "Đồ lừa đảo, nhốt chúng ta ở nơi này, ta sẽ cho mày biết tay!"

Lạc Viễn không còn nhìn cậu ta với ánh mắt vô vọng, nhưng Đồ Đồ, ngay đến kẻ lừa đảo là ai, hình dáng ra sao còn không biết. Những lời miệng vừa nói ra đó thì tai lại nghe ngay vào thôi. Để phân tán sự tập trung của Đồ Đồ, cậu nhanh chóng lấy ra gói đồ ăn vặt trong túi, rồi nói: "Này Đồ Đồ, chỗ tôi có một gói khoai tây, hừm, hóa ra là tôi mang máy tính bảng à!"

Đôi lông mày vốn vẫn chau lại đó của Thẩm Tiểu Lệ bỗng dưng ánh lên vẻ mừng rỡ trong tích tắc, cô hân hoan tiến đến rồi giật lấy chiếc máy tính bảng trên tay của Lạc Viễn, bắt đầu định vị vị trí, bởi vì căn biệt thự Thời Không này đã một nơi tồn tại thật sự thì ắt hẳn sẽ được định vị trên hệ thống, xem ra cơ hội tìm ra lối đi ló rạng rồi.

Quả nhiên, sau nhiều lần cô cầm máy tính bảng đi đi lại lại, lại cùng Nhiếp Phi Phàm thương lượng, hai người đã cùng tìm ra một con đường ra, bốn người men theo con đường đấy, rất nhanh chóng tiến gần đến lối ra. Đậu Đồ Đồ vui mừng không khớt, ôm chặt gói khoai tây của Lạc Viễn trong lòng, chạy nhanh như bay.

"Thịch!" một tiếng, Đậu Đồ Đồ kết một cái ôm nhiệt thành với mặt đất, cả thân hình cậu ra hiện thành một chữ "đại" (chú thích: chữ "đại" trong tiếng Trung là 大, khi bị ngã nằm sấp trên mặt đất sẽ có hình giống chữ này), quay đầu nhìn lại, trên mặt toàn bộ đất bùn ẩm ướt, trên đầu vẫn còn trộn lẫn vài ngọn cỏ, không ngờ bá chủ Đồ Đồ cũng có mặt buồn cười như thế, cả đám Lạc Viễn không chịu nổi nữa bèn ngẩng đầu cười ròn tan.

"Này, cậu còn cười nữa là tôi đi luôn đây." Đậu Đồ Đồ tức giận trợn mắt về phía mọi người, nói xong cố ý làm ra bộ đứng dậy lên

đường.

Mỗi lần nhớ về thiếu niên bùn đất đứng dậy từ trong đám cỏ dại, Lạc Viễn lại bất giác cười không ngừng. Quả là, những hồi ức tươi đẹp nhất trong cuộc đời con người, cũng chỉ có thể là những thời khắc ngốc nghếch như thế. Nụ cười nhanh chóng tắt trên môi cậu, chuyển sang những lời ngăn cản Đậu Đồ Đồ: "Này đứng đi mà, chúng ta chỉ là cảm thấy cậu như thế thật giống Mr Bean đấy, vô cùng đáng yêu. Sáng hôm nay, tôi đã lén gọi điện thoại cho mấy người kia, còn tưởng rằng cậu không thể đến được còn tính là đợi lát nữa rồi họ cũng sẽ đến cả thôi."

"Đinh đang---đinh đang---"

Lời vừa nói xong, quả là vừa nói Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay!

Lạc Viễn gấp gáp chạy xuống dưới tầng, vội vã mở cửa, rồi nhanh chóng xông vào trong bếp, cất lời: "Mẹ à, các bạn trong lớp của con cùng đến nhà mình làm bài tập, nếu không có chuyện gì thì mẹ đừng làm phiền chúng con nhé!"

Hai người phụ nữ đang trò chuyện trong nhà bếp, nghe thấy thế thì mẹ của Lạc Viễn bưng một bát canh đỗ canh rong biển ướp lạnh ra, cười và nói: "Được rồi, con bưng lên đi, cho các bạn cùng ăn nhé."

Mùa hè tiết trời nóng nực đổ ngập trên đầu, tiếng ve kêu, tiếng ếch gọi , từng cơn gió nóng nực, cơn ngột ngạt lên đến đỉnh điểm thật khó lòng giải tỏa. Nhất thời, Đậu Đồ Đồ không chịu nổi thứ mồ hôi nhớp nháp thêm nữa bèn tự mình ngồi dưới điều hòa để giảm nhiệt, vừa nhìn thấy Lạc Viễn bưng canh từ dưới lên, cậu ta đã lập tức nhào ra đón lấy, miệng cười toe toét: "Tôi thấy rồi, là thứ gì đó rất ngon, phải không?"

Thẩm Tiểu Lệ nhìn thấy dáng vẻ nhanh nhẹn tức thời như dáng khỉ của cậu ta, liền đưa mắt về phía Nhiếp Phi Phàm cười: "Lạc Viễn, cậu lấy máy tỉnh bảng ra đây, chúng ta cần tra cứu một chút thông tin liên quan đến cơ học lượng tử và thế giới song song, để giải đáp câu đó trong đoạn phim đó, vẫn là phải hiểu được những kiến thức liên quan đến vũ trụ."

Lạc Viễn gật đầu tỏ ý đồng ý, uống một ụm nước đậu xanh mát lạnh, cảm giác mát rót dần xuống từng phần, đã hóa giải nỗi muộn phiền trong lòng. Sau đó, từ trong ba lô, cậu ấy lấy ra chiếc máy tính bảng, tìm được một lượng lớn tư liêu liên quan đến vũ trụ.

Sau vụ nổ lớn trong vũ trụ vào 14 tỷ năm trước, vũ trụ bắt đầu nguội dần, và trải qua khoảng thời gian đen tối trong thời gian chừng 200 triệu năm. Để ghi nhớ dễ hơn lịch sử về vũ trụ, thời gian đã được chia thành 12 tháng, ngày 1 tháng 1 là ngày ra đời của vũ trụ. Ngày 10 tháng 1, là hằng tinh nhóm đầu tiên phát ra ánh sáng, sau khi các hằng tinh kết hợp lại đã hình thành một hệ thiên hà nhỏ. Hệ thiên hà nhỏ này kết hợp lại tạo thành một hệ sao lớn hơn, đó chính là dải Ngân Hà.

Dải Ngân Hà là một tinh vân hình xoắn ốc. Ánh sáng phát ra từ 9 tỷ ngôi sao trong vòng tròn xoắn ốc tựa như vũ điệu của quần tụ sao trời. Tất cả tinh tú đều đang chuyển động, giống như con ngựa gỗ đang xoay tròn lên và xuống, liên tục nhấp nhô trong dải Ngân Hà. Phía dưới là bức ảnh được một nhiếp ảnh gia chụp, được gọi là sông Ngân dưới bầu trời đêm của lục địa Australia.

Dải Ngân Hà trước mặt của đám bạn trẻ lại không phải là dải sao sáng lấp lánh mà lại bị một mảng đen che mất ánh sáng, nhìn qua thì thật giống một con đà điểu cỡ lớn ở Australia. Nó treo lơ lửng trong không trung, với mái vòm xuyên qua không gian, tựa như sống lưng của màn đêm.

Tiếp đó, một tài liệu khoa học với nhan đề "Bầu trời sao trong vũ trụ" đã miêu tả về sao Chổi như sau:

Trong lịch sử của 40.000 thế hệ, ít nhất có 100.000 lần, sao Chổi chói rọi lướt qua bầu trời, nhưng con người lúc đó chỉ có thể ngẩng mặt nhìn lên và vô cùng kính sợ, theo với đó là sự tán tụng và lòng tiếc nuối. Vào năm 1664, sao Chổi đem đến cơn khiếp đảm cho thế giới, người ta gọi nó là 'Ngôi sao tai hại', với ngụ ý rằng, sự xuất hiện của nó sẽ đem đến thảm họa, chẳng hạn như đói khát, chiến tranh, bệnh dịch, bệnh đậu mùa, hay cái chết của người đứng đầu.

Ở một mức độ cao, sao Chổi được tạo thành từ băng, mỗi lần áp sát Mặt trời, nó sẽ bốc hơi một phần của mình, quá trình này cứ lặp đi lặp lại hàng nghìn lần, tất cả băng tan chảy, sao Chổi còn lại chính là tiểu hành tinh hiện tại, sao Chổi bị đẩy lùi bởi lực từ trường của hệ Mặt trời, và trôi dạt ra ngoài không gian, nhưng nó sẽ quay trở lại. Nhà thiên văn học Edmund Halley đã phát hiện cùng một sao Chổi cứ cách 76 năm một lần sẽ có một lần quan trắc tăng vọt. Khi sao Chổi trở lại bầu trời của chúng ta, ánh sáng mặt trời tăng nhiệt lớp băng trên bề mặt, rồi lại một lần nữa giải phóng khí và bụi ở bên trong nó. Sao Chổi gần đây nhất quay trở lại là năm 1986, và đồng thời những lời dự đoán của Halley cũng

trở thành hiện thực.

Dưới đây là bức ảnh sao Chổi lướt qua bầu trời:

Cả đám bạn nhìn thấy núi băng đã bạc màu bị khói làm đen bao lấy, đang biến đổi với những quầng sáng và đuôi sao Chổi, nó nhanh chóng lướt qua bầu trời đêm với muôn vàn tinh tú nhấp nháy.

“Hóa ra vũ trụ có một lịch sử lâu đời đến thế, 14 tỷ năm, quả thực nghĩ cũng không dám nghĩ đến.”

“Đúng vậy, đã từng có ba nhà khoa học cho rằng, một kế hoạch nghiên cứu có thể hoàn thành trong 5 năm, không ngờ đã tiêu tốn khoảng thời gian gần 40 năm, cuối cùng chỉ còn lại một nhà khoa học nhìn thấy hỏa tiễn được phóng đi.”

“Thật sự không thể tưởng tượng được, tổ tiên của loài người coi nó như một ngôi sao của tai họa, thì ngay này chúng ta lại coi nó là ngôi sao của ước nguyện!”

“Chỉ có thể nói vũ trụ thật là thần kỳ, mọi mặt kỳ diệu đều như bày trước mắt chúng ta.”

Cả đám bạn trẻ thán phục không ngớt, tâm trí đều đang đặt cả vào thế giới vũ trụ rộng lớn, và đang thầm tưởng tượng có một ngày họ cũng có thể đặt chân lên dải đất thần kỳ kia, và sánh vai với những hành tinh.

Bỗng nhiên, Đậu Đồ Đồ đặt cái thìa xuống, một tay vỗ lên đầu mình, như bừng tỉnh ngộ chỉ vào người bên cạnh và nói: “Suýt chút nữa đã quên, Đại Liễm Đồ, gọi Đại Liễm Đồ dậy đi.”

Thẩm Tiểu Lệ là người phản ứng trở lại đầu tiên, không sai, chúng ta phải đánh thức tên Đại Liễm Đồ này, nó là sinh vật đến từ ngoài hành tinh mà!

(2)

Một cặp móng vuốt tròn tròn mập mạp dụi nhẹ lên đôi mắt đang lim dim, cơn buồn ngủ vẫn ngập tràn trong đôi mắt màu xanh. Sau khi Đại Liễm Đồ hấp thụ dinh dưỡng thì khuôn mặt ngày càng đầy đặn hơn, chẳng có gì khác biệt so với những thú cưng thông thường. Nó đang ngáp dài, rồi kéo cái nơ con bướm

lệch sang một bên và bĩu cái miệng đáng yêu, cung kính nói: "Thưa các ông nội của tôi à, có chuyện gì vậy?"

Ba cô cậu chàng học sinh nhanh chóng vây quanh Lạc Viễn, ánh mắt đổ dồn lên phần bụng của cậu, Đại Liễm Đồ bỗng nhiên cảm nhận được cơn tập kích một cách rõ rệt, bèn tức giận vặn vẹo cái đầu, hét lớn tiếng với Đậu Đồ Đồ: "Tên mập kia, ngươi có thể không véo tai của ta được không, hỏng rồi thì ngươi phải bồi thường cho ta đấy!"

Đậu Đồ Đồ cười sảng khoái, nói một câu xen vào: "A, thật ngại quá, nhất thời lại quên mất."

Thẩm Tiểu Lệ ngồi rạp xuống, để hướng bụng của Lạc Viễn quay về phía mình, nhìn thẳng vào Đại Liễm Đồ và hỏi: "Cách đây khá lâu, ngươi đã từng nói về một nơi gọi là phòng thí nghiệm là đường qua lại củakKỷ nguyên Tu-la. Bây giờ, chúng ta muốn biết, rốt cuộc kỷ nguyên Tu-la mà ngươi nói đến là nơi nào? Làm sao đến được nơi đấy?"

Trong lòng Đại Liễm Đồ bỗng trở nên căng thẳng, nét mặt rạng ngời cũng tắt lim, bèn hỏi lại với giọng thăm dò: "Các người lại đang định làm gì hả? Đó chỉ là ta muốn hù dọa mấy tên nhóc các ngươi nên mới nói linh tinh thôi, chọc cười chút thôi, không phải là thật."

Nhiếp Phi Phàm cũng cúi ngươi, để Đại liễm Đồ hướng về phía mình, cất lời với vẻ mặt nghiêm túc: "Ngươi thôi giả bộ ngớ ngẩn đi! Ta sẽ không nhẹ nhàng nữa, nếu ngươi còn không nói, thì ta sẽ cắt tai ngươi ngay lập tức, dù gì tai của ngươi cũng chẳng liên quan gì đến cơ thể của Lạc Viễn."

Nói xong, cậu ta lục tìm một con dao từ trên bàn học, sau đó kéo cái tai to béo, để con dao sắc nhọn cạnh cái tai, cảm giác con dao mát lạnh kề bên có thể so với khối băng ở trong tủ lạnh.

Thực tế đã chứng minh chiêu này của Nhiếp Phi Phàm thật hữu dụng vô cùng. Đại Liễm Đồ đã bắt đầu lo lắng, trên mặt lộ rõ vẻ hốt hoảng, thật sự là người ở trong bụng không thể không cúi đầu, đứa trẻ tinh quái này quả thật cũng quá lợi hại mà. Nó thở phào một hơi, chau mày ủ rũ thành hình chữ bát lộn ngược, lòng ấm ức giọng tức tối cất lời: "Được thôi. Nhưng ta có một điều kiện, các ngươi phải giúp ta giữ bí mật này, sau đó để ta ký sinh như cũ để hấp thụ dinh dưỡng, duy trì sinh mạng của ta, và không được làm tổn thương cơ thể của ta, như vậy, ta mới có thể nói ra được."

Lạc Viễn mân mê hai cái tai của nó, hỏi với vẻ không hài lòng: "Dựa vào cái gì? Ngươi còn định ký sinh trên cơ thể của ta bao lâu nữa?"

Đại Liễm Đồ ngẩng cao đầu, tự tin đĩnh đạc nói: "Chính là dựa vào bí mật kinh thiên động địa này, ta có quyền đưa ra điều kiện."

Cả đám bạn đưa mắt nhìn nhau, rồi lại quay sang nhìn Đại Liễm Đồ bằng vẻ mặt nghi ngờ, sau khi nhỏ tiếng thảo luận, cuối cùng vẫn gật đầu ưng thuận.

Trong vũ trụ bao la rộng lớn vô hạn này là vô số hằng tinh lấp lánh và vô số những vì sao nhỏ vô hình. Khi thời không cân bằng bị phá vỡ hay đường hầm thời không dần sinh ra khe nứt, vô số vì sao nhỏ bỗng nhiên tự phát nổ, hoặc giữa các vì tinh tú vì tranh cướp tài nguyên mà khai chiến, thời không và thế giới song song bắt đầu rơi vào hỗn loạn, không còn chuyển động chậm rãi theo một quỹ đạo cố định.

Có một thế giới song song cách Trái đất rất xa, được gọi là "Kỷ nguyên Tu-la", nơi đó là chốn non thanh thủy tú, và tất cả mọi người đều có thể phi hành trong thời gian đã định, dùng nước suối nguồn trong veo, ăn những thức rau tươi xanh do chính mình canh tác được, ngồi trên những hàng xe lửa hiện đại nhất và máy bay sang trọng nhất. Nơi đó là chốn cư ngụ của vô số loài vật, phần lớn đều là đầu ngươi mình trùng, hoặc là đầu ngươi thân động vật, sau khi được huấn luyện có thể biến thành dáng ngươi với vóc dáng gày gò, nhưng không chặt phá rừng cây bừa bãi, cũng không gây ô nhiễm môi trường, nơi đó mọi ngươi luôn chung sống thuận hòa với nhau.

Trong thành phố hoạt họa này, có rất nhiều hành lang vẽ tranh, toàn bộ đều sử dụng những bức họa với những hình vẽ hoạt động được trên những tấm kính chuyện dụng; trong thành phố khủng long, có rất nhiều nhà ma với xương khủng long, cũng có những chiếc giường giống như trứng khủng long, tại nơi đó có thể nhìn thấy đủ mọi loại hóa thạch khủng long; còn nữa, trong thành phố của trẻ thơ, từng rừng đại la ngút ngàn, ánh sáng xuyên qua những kẽ lá rọi những bóng râm xuống con đường nhỏ, điểm cuối của con đường chính là một tòa thành, đủ mọi sắc màu, vô cùng kỳ ảo. Thường xuyên có những diễn viên trong tòa thành tập diễn kịch đồng thoại, đám trẻ cũng thường xuyên tranh cái để được đóng vai làm công chúa hay cô gái lọ lem.

Ở nơi đó, chỉ cần cày bừa chăm chỉ thì năm sau nhất định sẽ có

thu hoạch; trong thời gian đợi cây cối kết quả, mọi người thường ngồi trên những đoàn tàu đi du lịch những thành phố đủ mọi sắc màu. Trong khi số lượng người chưa bằng một nửa so với Trái đất, vì thế mức tiêu dùng phổ biến không cao, cuộc sống cũng rất thư thái và an nhàn.

Đậu Đồ Đồ nghe có vẻ vô cùng ý nhị, không thể kìm nén thêm nữa bèn nói xen vào: "Nếu đã có nhiều nơi tuyệt vời như thế thì sao ngươi còn đến Trái đất làm gì hả?"

Đại Liễm Đồ tỏ ra chán ghét đánh ánh mắt qua cậu ta, ngầm có ý ra lệnh cho cậu ta hãy im miệng.

Cả đám bạn trẻ nhìn thấy trong mắt của Đại Liễm Đồ ánh lên tia sáng, rồi từ từ tắt lịm, thần mắt lại ẩn núp dáng vẻ bi thương.

Mãi cho đến một ngày, người lãnh đạo của kỷ nguyên Tu-la phát hiện hai cực Nam Bắc phân hóa nghiêm trọng, khoảng cách giàu nghèo quá lớn. Bất giác, dã tâm trong lòng người ngày càng bành trướng, người giàu thì càng giàu, điên cuồng mua đứt cả thành phố, và tự cho mình là người chủ của nơi này, khai thác tài nguyên ở bản địa, xây dựng nhà máy, khiến sông ngòi và đất đai đều bị ô nhiễm, nguồn tài nguyên bị cạn kiệt một cách nhanh chóng. Trong khi những người nghèo lại truy đuổi một cuộc sống giàu sang, đã bán mạng cho những nhà giàu làm việc, họ bắt đầu chặt cây đốn rừng, bán của cải lấy tiền mặt, hủy hoạt hàng vạn loại thực vật, dẫn đến nhiều loài động vật bậc thấp không còn nơi sinh sống.

Dã tâm của con dân ngày càng lớn bắt đầu dẫn đến tranh đoạt quyền lực chính phủ, và các cuộc chiến tranh nội bộ lần lượt xảy ra.

Chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi, 5 năm, sinh linh lầm than kỷ nguyên Tu-la với hơn trăm nghìn người bị đói chết, những người còn sống thì bị bệnh tật lan tràn và giày vò. Môi trường bị ô nhiễm nghiêm trọng, hải dương không còn giọt nước sạch nào, rừng cây không còn cây nào nguyên vẹn, ngay đến bầu không khí cũng trộn cả những loài vật chất hóa học có hại, dường như đang neo náu ở bất kỳ nơi nào, chỉ có một bộ phận rất ít người có của cải tháo chạy đến một thế giới khác.

Đậu Đồ Đồ lại hỏi: "Đại Liễm Đồ, thời gian của các ngươi không giống với thời gian của chúng ta hay sao?

5 năm đã giảm khoảng cách giàu nghèo, thật sự quá nhanh mà?"

Đại Liễm Đồ gật đầu tán thành: “Không sai, ở trong vũ trụ này, ở những nơi không cùng thời không thì thời gian cũng trôi đi khác nhau. Một ngày trong kỷ nguyên Tu-la bằng ba năm thời gian trên Trái đất của các ngươi. Ừm, ta đã nói đến đâu rồi? Đậu Đồ Đồ, ngươi biết không? Ngắt lời người khác nói chuyện là chuyện rất không lễ phép đấy!”

Đậu Đồ Đồ bĩu môi, cúi đầu lặng lẽ, cả nhóm người Lạc Viễn che miệng cười thầm, họ đã quen với cảnh “Lưỡng Đồ” đấu khẩu rồi.

Thẩm Tiểu Lệ nhắc nhở: “Ban nãy ngươi nhắc đến, đã có rất nhiều người bị chết đói, cũng có vô số người cầm tiền chạy đến nơi khác.”

Đại Liễm Đồ lại thở dài một hơi: “Ừm, có tiền thì làm sao chứ? Có tiền cũng chẳng giữ nổi mạng sống, có tiền dùng để làm gì, chạy đến tinh cầu khác còn bị ức hiếp.”

Năm phút trôi qua, cả căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng, cả đám bạn mắt to mắt nhỏ nhưng nhanh chóng tập trung lại, họ nhìn thấy mi mắt buông thõng của Đại Liễm Đồ, giống như một người phạm tội không dám ngẩng cao đầu, dường như trong lòng đang có một tảng đá cực lớn treo lơ lửng trong không trung, do dự không biết có nên mở miệng hay không. Đám bạn trẻ ý thức rõ được điều này, những bí mật kinh thiên động địa từ miệng của Đại Liễm Đồ sắp sửa được kể ra!

Khoảng thời gian đó, kỷ nguyên Tu-la dường như đã bị đào rỗng, nó không còn là một nơi tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Tận mắt chứng kiến lạc viên tươi đẹp của mình sắp bị hủy hoại, người lãnh đạo thật không cam lòng, họ tiêu hao lượng lớn tinh thần và của cải tập trung những nhà khoa học giỏi nhất trên thế giới, những nhà thám hiểm và những nhà địa chất học, để trao cho họ nhiệm vụ cứu giúp đại hoa viên này.

Mới đầu, trong một lần tranh luận kịch liệt, mọi người đều vô cùng hứng thú đưa ra kế sách, làm thí nghiệm, khảo sát địa chất, cải thiện môi trường từng chút một. Nhưng vì mầm bệnh lan truyền với tốc độ chóng mặt, một lượng lớn nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đã chạy đến một thế giới khác, không còn sự viện trợ về y học, chỉ dựa vào mười mấy nhân viên nghiên cứu về căn bản chẳng có cách nào cứu vãn thời cuộc.

“Mãi cho đến chạng vạng vào một hôm, tôi nhận được tin tức được lãnh đạo gửi đến. Đến nay còn nhớ như in trời chiều hôm đó

không chút nắng chiếu, khắp nơi mây đen giăng giăng, giống hệt cảnh tượng trên Trái đất, những tâm hồn của kẻ đang sống, đều không thể nhìn thấy chút ánh sáng mặt trời rực rõ nào. Trên thông báo còn viết, có nhà khoa học kiêm luôn thân phận Tiến sỹ đã từng đến những vùng tinh cầu xa lắc xa lư để khảo sát trong một thời gian dài, người đó nói rằng Trái đất vô cùng tươi đẹp, không chỉ có tài nguyên cực kỳ phong phú, mà những sự vật tươi đẹp ở nơi này còn không sao kể xiết, chủ yếu nhất chính là thích hợp để chúng tôi sinh sống. Chỉ là, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì chứ? Đừng dông dài như thế nữa, khiến người ta nôn nóng quá mà." Lạc Viễn thúc giục hỏi tiếp.

Thẩm Tiểu Lệ "xuỵt" một tiếng: "Cậu nghe Đại Liễm Đồ nói hết đã. Tôi nghĩ, nó cần thời gian, bí mật này nhất định là đe dọa đến loài người chúng ta, nếu không, nó sẽ không do dự như thế."

"Chỉ là, loài người thực sự quá đông, trí tuệ bộ não vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta, có thể nói là kiểu vô cùng lợi hại. Lãnh đạo của chúng ta cần hai dũng sỹ cơ trí xâm nhập vào Trái đất, và cung cấp những thông tin mà ông ấy cần về Trái đất bất kỳ lúc nào, một dũng sỹ trong đó chính là ta." Đại Liễm Đồ trút hết ý trong một lời, sắc mặt vẫn nặng nề như thế.

Đợi đã, nếu nói như thế tức là người ngoài hành tinh sẽ phải xâm nhập vào địa cầu, và coi nơi này là thuộc địa mới hả?

Chương 9
Kế hoạch cứu vớt

(1)

Là người đầu tiên nhảy dựng lên, tư thế này của Đậu Đồ Đồ dường như đã tích tụ cơn tức giận bấy lâu, cậu tay chống eo, sắc mặt điềm nhiên, rồi cất lời: "Đại Liễm Đồ, ngươi rốt cuộc có ý gì đây? Ký sinh trên người bạn tốt nhất của ta, đã cho ngươi sống nhờ, kết quả là ngươi đến Trái đất để gây hại cho bọn ta ư. Chỗ chúng ta có một câu thành ngữ là "lấy oán báo ân", ngươi biết nó ý nghĩa gì chứ? Tức là muốn nói con người cần hiểu được cách báo ân, để báo đền người đã giúp đỡ mình. Còn ngươi ý! Là cái gã chẳng có lương tâm gì cả! Đồ khốn nạn!"

Hai mắt Lạc Viễn trợn trừng, đưa cho cậu ta nửa bát canh đậu xanh, rồi nói với vẻ kinh ngạc: "Cậu không uống à? Ban nãy nói nhiều như thế mà, lại còn thở hổn hển nữa."

Đậu Đồ Đồ một hơi uống cạn bát canh đậu xanh, rồi đáp: "Tôi không sao, bây giờ thoải mái nhiều rồi, bát canh này thật biết cách khiến người ta hạ hỏa."

Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi phàm cũng ngây người ta, trước giờ vẫn tưởng rằng cậu bạn Đồ Đồ mập ú này chỉ là một tên tiểu quỷ nhát gan, nhưng nghe được người ngoài hành tinh đến Trái đất như này, cậu ta đáng lẽ phải sợ hãi, nhưng chẳng ngờ từ trong cốt tủy của mình, cậu ta lại sục sôi một luồng khí nóng như thế. Thoáng chốc, cả đám bạn đều phải nhìn Đậu Đồ Đồ bằng ánh mắt khác, cả đám người đều tặng cho cậu ta biểu tượng ngón tay cái, và khen rằng, cậu ta nói thật là người có tinh thần trượng nghĩa.

Thẩm Tiểu Lệ tiếp tục truy vấn: "Vậy thì phòng thí nghiệm của kỷ

nguyên Tu-la dùng để làm gì? Còn nữa, còn một dũng sỹ nữa, người này rốt cuộc là ai?"

Đại Liễm Đồ lắc đầu: "Ta cũng không rõ, khi ta đến với Trái đất cách đây 5 năm trước thì căn bản là chẳng có cách nào có thể quay ngược lại thời gian, cũng chẳng nhận được tín hiệu gì. Dũng sỹ khác đó có khả năng là một nhà khoa học cung cấp những tin tức của Trái đất."

Nhiếp Phi Phàm suy tư một hồi, rồi cất lời hỏi: "Vậy thì không phải phải khoảng thời gian mà cả đội kiến trúc trong căn biệt thự Thời Không đã biến mất hay sao? Lẽ nào, các ngươi không chỉ xâm nhập vào Trái đất, mà còn bắt người của Trái đất đi hay sao, sau đó, những người đó sẽ phải làm việc vất vả, và sinh sôi thêm nhiều thế hệ sau cho các ngươi?"

Vừa dứt lời thì cả đám bạn trẻ đều run sợ, ngay đến tác giả của những lời nói vừa rồi là Nhiếp Phi Phàm cũng tỏ ra khiếp đảm trước logic của chính mình.

Nếu phán đoán này là thật thì chắc chắn là người trên Trái đất đang gặp nguy hiểm rồi!

Đại Liễm Đồ không điếm xỉa đến những lời cậu ta vừa nói, cất giọng thản nhiên: "Mấy ngày trước, hình như là ta đã gặp nhà khoa học đó. Lúc đó, trong căn biệt thự Thời Không, các ngươi đã ép hỏi ta những câu hỏi liên quan đến phòng thí nghiệm. Nhưng bởi vì căn biệt thự quá tối, ta không nhìn rõ dáng người đó, hắn chỉ truyền tin cho ta thôi, không cho phép ta nói nói ra thông tin của phòng thí nghiệm. Thực ra, vừa mới bắt đầu thì ta về căn bản không biết các thiết bị ở phòng thí nghiệm này, vừa đúng rơi xuống căn biệt thự này, lắc lư một lâu rồi mới phát hiện."

Cả đám bạn lại đổ dồn ánh mắt về phía Đại Liễm Đồ, điều này so với việc không nói thì có khác biệt gì cơ chứ? Vì muốn để Đại Liễm Đồ kể rõ chân tương sự việc mà cả đám bạn trẻ dự định phân đoạn một hỏi một đáp, Đại Liễm Đồ đã bức bách phải ký sinh như thế thì chỉ còn cách phải đồng ý.

Nhiếp Phi Phàm suy nghĩ cẩn trọng, vấn đề chủ yếu trước mắt là phải xác định được cả nhóm người kiến trúc còn sống hay không. Nếu họ còn sống thì phải cứu họ, và làm rõ nơi chứa các thiết bị thí nghiệm đó. Điều kế tiếp là, bố trí cho Đại Liễm Đồ. Tóm lại, họ cần nghĩ hết cách để cứu lấy Trái đất.

Cả đám bạn trẻ lắng nghe những lời cậu vừa nói, trong lòng đều

ngầm hiểu rằng, Nhiếp trinh thám là người có bản lĩnh, cậu ta không chỉ có tư duy logic rõ ràng mà còn có thể nhanh chóng tìm được cách thức giải quyết câu hỏi.

“Đại Liễm Đồ, có phải ngươi vẫn còn gì đó giấu chúng ta không? Tốt nhất là nói thật cặn kẽ đi, nếu không ta sẽ làm bị thương tai của ngươi!”

“Ái, đám nhóc các ngươi nhất định phải giữ bí mật này của ta. Tuy ta mang sứ mệnh đến Trái đất, nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy chiến tranh khắp nơi, chỉ là hiện giờ chưa có cách nào tốt hơn thôi. Ta nghi ngờ gã nhà khoa học đó là một kẻ điên, một kỷ nguyên Tu- la rộng lớn như thế, chỉ có hắn đưa ra kế hoạch chiếm lĩnh Trái đất, còn hiện giờ ta đã đến được Trái đất mới phát hiện kế hoạch này thật sự quá mạo hiểm rồi.”

Với lời miêu tả của Đại Liễm Đồ, phòng thí nghiệm thông đạo đến kỷ nguyên Tu-la là nơi nhà khoa học phát minh ra cánh cửa thời không. Những thiết bị được sử dụng trong thí nghiệm chính là thông qua sự bóp méo thời gian, từ đó khớp nối và lắp đặt các khoảng thời không khác nhau lại với nhau, nhưng nhà khoa học vẫn chưa phát minh thành công. Còn then chốt lại nằm ở Đại Liễm Đồ giáng khi xuống Trái đất vì bất cẩn mà đã khởi động thiết bị, nhưng phàm có người bước vào thang máy đều sẽ bị đưa đến không gian song song của biệt thự Thời Không, nếu không có sự giúp đỡ của siêu năng lực thì vĩnh viễn không thể bước ra bên ngoài.

Cả đám bạn liên tiếp gật đầu, hồi tưởng lại quang cảnh lúc đó rượt đuổi theo con mèo đến trước thang máy, nhưng nó vừa bước thang máy là không thấy nữa, hóa ra mọi chuyện đã xảy ra theo cách thức này.

“Ta có một câu hỏi, nếu đã là chuyện nguy hiểm như thế, vậy thì vì sao ngươi lại không báo cáo lại với lãnh đạo của ngươi? Để lãnh đạo nhanh chóng ngừng kế hoạch này lại! Nhiếp Phi Phàm có chút kích động.

“Khoảng cách từ Trái đất đến kỷ nguyên Tu-la là mười mấy năm ánh sáng, muốn gửi tin tức từ Trái đất về nơi quê nhà của ta thì cần một nguồn năng lượng rất lớn và phải cực kỳ đặc biệt. Nhưng trên con đường xuyên qua đường hầm thời không đáp xuống Trái đất, tín hiệu đã bị bị nhiễu sóng, ảnh hưởng đến bức xạ, đã tiêu hao lượng lớn năng lượng của bản thân, trong một thời gian ngắn không có cách nào phục hồi lại được.” Đại Liễm Đồ nói với vẻ bất

đắc dĩ.

Thẩm Tiểu Lệ tĩnh yên, bắt đầu trầm tư, rồi tự lẩm bẩm vài câu: "Nếu đã thật sự là như thế, vậy thì dựa vào việc cả đội kiến trúc biến mất cũng có khả năng được đưa đến thế giới song song ư? Tuy trong tòa biệt thự không có quái thú, nhưng gã mặc đồ đen quái gở ấy rất đáng khả nghi, gã đã lợi dụng tòa biệt thự Thời Không rộng thênh thang để làm thí nghiệm, nói chưa biết chừng là đang làm chuyện xấu người không biết quỷ không hay."

Nhiếp Phi Phàm hỏi: "Ý của cậu là, đã có người tạo ra truyền thuyết về quái vật ăn thịt người ở biệt thự Thời Không, kéo dài mọi chuyện kỳ quái sau đó, chỉ là nhằm mục đích thực hiện cái này hay sao?"

Thẩm Tiểu Lệ gật đầu, Lạc Viễn thuận miệng nói thêm một câu: "Nếu cả đội kiến trúc thật sự đã bị đưa đi, vậy thì chúng ta sẽ giải cứu họ như thế nào đây?"

Đậu Đồ Đồ bấu thật chặt tai của con mèo, giống như phải bấu đến đỏ tía tai mới thôi, cười và nói: "Chẳng phải có Đại Liễm Đồ của chúng ta ở đây hay sao? Nó chẳng phải có siêu năng lực còn gì!"

Đại Liễm Đồ phẫn nộ hua những móng vuốt sắc nhọn, hai mắt xanh để lộ ra ngọn lửa uất hận, xem ra muốn nuốt sống Đồ Đồ, từ trong ngực nó phát ra tiếng gầm thét, để bày tỏ sự bất mãn. Đậu Đồ Đồ nhìn thấy thế bèn trừng mắt nhìn lại, cứ như là gầm nhẹ lại Đại Liễm Đồ, nhưng cứ như bị lạc điệu hoàn toàn, khiến cả đám Lạc Viễn bị chọc đùa đến mức cười phá lên. Xem ra, "Lưỡng Đồ" này đã xung khắc từ trong mệnh lý, là một cặp oan gia vui vẻ.

Đùa vui vẫn chỉ là đùa vui, cả đám bạn biết rằng, đi đến thế giới song song chính là đi một chuyến ra ngoài vũ trụ. Từ trước tới giờ, trừ phi là những du hành gia đặc biệt, những người khác đều không có cơ hội được ngồi trên phi thuyền thuộc hàng Thần châu, càng huống hồ là bốn nhóc như bọn họ. Vậy thì, rốt cuộc sẽ đi thế nào đây? Điều này là một câu hỏi đáng để suy xét.

Bỗng nhiên, cả đám bạn lại nhìn về Đại Liễm Đồ, như có điều muốn nói nhưng lại khựng lại.

Đại Liễm Đồ ngầm hiểu được bèn ra sức lắc quầy quậy: "Đừng nhìn ta, ta không có năng lực chế tạo phi thuyền đâu, các ngươi nghĩ cách khác đi."

Tròn đúng mười lăm phút trôi qua, cả đám bạn đang thảo luận từ

từ rơi vào trạng thái trầm mặc, vắt óc nghĩ nhưng cũng chẳng nghĩ ra gì.

"Đinh!" Não của Lạc Viễn như có nút ấn nào đó đã lên tiếng, cậu kích động đứng bật dậy, rồi cất lời: "Chúng ta có thể tìm đến kẻ thần bí mà! Trước đây, hắn ta đã nói rằng, trong thời gian chúng ta điều tra phá án hay giải câu đố, có bất kỳ yêu cầu vật chất nào thì hắn sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng. Chúng ta thử đi thôi!"

Nói xong, Lạc Viễn đầy hứng thú mở máy tính bảng, khi ngón tay chạm vào màn hình, cậu dừng lại một chút, quay đầu nở nụ cười: "Thẩm đại nhân, văn chương của tôi không giỏi lắm, chi bằng cậu hạ bút đi, được không? Lần đầu tiên viết thư thỉnh cầu kiểu này, nếu viết không khéo thì kẻ thần bí kia sẽ xem không hiểu, vậy thì làm lỡ thời gian của chúng ta rồi."

Thẩm Tiểu Lệ đón lấy chiếc máy tính bảng, ngón tay lướt nhanh viết nhan đề của bức thư, "Biệt đội giải đáp bí mật của biệt thự Thời Không cần sự giúp đỡ của Ngài", nội dung thư như sau:

Kính gửi Người thần bí:

Xin kính chào Ngài!

Tôi là một thành viên trong nhóm những thành

viên của chuỗi sự kiện thần bí, Thẩm Tiểu Lệ. Hôm nay, tôi đại diện cho cả nhóm giải đáp bí mật về căn biệt thự Thời Không gửi lời thỉnh cầu đến Ngài, rất mong nhận được sự giúp đỡ.

Sau khi điều tra, hiện giờ, chúng tôi đã tra tìm được những lời giải cho truyền thuyết về quái vật ăn thịt người trong căn biệt thự Thời Không, đáp án chính là, trong đó chẳng có quái vật ăn thịt người nào cả.

Ngoài ra, trong biệt thự Thời Không có một thang máy siêu năng lực, nó có thể đưa tất cả mọi thứ trong thang máy vào thế giới song song, thế là chúng ta đoán rằng, những người trong nhóm kiến trúc biến mất vào năm đó có khả năng cũng là vì trong thang máy đó nên mới không thấy tung tích.

Bây giờ, bốn người chúng tôi chuẩn bị ra ngoài không gian để giải cứu đội kiến trúc đó, vui lòng hồi đáp. Nhưng năng lực của chúng tôi có hạn, rất mong chờ Ngài có thể cung cấp phi thuyền cho chúng tôi.

Nếu Ngài là một người giữ lời hứa và coi trọng sinh mệnh con người

thì hãy trả lời, nhanh chóng hồi đáp để chúng tôi được biết, thật nhanh chóng trả lời bức thư này! (những việc quan trọng thường được nói ba lần)

Rất mong chờ sự viện trợ từ Quý Ngài. Từ đáy lòng vô cùng cảm ơn!

Sau khi đã kiểm tra từ đầu đến cuối ba lần, và xác định câu cú đã thuận tường, từ ngữ biểu đạt rõ ràng thì Thẩm Tiểu Lệ mới ấn nút gửi đi, và rất nhanh chóng trên màn hình gửi biểu tượng đã gửi thành công.

(2)

Cả đám bạn dán chặt mắt vào màn hình của chiếc máy tính bảng, qua một lúc lâu, người được gọi là "Kẻ thần bí" vẫn không có bất kỳ hồi âm gì. Nhiếp Phi Phàm nhìn thấy cả đám bạn đang vô cùng lo lắng thì cố ý khơi mào để chuyển hướng tập trung của mọi người: "Đại Liễm Đồ, các ngươi vì muốn chiếm lĩnh Trái đất, nhất định là đã đã học rất nhiều, chẳng hạn như sau khi Trái đất ra đời có lịch sử như thế nào. Nhân lúc bây giờ còn rảnh rỗi, kể lại cho chúng ta nghe được không?"

Quả nhiên, mọi người đã chuyển hướng sang Lạc Viễn, lớn tiếng nói: "Đúng đấy, nhất định là ngươi còn lợi hại hơn cả bách khoa toàn thư của Baidu, nhanh nói đi chứ!"

Đại Liễm Đồ nắm chặt chiếc nơ hình con bướm, bộ mắt đắc ý vô cùng, húng hắng vài tiếng rồi cất lời: "Lớp trưởng Thẩm Tiểu Lệ, nghe nói cô là lớp trưởng thông minh nhất, cô trả lời xem, Trái đất bao nhiêu tuổi rồi?"

Một chuỗi dãy số hiện lên trong đầu óc cô, nhưng lại chẳng có con số nào liên quan đến tuổi của Trái đất, thế là, cô bèn lắc đầu. Cô liếc mắt thật nhanh về phía Đại Liễm Đồ, khuôn mặt để lộ ra nụ cười kỳ lạ, cố ý hăm dọa nó: "Đại Liễm Đồ, ngươi cần phải giải thích rõ ràng một chút, nếu không là bị cắt tai đấy!"

Đại Liễm Đồ trong nháy mắt hóa đá, nó vội giấu đi đôi tai của mình, cũng không pha trò cười nữa, mà thao thao bất tuyệt nói về những kiến thức liên quan đến Trái đất:

Ban đầu, khi tinh cầu ra đời vài triệu năm trước đều coi như chung sống yên ổn, mọi sự bình hòa, mãi đến khi nó dần trở thành một vật thể lớn hơn, đã có lực hấp dẫn vừa đủ, tinh cầu và

tinh cầu sẽ mang lực hút lẫn nhau, chúng sẽ va chạm với nhau từ quỹ đạo tương giao, đây chính là dáng vẻ ban đầu sớm nhất của thế giới chúng ta. Các người có thể tưởng tượng một chút, bịch! Những hố lửa rải rác khắp nơi trên Trái đất, khi nó va chạm với những tinh cầu nhỏ hơn khác thì nó sẽ tạo thành những tia lửa nóng, và bề mặt của nó gần như bị va đập hoàn toàn. Vào thế kỷ 20, một nhà khoa học tên là Claire Peterson (Chú thích: Clair Cameron Patterson, sinh ngày 2 tháng 6 năm 1922, mất ngày 5 tháng 12 năm 1995, ông là một nhà địa hóa học người Mỹ . Sinh ra tại Mitchellville , Iowa , Patterson tốt nghiệp Grinnell College . Sau đó, ông nhận bằng Tiến sĩ tại Đại học Chicago và dành toàn bộ sự nghiệp chuyên môn của mình tại Viện Công nghệ California (Caltech) đã đưa ra kết quả về tuổi của Trái đất là 4,5 tỷ tuổi sau nhiều năm nghiên cứu.

"Nếu nói như vậy thì Trái đất có thể tồn tại quả là chẳng dễ dàng gì." Lạc Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng còi xe huyên náo dưới tầng, tựa như nỗi muộn phiền trong lòng của những người thành thị, cậu hạ thấp giọng nói, "Bây giờ Trái đất đang dần nóng lên, khí hậu và môi trường trên Trái đất đều đang ngày càng trở nên xấu hơn."

Thẩm Tiểu Lệ vẫn ra dáng của một cậu con trai, nghe xong những lời Đại Liễm Đồ vừa nói, thì như lại tiếp thêm hứng thú cho cô, rồi nhanh chóng tiếp lời:

"Đại Liễm Đồ, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ nói cái gì chứ? Đây chẳng phải là những tư liệu trên mạng hay sao. Bấy giờ, nhà khoa học Peterson còn giành thắng lợi về vấn đề sức khỏe cộng đồng một cách vang dội, trong thời gian nghiên cứu tuổi của Trái đất, ông ấy đã vô tình phát hiện ra những bằng chứng về tác hại gây ô nhiễm của chì. Chì sẽ dẫn đến những tổn thương về não bộ, hành vi bạo lực, ảnh hưởng đến quá trình dậy thì, thậm chí là dẫn đến cái chết, và nó càng rõ rệt hơn đối với trẻ em. Đến ngày nay, nhận thức chung của giới y học là chì trong cơ thể của con người không phải là không độc, mà chỉ là lượng nhỏ mà thôi."

Cả ba chàng trai không ai bảo ai cùng đưa mắt hướng sang Đại Liễm Đồ, rồi lại nhìn sáng Thẩm Tiểu Lệ, kinh ngạc đến mức cười không khép miệng lại được, dường như bản thân đang nghe bài diễn thuyết giữa "Vũ trụ và Khoa học". Điều khiến họ kinh ngạc nhất đó chính là sao não bộ của Thẩm Tiểu Lệ có thể chứa những kiến thức sâu xa, huyền bí nhiều như thế. Thật sự không hổ danh là đọc đến đâu nhớ đến đấy, lớp trưởng ưu tú chính là đây!

Thẩm Tiểu Lệ hướng về phía Đại Liễm Đồ, nở một nụ cười đầy đắc ý, rồi ngẩng đầu nhìn thấy ba khuôn mặt viết đầy năm chữ "Đố - Kị - Ngưỡng -Mộ - Hận", thì bất giác giật thót.

Chỉ nhìn thấy ba chàng trai ngửa lên mặt cười, bèn lớn tiếng: "Sao lớp chúng ta lại có người thông minh như thế chứ, nhanh cho chúng tôi xem trong não cậu chứa thứ gì được không?"

"Tít ---tít ---tít---"

Máy tính bảng liên tiếp phát ra ba tiếng, nhắc nhở Lạc Viễn có tin nhắn mới gửi đến.

"Kẻ thần bí!" Cả đám bạn đồng thanh kêu lên, lần lượt nhào tới bên Lạc Viễn, nóng lòng không thể chờ đợi được nữa muốn biết câu trả lời của đối phương.

Quả nhiên, họ đã nhận được thư điện tử từ "Kẻ thần bí", tuy nội dung thư ngôn giản ý lược nhưng điều quan trọng nhất chính là ---" Kẻ thần bí" ấy đã đồng ý cung cấp phi thuyền vũ trụ, và vào lúc 12 giờ đêm thứ bảy tới, phi thuyền sẽ được đưa đến hoa viên phía sau của căn biệt thự Thời Không.

Cả đám bạn vui mừng như hóa điên, những tiếng thét chói tai cộng thêm tiếng cười đinh tai nhức óc truyền ra khắp căn phòng, thật không ngờ kinh động khiến hai người phụ nữ ngồi dưới tầng cũng bị kéo theo.

"Cộc cộc cộc!" Mẹ Lạc Viễn thấy cửa bị khóa lại bên trong, tưởng rằng mấy đứa trẻ đã gặp chuyện gì bèn lo lắng lại càng ra sức gõ cửa hơn, "Lạc Viễn, nhanh mở cửa, các con bị làm sao thế?"

Lạc Viễn nghe thấy tiếng nói này thì ngón trỏ để giữa môi "xuỵt" một tiếng, nhanh chóng ra lệnh cho Đãi Liễm Đồ trốn trong áo sơ mi trắng của mình, rồi lại để cả đống sách vở từ trong ba lô của cả nhóm đặt lên mặt bàn, cả đám đều hoang mang, để những chiếc ghế không có lưng tựa đấu đầu vào nhau, rồi lại không quản cơn đau, nhanh chóng cầm lấy sách giáo khoa lên, giả bộ như đang thảo luận chuyên mục nào đó vô cùng chăm chú.

"Mẹ à, chúng con đang làm bài tập mà, mẹ lên có chuyện gì không?" Lạc Viễn chớp chớp đôi mắt to tròn. Đúng lúc này, cả đám bạn đang thảo luận về câu hỏi toán học ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay nụ cười hiền hậu của hai bà mẹ, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào những câu hỏi toán học.

Hai bà mẹ thấy trên bàn sách vở chất thành đống thì chỉ đành cười gượng rồi nói: “Không có gì, không có gì, các con cứ tiếp tục học đi nhé.» Nói xong, hai bà mẹ bước ra ngoài.

Thẩm Tiểu Lệ lấy cái roi da và đèn pin cầm tay từ trong ba lô ra, rồi lại kiểm tra ba lô của những bạn học khác. Lạc Viễn vẫn đeo cặp kính chuyên biệt như trước, máy tính bảng và điện thoại. Trong ba lô của Nhiếp Phi Phàm còn có một thanh gỗ dài và đèn pin cầm tay, còn ba lô của Đậu Đồ Đồ nổi phình lên, Thẩm Tiểu Lệ chỉ liếc mắt nhìn, ngay đến mong muốn mở ra cũng không có, cất lời :”Được rồi, chúng ta lần lượt về nhà thôi, trước 11 giờ tối thứ bảy, chúng ta sẽ tập hợp tại nhà của tôi.”

“Yes, madam!” Hai chân Lạc Viễn ép sát lại, làm động tác nghiêm mình kính cẩn hành lễ trước Thẩm Tiểu Lệ.

“Thẩm đại nhân, sao cậu không nhìn ba lô của tôi đựng gì hả?” Đậu Đồ Đồ hỏi với vẻ mặt sầu não.

“Còn cần xem bên trong nữa sao? Mọi người suy nghĩ bằng đầu ngón chân thì cũng biết được mà, cậu đựng toàn đồ ăn vặt thôi!” Nhiếp Phi Phàm đáp.

Nói xong, sắc mặt của Đồ Đồ sa sầm, bĩu môi chạy ra khỏi căn phòng.

Chương 10
Tàu vũ trụ số hiệu ”Mong ước“

(1)

Chỉ trong thoáng chốc, ba người ba cuộc sống khác nhau lại cùng trên một trận tuyến chung đã trải qua mười ngày, họ đang cùng hân hoan chào đoán ngày thứ 7 thứ hai của tháng, đó cũng là ngày họ được ngôi trên phi thuyền vũ trụ. Vào buổi sáng một ngày nọ, khi trời còn đang tờ mờ sáng, Lạc Viễn mở căng đôi mắt, hình ảnh tưởng tượng về vũ trụ không ngừng xuất hiện trong đầu óc cậu, một cảm giác hưng phấn đến lạ lùng, mãi mà vẫn không thể tiếp tục ngủ. Nhưng khi nhìn thời gian trên điện thoại, vẫn chỉ có 6 giờ, cậu thức dậy còn còn sớm hơn cả ông mặt trời, 10 phút trôi qua, mặt trời mới dần khoác lên mình chiếc hồng y, những tia nắng chiếu ngập khắp căn phòng, khuôn mặt của cậu bị nặng chiếu vào ửng hồng lên.

Lạc Viễn biết rằng mình sẽ không thể tiếp tục ngủ nữa, đành thức dậy trong dáng vẻ thiểu não, cậu ngồi ngây người trên giường, bỗng nhiên, mắt cứ thế đảo liên tục, cậu đã nảy ra một ý tưởng kỳ quái.

Cậu lấy điện thoại ra, lướt đến số điện thoại của Đậu Đồ Đồ.

Ba giờ chiều, cả đám bạn đã chuẩn bị vật dụng ở nhà của Thẩm Tiểu Lệ, theo lời dặn dò của đội trưởng Thẩm, ba bạn trẻ khác sẽ thay nhau lần lượt gọi điện cho cha mẹ để họ yên lòng.

Sau cùng, Đại Liễm Đồ vén chiếc áo sơ mi trắng lên, hỏi với dáng vẻ chăm chú: “Các người thực sự muốn đi hay sao? Không đi không được sao?”

Cả đám bạn đồng thanh một lời: “Không đi không được!”

“Nhưng mà các người đã từng nghĩ rằng, thời gian từ Trái đất đến thế giới song song đó có khả năng sẽ bị va chạm với các tinh cầu, phi thuyền sẽ xảy ra vô số sự cố ngoài ý muốn, chẳng hạn như linh kiện bị hỏng hóc, thậm chí, có khả năng sẽ bị những người ngoài hành tinh tấn công, lẽ nào các người không cảm thấy sợ hãi hay sao? Giả dụ các người không thể trở về được nữa, thì cha mẹ các người phải làm thế nào?” Ánh mắt của Đại Liễm Đồ lướt qua với dáng vẻ bất an.

Thoáng chốc, cả đám bạn trẻ chìm sâu trong bầu không khí trầm mặc, thậm chí trong lòng cũng có cảm giác hổ thẹn. Đúng vậy, họ đều là những cô cậu con một, nếu có bất trắc gì thì cha mẹ của họ sẽ vô cùng đau lòng. Cả nhóm bắt đầu do dự, bắt đầu có ý nghĩ muốn lùi bước.

Nhưng đúng vào thời khắc ấy, Lạc Viễn nhìn Đại Liễm Đồ với ánh mắt ngờ vực, kẻ xâm nhập vào Trái đất của họ sao có thể quan tâm đến sự sống hay cái chết của họ chứ, còn để lộ ra nét mắt như lò than như thế? Từ trước tới giờ, con mèo này vẫn luôn thờ ơ với họ, chưa từng giúp đỡ họ làm điều này, sao hôm nay lại ăn nhầm thuốc như thế chứ?

Cậu nắm chặt lấy đôi tai trắng lợt của Đại Liễm Đồ, rồi làu bàu: “Ngươi là nhà khoa học đến từ kỷ nguyên Tu-la, nhà thám hiểm Đại Liễm Đồ, phải vậy không? Sẽ không phải là sinh vật ăn Trái đất đấy chứ, hoặc giả bị ô nhiễm chì trong cơ thể, não không còn tốt để sử dụng nữa, phải không? Đồ Đồ, cậu nhanh chóng giúp tôi giám định đi.”

Đại Liễm Đồ đối diện với sự khiêu khích này của Lạc Viễn, khuôn mặt tròn phính bỗng chốc trở nên méo mó, dường như hét lên trong chứng cuồng loạn: “Lời thừa! Quá ngốc, đừng tưởng rằng ta không nghe ra ý của nhà ngươi!”

Lạc Viễn để lộ nụ ý cười ác ý trên mặt: “Ta biết rồi, chắc chắn là ngươi đã bị Đồ Đồ cảm hóa rồi, trở nên nhát gan như này đây.”

Khuôn mặt Đại Liễm Đồ cứng đờ, hừ nhẹ một tiếng: “Ừm! Ngươi cứ nhìn mà coi, vậy thì tối nay sẽ cho nhà ngươi trải nghiệm, vì sao không nghe lời người già sẽ chịu thiệt ngay trước mắt thôi.”

Trong khi cả nhóm đang chìm đắm vào cuộc nói đùa này thì Nhiếp Phi Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề lớn, đó chính là thời gian. Nếu họ bước vào thế giới song song giải cứu nhóm người của đội kiến trúc kia thì nhất định phải dành ra một lượng

lớn thời gian, còn theo những lời Đại Liễm Đồ nói, khi họ trở lại, thời gian trên Trái đất há chẳng phải đã qua 1,2 năm rồi hay sao? Như vậy cha mẹ chắc chắn sẽ sốt ruột nhương nào!

"Đại Liễm Đồ, ngươi có cách nào không? Cho dù chúng ta ở thời không song song, nhưng thời gian vẫn được tính theo giờ của Trái đất chứ? Ngươi nhìn đi, chúng ta không thể đi một chuyến đến thế giới song song, sau khi trở về cơ thể đã già đi mấy tuổi rồi ư?" Nhiếp Phi Phàm hỏi.

Chỉ nhìn thấy Đại Liễm Đồ lấy ra một chiếc đồng hồ hình tròn, điều chỉnh cả kim giờ và kim phút, rồi nói: "Các người yên tâm đi, vấn đề này ta đã sớm dự liệu rồi, trong thời gian đến Trái đất ta đã nghiên cứu chiếc đồng hồ báo thức thần kỳ này. Bây giờ đã điều chỉnh được thời gian rồi, cho dù các người đi vào thế giới song song nửa năm thì cũng giống với thời gian ở trên Trái đất, vẫn sẽ là nửa năm."

Cả đám bạn kinh ngạc đưa mắt nhìn Đại Liễm Đồ, xem ra, người ngoài hành tinh này không hề bốc phét, nó quả thực là một nhà khoa học kiêm nhà thám hiểm.

Sau bữa cơm tối, cả nhóm đã chuẩn bị sẵn sàng nhét dụng cụ vào trong ba lô, có chút mệt mỏi chuẩn bị chợp mắt một chút. Trong phòng khách chỉ còn lại Lạc Viễn và Đại Liễm Đồ, cho dù cậu đã dậy từ rất sớm nhưng vào thời khắc này lại chẳng hề thấy buồn ngủ, trái lại giống như một người máy, ở dưới đèn bàn theo kiểu retro của châu Âu, đang thì thầm nói nhỏ với Đại Liễm Đồ.

Đại Liễm Đồ lấy ra một sơ đồ mạch điện đã được vẽ xong, phía trên viết ba chữ "máy theo dõi", nó nhìn Lạc Viễn, có ý nhờ cậu tạo ta công dụng cụ nhỏ này.

Lạc Viễn lại hỏi khó: "Không phải là ngươi sẽ bắt ta đến làm cái này chứ? Ta không hiểu gì về vật lý đâu!"

Bỗng nhiên, Lạc Viễn run bắn người như bị dòng người xuyên qua, sau đó nhẹ nhàng lấy chiếc ghế màu trắng ra, cậu bình tĩnh lại rồi chọn bộ công cụ dưới ánh đèn vàng, động tác vô cùng thành thục, dường như đã làm vô số lần, rất nhanh chóng đã làm xong mấy cái máy theo dõi.

Sắc đêm vừa buông, trăng tròn treo cao, không gió không mưa, khoảng cách đến 12 giờ vẫn còn nửa tiếng đồng hồ, chiếc đồng hồ báo thức phát ra âm thành "bíp bíp bíp". Cả đám bạn lần lượt bước ra khỏi căn phòng, không cẩn trọng quét một lượt mắt qua chiếc

bàn ăn, rất có hứng thú cầm lấy bộ dụng cụ nhỏ, và kinh ngạc nói: "Trời ạ, Lạc Viễn, hóa ra cậu còn có cái tài này nữa!"

Đậu Đồ Đồ lắc nhẹ người ở dưới ngọn đèn, trong giọng nói mang chút ý vị chua xót: "Lạc Viễn, cả nhà đều là bạn tốt vào sinh ra tử, cậu đâu cần phải giấu tài như thế chứ?"

"Cái gì giấu tài hả, những cái này sao có thể là do tôi làm..." Không đúng, tối qua, tôi dường như đã mơ hồ làm ra thứ này." Lạc Viễn mở lớn hai mắt đang mơ màng, nhìn thấy bộ công cụ nhỏ đang rải rác trên bàn, dự định ngủ tiếp trên bàn. Nhưng nói được nửa câu thì cậu vén áo sơ mi lên, chỉ vào Đại Liễm Đồ sấm chớp bên tai cũng không đánh thức được, bộ mặt như bừng tỉnh ngộ.

Sau mấy lời trần thuật này của Lạc Viễn, cả đám bạn đã đoán ra, là siêu năng lực của Đại Liễm Đồ khống chế Lạc Viễn, khiến cậu sử dụng siêu năng lực. Nhưng hiện giờ, bất kỳ người nào cũng không gọi người ngoài hành tinh dậy nổi, cả đám bạn đành cứ theo đó từng người mang theo một chiếc máy theo dõi đến căn biệt thự Thời Không.

Khoảng cách đến 12 giờ chỉ còn 15 phút nữa, cả thành phố Nam Minh không phải là thành phố đêm, trong màn đêm chìm trong một dải tịch mịch, những bóng đèn điện trên đường cũng thưa dần, một bóng ma cũng chẳng có, ngay đến xe hàng trong đêm cũng vắng bóng, nhưng gió mỗi lúc lại trút mạnh hơn vào trong từng lớp y phục.

Lối nhỏ đi đến tòa biệt thự Thời Không đã tối nay càng tối hơn, chỉ có duy nhất một ngọn đèn đường thỉnh thoảng hiện lên, rập rờn nhìn thấy ở đống rác gần đó bốc ra một luồng khói trắng nguy hiểm, cùng với làn gió nhẹ đang thổi đến, một thứ mùi vị khó ngửi cứ thế xộc thẳng vào mũi.

Cả đám bạn bất giác rảo bước, gió nhẹ vi vu bên tai, nhưng từ trong đó lại truyền đến những lời ca lưu luyến và nghẹn ngào: "Ta khoác lên mình giá y màu máu, đôi giày cao gót màu đỏ, chỉ để cùng người nằm yên dưới mộ."

Đậu Đồ Đồ nét mặt khó chịu, nắm chặt cánh tay của Lạc Viễn, nhưng ánh mắt lại hướng về bầu trời đêm tĩnh mịch kia, dường như lời hát ấy như được truyền đến từ trên đỉnh đầu. Lại một lần nữa cậu cảm thấy sợ hãi, lẩm bẩm cất lời: "Sao đi mãi vẫn chưa hết đường vậy? Có phải chúng ta đã lạc đường rồi không? Mẹ ơi, rốt cuộc là ai đang hát vậy?"

Nữ ca dường như nghe thấy lời cậu nói, tiếp tục phát ra thanh âm tiếng cười như của phù thủy: "Hỡi người! Đồ Đồ, Đồ Đồ, nhanh đến đây với ta nào!"

Một tay Đậu Đồ Đồ che tai, một tay nắm chặt Lạc Viễn, nhưng không biết người ở bên cạnh sắc mặt đã như màn đêm kia.

Tiếng hát của nữ nhân kia lại tiếp tục vang lên đều đặn: "Ta khoác lên mình giá y màu máu, đôi giày cao gót màu đỏ, chỉ để cùng người nằm yên dưới mộ."

Cuối cùng, Lạc Viễn chịu không nổi nữa "hành động thân mật" của Đậu Đồ Đồ nữa bèn nói thẳng với cậu ta bằng sắc mặt lãnh đạm: "Được rồi, Đại Liễm Đồ, đừng phiền phức thêm nữa!"

Đại Liễm Đồ giống như bị cảm, bèn hậm hực cất lời: "Đừng có làm oan cho người tốt chứ, ta vẫn đang ngủ đấy chứ."

Đậu Đồ Đồ dừng bước chân, tóm thật chặt tai của còn mèo: "Được lắm, hóa ra là mày đang phá phách, xem ta trừng phạt mày ra sao!"

"Đồ Đồ, đừng loạn lên nữa, các cậu nhìn lên bầu trời đi." Thẩm Tiểu Lệ sửng sốt nhìn lên bầu trời.

Đó là một thứ gì đó đang phát sáng, nhanh chóng lướt qua từ bầu trời sao, để lại đường dấu tích màu trắng dài. Chỉ trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, chiếc tàu sân bay giống như phi thuyền vũ trụ đã xuyên qua lớp cỏ dại, đáp xuống khu vườn sau của tòa biệt thự Thời Không.

(2)

Cả đám bạn kinh ngạc không thốt lên lời, sải từng bước chân nhẹ nhàng lao đến. Khi đã đến gần, họ trông thấy phía trước chính là phi thuyền vũ trụ, có hình bầu dục, trên bề mặt còn mạ một lớp màng mỏng bằng bạc, cửa sổ được tạo thành từ những tấm kính màu đen, Nhiếp Phi Phàm tò mò gõ nhẹ lên trên thì phát hiện tấm kính có độ cứng cực tốt. Bỗng nhiên, một cánh cửa nhỏ hẹp tự động mở ra, trên màn hình cánh cửa có ghi: Hoan nghênh đã đến với con tàu mong ước.

"Tuyệt diệu quá! Quá cừ đi!" Lạc Viễn không kìm nén nổi đã tán thưởng, cùng cả đám bạn bước vào bên trong.

“Xin hỏi, có ai không?” Thẩm Tiểu Lễ lễ phép hỏi.

“Xem ra chỉ có bốn người chúng ta ở trong này mà thôi, kẻ thần bí sẽ không hiện thân đâu.” Nhiếp Phi Phàm đã nhìn thấu tâm can của cô.

Không gian trong phi thuyền vô cùng lớn, có phòng ăn, phòng họp, phòng giải trí. Đi qua lối giữa khá dài, rồi lại mở ra một cánh cửa khác, là đến phòng ngủ.

Mỗi căn phòng đều được bố trí một chiếc giường đơn hoạt hình, một chiếc bàn học bằng gỗ, và vách tường có thiết bị hiển thị chức năng, cùng một căn phòng vệ sinh có sẵn bồn tắm. Tất cả vách tường trong căn phòng mang màu sắc khác nhau, phòng 1,2 là chuỗi màu trắng sữa trộn với màu xám, phòng 3 và 4 lại là chuỗi màu xanh da trời và trắng.

Cả đám bạn cứ thế nhìn đến đờ đẫn người, cú tưởng chỉ là tàu sân bay giống với phi cơ, không ngờ lại sang trọng đến thế!

Trước yêu cầu mãnh liệt của ba chàng trai, tính cách vốn giống như một nam tử giả, Thẩm Tiểu Lệ nhanh chóng lựa chọn căn phòng số 2. Để tranh giành căn phòng với dải màu xanh lam, họ đã quyết định chơi đoán số, bên nào thắng sẽ được lựa chọn. Cuối cùng, Đậu Đồ Đồ khóc không ra nước mắt bước vào căn phòng số 1.

Chỉ một lát sau, Lạc Viễn bấm nút mở thiết bị hiển thị, ấn số phòng của những người khác, từng khuôn mặt xuất hiện trước mặt, cậu đắc ý giảng giải về công dụng của thiết bị hiển thị, rồi lại mời họ đi đến phòng chiếu phim ở phần đuôi của phi thuyền để thưởng ngoạn vũ trụ tươi đẹp. Chỉ là, từu đầu chí cuối vẫn không nói rõ, những thứ này đều là công lao của Đại Liễm Đồ.

Nhiếp Phi Phàm lắc đầu nói: “Tôi không đi nữa đâu, nội dung trình chiếu ở phòng chiếu phim đó thật vô vị.”

Đại Liễm Đồ bổ sung: “Ngươi sai rồi, phòng chiếu phim ở nơi này không chỉ giảng giải về nội dung, mà còn có thể thấy được vũ trụ chân thật nhất! Thực ra, phi thuyền đều là không gian thu nhỏ, ngươi mở từng cánh cửa ở phần dưới cùng ra, là có thể nhìn thấy Ngân hà tươi đẹp và tinh cầu diễm lệ, thậm chí là sánh ngang với tinh cầu.”

“Thần kỳ vậy sao? Ta sẽ đi!” Đậu Đồ Đồ hứng thú sục sôi.

Với sự hướng dẫn của Đại Liễm Đồ, cả nhóm bạn hơi nghiêng mình, thoải mái lướt qua mặt đất. Khi cánh cửa thứ năm được mở ra, họ đã đến được phòng chiếu phim.

Nơi này càng giống với một gian lều thực vật lớn rộng rãi mà sáng sủa, ở hai bên của bức tường đang treo hai chiếc đèn lồng theo phong cách châu Âu, ti vi màn hình lỏng đang phát những kiến thức về vũ trụ, ở phía dưới là một chiếc tủ màu trắng có sáu ngăn, bốn góc đều bày bồn hoa cây lá xanh rì. Còn trên đỉnh đầu là thủy tinh trong suốt vồng lên hình bán nguyệt, rơi vào tầm mắt chính là dải Ngân hà với bụi sáng lấp lánh, tựa trong huyễn cảnh, tươi đẹp vô cùng.

Kế đó, "soạt" một âm thanh nhẹ nhàng cất lên, cả đám bạn ngước nhìn theo hướng âm thanh phát ra, mặt đất tựa như một mặt kính tròn, dưới chân họ hiện lên trên bề mặt là tinh cầu với tam sắc đỏ nâu trắng.

Nhiếp Phi Phàm kinh ngạc cất lời: "Đại Liễm Đồ, đây là tinh cầu gì vậy? Vì sao phi thuyền của chúng ta gặp phải nó thì lại bay chậm rì như thế?"

Đại Liễm Đồ quan sát thật tỉ mỉ, rồi đáp: "Cái này chính là sao Mộc được 4 vệ tinh lớn và mấy tiểu vệ tinh xoay quanh, khối lượng của nó vượt qua tổng số các hành tinh khác cộng lại, nó mang thể dạng lớn nhất trong số 8 hành tinh lớn trong hệ Mặt trời, cũng là hành tinh tự quay quanh mình nhanh nhất. Các ngươi xem những vết ban đỏ lớn trên bề mặt của nó đi, một cái là cơn bão cổ xưa có chiều ngược với chiều kim đồng hồ. Thực ra, chúng ta không hề biến đổi chậm đi, chỉ là nó quá lớn mà thôi."

Lạc Viễn tò mò hỏi: "Vậy thì vì sao các ngươi không đến tinh cầu đó hả? Vũ trụ lớn vượt quá tưởng tượng của bọn ta, các ngươi việc gì cứ phải tự gả mình vào Trái đất như thế hả?"

Đại Liễm Đồ không bị mấy lời hài hước đó của Lạc Viễn chọc cười, nó hạ mi mắt xuống: "Đâu có đơn giản như thế, mỗi tinh cầu đều không giống nhau, có rất nhiều điểm không thích hợp để chúng ta sinh sống, giống như thiên thể mặt trăng sáng này, nó không có sinh mệnh, cũng không có hải dương. Còn các tầng bên trong sao Kim bao phủ thường đi kèm với những tiếng sét, không kiểm soát được hiệu ứng nhà kính. Những hành tinh như thế, sao có thể thích hợp để bọn ta sinh sống chứ."

"Nói đi nói lại thì vẫn là ngắm trúng Trái đất, ừm, ta đi chơi trò

chơi đây!" Đậu Đồ Đồ đẩy cánh cửa ra, âm thanh sống động như thật, Nhiếp Phi Phàm cũng theo cùng.

"Cứ cho là Trái đất tốt đẹp đến mấy thì các ngươi cũng không nên có cách nghĩ như thế! Các ngươi đã quá tư lợi rồi đấy, chẳng suy nghĩ cho chúng ta gì cả!" Thẩm Tiểu Lệ sục sôi tinh thần chính nghĩa, nói xong thì không quay mặt ra mà ngồi xuống một chiếc ghế an toàn cố định, tĩnh lặng nhìn ngắm bầu trời. Đối với cô mà nói thì việc nghiên cứu thần bí này là một chuyện vô cùng thú vị, tuy rằng rất hao tổn trí não nhưng cũng là một cách tĩnh tâm. Huống hồ, vũ trụ huyền bí như thế, tràn đầy những huyễn tưởng.

Bỗng nhiên, âm thanh "phằng phằng" vang lên khắp, cả phòng chiếu phim tối đen như mực, phi thuyền bắt đầu rung lắc, những bồn hoa va chạm vào nhau dữ dội, dẫn đến những âm thanh của những mảnh sứ vương vãi, Thẩm Tiểu Lệ cảm thấy sợ hãi không gì diễn tả nổi, vừa kêu lớn á á, vừa nắm chặt dây an toàn ở bên hông. Còn Lạc Viễn vừa chạy ra cửa bị chấn động bám chặt vào khung cửa, không ngừng kêu gào Đại Liễm Đồ, nhưng người ngoài hành tinh trong bụng vẫn cứ im hơi lặng tiếng ở nguyên trong bụng.

Cùng lúc đó, tiếng súng của trò chơi cũng ngừng, trên màn hình xuất hiện làn da với nếp nhăn dài, kéo căng từng lớp da mặt, hốc mắt đen cực lớn, thân hình màu đen, lấp loáng một cặp bướm lớn với đôi cánh màu xanh lam. Cô ta kéo một sợi tóc khô khốc, và nở một nụ cười giảo hoạt, và duỗi những ngón tay gầy guộc, suýt chút nữa đã bò ra khỏi màn hình.

Hai chàng trai đã sợ đến mức run cầm cập, ngã ngồi trên mặt đất. Bỗng nhiên, cả căn phòng ngập trong một màu tối đen, chỉ có hai cặp mắt đang nhìn nhau, Nhiếp Phi Phàm đứng dậy đi bật đèn nhưng lại phát hiện bị rung lắc dữ dội. Đối diện với sự cố ngoài ý muốn xảy ra bất thình lình như này, hai người ôm chặt lấy nhau, Đậu Đồ Đồ đầu váng mắt hoa, Nhiếp Phi Phàm cũng cảm thấy bụng dạ sắp trào hết lên, khó chịu đến sắp khóc ra.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Lẽ nào là phi thuyền của họ bị đâm trúng rồi hay sao? Chúng ta sẽ chết hay sao?

Phi thuyền cứ thế nghiêng ngả, điện não đồ của cả đám bạn phát ra những câu hỏi đáng sợ, họ nắm chặt lấy những đồ kiên cố, kinh hoàng đến mức trợn trừng cả hai mắt, trong nháy mắt đã quên cả việc thở.

Chương 11
Dã ngoại gặp huyết lang

(1)

Năm phút trôi qua, phi thuyền ngừng rung lắc, một âm thanh lạnh lùng và cứng nhắc vang lên:

"Không cần phải hoảng loạn, vừa mới tưởng tượng rằng phi thuyền gặp phải sự cố tín hiệu bị nhiễu sóng và bị va chạm với vật thể chưa xác định, tạp ra chút sự cố nhỏ, bây giờ đã hồi phục lại trạng thái bình thường. Mong các hành khách tiến lên phòng ăn phía trước, để bày tỏ thiện ý xin lỗi, chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ các món ngon đãi khách."

Cả đám bạn nghe thấy âm thành này thì từ từ mở mắt, nhưng nhìn thấy phòng chiếu phim rõ như ban ngày không chút dấu vết tổn hại nào, ở góc vẫn có bốn bồn hoa chẳng hề sứt mẻ gì. Những dụng cụ trong phòng game vẫn được bày biện như cũ, tất cả những gì vừa diễn ra dường như chỉ là ảo giác.

Thẩm Tiểu Lệ đưa mắt nhìn xung quanh trong sự ngỡ ngàng, cửa vẫn đóng chặt, nhưng Lạc Viễn đã không còn ở trong phòng. Cô dụi mắt, định thần đưa mắt nhìn, đi thẳng về phía màn hình tinh thể lỏng ti vi, mở chiếc tủ ra, cũng trống không, cô nôn nóng tìm kiếm khắp nơi, thậm chí di chuyển cả bồn hoa nhưng cũng không thấy bóng dáng của Lạc Viễn.

"Lạc Viễn! Lạc Viễn! Cậu ở đâu hả?" Thẩm Tiểu Lệ lớn tiếng gào, liếc mắt một cái ra phía ngoài cánh cửa, không lẽ nào bị văng ra ngoài hay sao?

Cô bắt đầu trượt về phòng game phía trước, mở hết cánh cửa này đến cánh cửa khác, trong đó, nhất thời không kịp dừng liên tục

đập vào cánh cửa gỗ mấy lần, đầu sưng lên một khối, nhưng cô cũng không để ý, một lòng muốn tìm được đám bạn của mình.

Cuối cùng, mở được cánh cửa phòng game, nhìn thấy Đậu Đồ Đồ và Nhiếp Phi Phàm vẫn bình yên vô sự, ba người không kìm lòng nổi bèn ôm trầm lấy nhau, nước mắt lưng tròng. Khi Thẩm Tiểu Lệ hỏi đến Lạc Viễn thì cả hai đều lắc đầu, như muốn nói rằng trước đấy cũng không thấy Lạc Viễn qua đây.

Thẩm Tiểu Lệ lập tức nói: "Chúng ta phải nhanh chóng đi tìm cậu ấy, cả nhóm chúng ta nhất định phải quay về bình an vô sự!"

Cả đám bạn gật đầu nghiêm túc, đạp cửa xông ra, phòng ăn, phòng họp, phòng tắm đều đã tìm qua một lượt, vẫn không thấy tung tích của Lạc Viễn, cuối cùng, cả đám trượt đến phòng ngủ, đó là nơi cuối cùng.

Nếu như vẫn không tìm thấy thì Lạc Viễn không thể trở về nữa. Đậu Đồ Đồ lắc đầu, thuyết phục mình không được nghĩ ngợi nữa, nhưng hai hàng nước mắt lớn tựa hạt đậu cứ thế tuôn rơi.

Từ căn phòng đầu tiên của Đậu Đồ Đồ đến căn phòng số 3 của Nhiếp Phi Phàm đều đã được cả đám bạn xem xét. Khi họ mở căn phòng thứ 4, điều kỳ lạ đã xảy ra, cả nhóm bạn nhớ rõ phòng ngủ của phi thuyền vốn dĩ không có cửa sổ, nhưng phòng của Lạc Viễn lại có một cái mở lớn. Cả đám bạn ở bên ngoài cửa bước vào nhưng lại bị một người núp đằng sau cánh cửa đẩy mạnh một cái, không cẩn thận ngã nhào trên mặt đất, họ nhìn thấy một bóng hình màu xanh lam từ cửa sổ nhảy ra.

Cả đám bạn xông lên nhưng không tóm được kẻ đó, trái lại bị thứ cảm giác váng vất bao quanh, đầu đau như búa bổ, thậm chí còn buồn nôn. Nhiếp Phi Phàm ngay lập tức đóng cửa sổ, mở lớn miệng, nói chuyện dường như có chút khó khăn, qua vài giây, cậu ta nói từng chữ một: "Mọi người đừng kích động, ngồi xuống thở từ từ."

Thẩm Tiểu Lệ ngoan ngoãn ngồi xuống, cô biết rằng, chắc chắn là vì cửa sổ bị mở ra nên trong phòng thiếu dưỡng khí, dẫn đến đầu óc mới khó chịu như thế.

Sau khi cả nhóm điều chỉnh chính mình lần lượt nằm sấp bên giường của Lạc Viễn, nhẹ nhàng gọi tên cậu ta, cậu ta vẫn nằm nguyên từ đầu đến cuối. Nhiếp Phi Phàm sờ nhẹ lên phần trán lại kiểm tra thân thể của cậu ta, không có dấu hiệu gì của sốt cũng không bị thương, sao lại có thể nằm thẳng đờ như thế chứ? Điều

khiến người ta càng thấy khó hiểu đó là, cậu ta đã trở lại bằng cách nào?

Đậu Đồ Đồ kéo vạt áo của Nhiếp Phi Phàm, dáng vẻ như muốn nói nhưng lại không dám nói, Thẩm Tiểu Lệ thấy thế thì thấy thật khó chịu bèn ra lệnh: "Đậu Đồ Đồ, cậu muốn nói cái gì? Nhanh nói ra đi, đừng có úp úp mở mở như thế!"

"Thẩm đại nhân, là như này, quái vật ban nãy vừa nhảy ra hình như là con bướm bò ra từ màn hình của phòng game!" Đậu Đồ Đồ cố gắng nhớ lại, "Có chút, có chút giống với người ngoài hành tinh mà Đại Liễm Đồ từng nói!"

Thẩm Tiểu lệ ngây người nhìn về phía cậu ta, trong giây lát, trong đầu của cô không ngừng hiện lên những dự ngôn của Đại Liễm Đồ: Trong thời gian từ Trái đất đến thế giới song song có khả năng sẽ gặp phải những va đập tinh cầu, phi thuyền sẽ xảy ra những sự cố ngoài ý muốn, chẳng hạn như hỏng hóc linh kiện, thậm chí là là có khả năng sẽ gặp phải người ngoài hành tinh tấn công, lẽ nào các người đều không sợ hay sao?

"Hự hư..." Người nằm trên giường ho nhẹ hai tiếng nhưng không mở mắt. Nhiếp Phi Phàm vội cho cậu ta uống nước, rồi lại mở chiếc cửa sổ đã đóng chặt, và nói: "Lạc Viễn không có vướng mắc gì lớn, chúng ta nên ăn thứ gì đó trước đã, tiện thể để cậu ta mang chút gì đó."

Trong phòng ăn, hai tay Thẩm Tiểu Lệ đang bưng lấy khuôn mặt, còn Đậu Đồ Đồ thì một tay chống cằm, Nhiếp Phi Phàm thì ôm lấy hai vai, lòng buồn bực lo lắng tràn ngập. sau khi ấn nút chọn đồ ăn, họ vẫn luôn chùi sạch dây an toàn trên ghế sofa, căn bản không quan tâm sẽ ăn món gì.

"Chào mọi người, tôi là 007, phiền nhường một chút, để dọn thức ăn lên."

Cả đám bạn lại một lần nữa nghe thấy thứ âm thanh máy móc đó, quay đầu nhìn lại thì thấy một người máy, đầu kem cốc, mắt tròn màu đỏ, khăn lụa màu lam, bàn tay màu xanh, cao giống Đậu Đồ Đồ. Trên tay của chúng bưng một phần mỳ tương đen và bánh mousse, cùng với một bình sữa chua. Sau khi hai người máy đã bưng đủ đồ lên, hóa thành người máy có vóc dáng người thấp, quét dọn từng góc phòng sạch sẽ như gương.

Cả đám bạn đưa mắt nhìn nhau, đãi ngộ này cũng quá tốt mà?

Nhiếp Phi Phàm hỏi người máy với vẻ kỳ quái: “007, chủ nhân của ngươi là ai?”

Cặp mắt của 007 lướt qua một dãy số liệu, đáp lời: “Chủ nhân nói, khách hàng chính là thượng đế.”

Câu trả lời này khiến Nhiếp Phi Phàm thất vọng. Cậu ta thầm nghĩ, nếu người máy biết đánh người ngoài hành tinh thì tốt biết mấy.

Thẩm Tiểu Lệ dường như đã nhìn ra sự thất vọng của cậu ta, liền cười nói: “Xem ra, tên người máy này vẫn chưa được cải tiến rồi! Vẫn chỉ là người máy gia dụng bình thường thôi, chỉ yếu làm việc bảo vệ, chăm nom, sửa chữa, vận chuyển, vệ sinh và giám sát...”

Trong thời gian họ chế nhạo thì Đậu Đồ Đồ yêu cầu một người máy khác bóc một gói đồ ăn vặt, cậu ta vỗ nhẹ lên vai của Nhiếp Phi Phàm biểu thị ý cả đám sẽ quay trở về phòng ngủ.

Thẩm Tiểu Lệ lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra và nói: “Đi thôi! Đã đến 3 giờ rồi, theo tính toán của Đại Liễm Đồ thì phi thuyền sẽ nhanh chóng đến chỗ này, nhanh chóng đánh thức Lạc Viễn.”

“Ai cần đánh thức ta vậy? Đồ Đồ, nhanh cho ta ăn, sắp chết đói rồi đây!”

Lạc Viễn bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, cậu ta dựa vào cửa mỉm cười , ánh mắt dán chặt vào chiếc túi nhựa trong tay của Đậu Đồ Đồ.

“Sao cậu về được phòng ngủ thế hả?” Cả ba người hai tay nâng má, nhìn vào người đối diện đang ăn mỳ tương đen như chết đói.

“Tôi nhớ lúc đó bị lắc lư gì đó đến nơi này, là một căn phòng dán đầy áp phích về các đường bay, toàn bộ đều đóng kín, chỉ có nơi cao có một lối ra nhỏ. Sau đó, tôi nhìn thấy các cậu nước mắt lưng tròng trong phòng ăn, tôi gọi lớn các cậu nhưng chẳng có ai trả lời tôi, sau đó thì tôi chẳng nhớ nữa.” Lạc Viễn cũng mơ hồ.

“Cậu bình an là tốt rồi, chỉ cần chúng ta bình an trở về thôi!” Thẩm Tiểu Lệ lại nhắc lại một lần nữa, cô duỗi bàn tay ra, nắm chặt với mọi người, đã hạ quyết tâm.

“Các cậu nói xem người ngoài hành tinh bướm đó là thật phải không?” Lạc Viễn nghi hoặc hỏi.

Đúng vào lúc này, thức ăn trên bàn ăn rung lên, giống như xe đang chạy trên sườn nói dốc đứng vậy. Sau đó, âm thanh từ người máy lại vang lên lần nữa:

"Xin chào các du khách của phi thuyền 'Mong ước', chúng ta sắp đến điểm cuối cùng, mọi người vui lòng thắt chặt dây an toàn, không được tùy ý cử động, cảm ơn đã phối hợp!"

(2)

Phi thuyền dừng lại trong núi sâu rừng thẳm, cả đám bạn kinh ngạc đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh cửa sổ, ánh sáng xuyên qua những nhánh cây đổ nghiêng xuống, tạo thành rất nhiều trụ sáng. Rừng cây ở nơi này vô cùng xanh tươi, khắp nơi đều là bạch quả, châm lâm diệp, liếc mắt một cái lộ rõ một thế giới màu cam, lá cây từ trên cao rơi xuống hoan nghênh xoay tròn thành một vòng, cuối cùng rơi bên cạnh dưới chân của cả đám bạn trẻ. Từ xa thanh âm róc rách của dòng nước chảy truyền đến, che lấp đi từng khe suối nhỏ đang chảy nhỏ giọt xuyên qua từng tảng đá, làn nước trong veo tựa mắt em bé, cho dù nước rất sâu nhưng những con nòng nọc dưới đáy vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Họ đeo bình dưỡng khí trong ba lô, hào hứng đi vào rừng sâu. Bỗng nhiên, Thẩm Tiểu Lệ hắt xì một cái, chà nhẹ hai cánh tay, rồi nói: "Chúng ta đang ở đâu đây? Thời tiết có vẻ hơi lạnh."

"Nơi này chính là nơi mà Đại Liễm Đồ đã nhắc đến, bởi vì ở giữa núi lại là mùa thu nên nhiệt độ thấp hơn một chút so với ở lục địa. Nếu đêm đến gió thổi tới thì chúng ta nhất định sẽ cảm lạnh mất." Nói xong, Nhiếp Phi Phàm từ trong ba lô lấy ra mấy cái áo khoác ngoài.

"Vẫn là cậu suy nghĩ chu đáo, chúng ta mặc vào rồi hẵng đi tiếp, trước tiên phải ra khỏi cánh rừng này đã, phỏng chừng đến lúc đó Đại Liễm Đồ cũng sẽ tỉnh dậy." Lạc Viễn cười và cảm ơn.

Cả đám bạn hướng ánh mắt nhìn ra bốn bề, nhặt lên một nhánh cây khô khốc ngay tại chỗ đó, để lên hành lý của mình, hứng phấn chạy về con đường mạo hiểm đầy rẫy phía trước vẫn chưa biết hết!

Hai tiếng trôi qua, màn đêm buông xuống, ánh trăng sau tầng mây tăng dần lên, sương giăng khe núi, núi rừng dưới ánh trăng hiện lên mờ ảo, xem ra vô cùng đẹp lại chất chứa muôn vàn ý thơ. Cả đám bạn chống gậy bước đi, mệt mỏi nhấc từng bước trong

màn sương, thực sự thì tự đáy lòng họ không cảm thấy gì là tươi đẹp cả, hành lý cõng trên lưng dường như quá nặng, áp lực đè lên khiến cột sống cong lại, khí lực từ đôi chân mỗi lục một yếu đi.

Đậu Đồ Đồ ngồi xổm xuống, thờ phì phèo rồi nói: "Không được được, tôi không đi được nữa đâu."

Thẩm Tiểu Lệ khuyên nhủ: "Nhanh đứng dậy! Nói chưa biết chừng chúng ta đi thêm một vòng nữa là sẽ thoát khỏi chỗ này thôi."

Lạc Viễn có chút chán chường cất lời: "Nhưng mà Thẩm đại nhân à, chúng ta quả thật là đã lạc đường rồi đấy, con đường này đã đi tám lần rồi, vẫn cứ quay lại chỗ cũ. Cậu nhìn xem, đây là khăn lụa màu xanh tôi cầm của người máy làm ký hiệu đấy."

Ánh mắt của Thẩm Tiểu Lệ rơi vào chiếc khăn màu xanh của cái cây, cô vẫn suy nghĩ tiếp tục khích lệ cả nhóm, nhưng lại bị Nhiếp Phi Phàm ngăn lại: "Lớp trưởng, chúng ta nghỉ ngơi đi, nơi này thời tiết quả thực không thể phân biệt được phương hướng nữa, áng chừng tối nay không ra khỏi rừng được đâu."

Cả đám bạn ngồi quây quần quanh một cái cây lớn, nhặt những thanh gỗ xung quanh mình rồi nhóm lên một ngọn lửa sau đủ mọi nỗ lực. Thẩm Tiểu Lệ duỗi những ngón tay lạnh cóng ra, ánh lửa chiếu lên thân hình thật ấm áp dễ chịu biết mấy, nhưng cô lại cứ mơ hồ có cảm giác không yên, từ xưa đến nay, trong rừng sâu núi thẳm trong đêm tối, muông thú thích nhất chính là trò thoát ẩn thoát hiện, nào là rắn độc, lợn rừng, gấu chó, sói hoang..., nếu gặp phải những mãnh thú này, họ không hề có cách đối phó nào.

Cô do dự một lát rồi hỏi: "Chúng ta cùng nghĩ ra một cách đi, giả dụ, tôi nói là giả dụ, nếu chúng ta gặp phải dã thú thì sẽ làm thế nào?"

"Thẩm đại nhân à, cậu không cần phải quá lo lắng như thế chứ, chúng tôi đã chuẩn bị ổn thỏa rồi."

Nhiếp Phi Phàm và Lạc Viễn đưa mắt cười xòa vui vẻ, họ đã thay phiên nhau từ ba lô của mình biến hóa giống trò ma thuật, kéo ra một chiếc lều cực lớn, theo sau là bơm hơi thổi khí vào trong, chiếc lều cứ từ từ nổi lên, tạo thành một hình bán nguyệt.

"Trước đây, Đại Liễm Đồ yêu cầu tôi chuẩn bị một chiếc lều lớn, không ngờ đã dùng đến rồi, nó thật là liệu việc như thần!" Lạc Viễn vỗ nhẹ lên lớp bùn đất trong lòng bàn tay.

“Đồ ngốc, cậu tưởng rằng bầy sói hoang và gấu chó sẽ bỏ qua chiếc lều lớn đó của cậu hay sao chứ? Chúng có thể cắn xé đấy!” Thẩm Tiểu Lệ nói với vẻ ỉu xìu.

“Ừm, vậy thì chúng ta thay nhau trực thôi, nửa đêm trước là tôi và Đậu Đồ Đồ, nửa đêm sau là Nhiếp Phi Phàm. Cậu cảm thấy thế nào?” Lạc Viễn nói với vẻ lạc quan.

Cả đám bạn không ai bảo bảo ai cùng hướng ánh mắt về phía Lạc Viễn, thầm kinh ngạc trước tốc độ trưởng thành của cậu bạn này, từ trước tới giờ, người không giỏi suy nghĩ nhất chính là đại vương bốc phét này, nhưng hôm nay lại có thể nhanh chóng tìm ra cách thức giải quyết vấn đề như này. Sau khi thảo luận, cả nhóm đều tán thành với ý kiến của Lạc Viễn, trước khi Đại Liễm Đồ thức dậy, họ quả thực không còn cách nào khác tốt hơn.

Nhưng mà, Đại Liễm Đồ sao vừa lên phi thuyền lại ngủ mê mệt giả chết như thế chứ?

Đậu Đồ Đồ nghĩ mãi nhưng vẫn không thể giải đáp được, thế là, cậu hạ giọng hô hoán Đại Liễm Đồ, tiếng gió trong khe núi xứ xào xạc bên tai, nhưng lại chẳng thể nghe được lời đáp của đối phương. Cậu ngắt một nhanh cây nhỏ, không chỗ nào là không chọc từ tai mèo cho đến lỗ mũi mèo.

“Hắt xì!” Đại Liễm Đồ chà nhẹ cái mũi, hai hàng nước mũi và nước dãi đều bắn phăng về phía đối phương, chớp chớp mắt rồi hỏi: “Là kẻ nào lại thất đức thế hả? Lúc nào cũng quấy rầy mộng đẹp của ta thế hả!”

“Ha ha ha...ha ha ha...” Lạc Viễn, Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm cùng ôm bụng cười lớn, họ dán chặt mắt vào người đối diện Đại Liễm Đồ.

Thuận theo ánh nhìn của mọi người, chỉ nhìn thấy một bộ mặt trăng trắng múp míp đang có chất dịch lỏng màu xanh dính nhơm nhớp, tóc của nó bị thổi qua một bên, ánh mắt đờ đần. Cảnh tượng ấy bất luận là ai đều sẽ khiến người ta buồn nôn.

Đậu Đồ Đồ dùng lá của cây bạch quả nhẹ nhàng bôi dịch lỏng đó, lấy lại bộ mặt như thường. Rồi cậu tức giận vứt lá cây qua một bên, hai mắt như ánh lên ngọn lửa sục sôi, cất lời: “Ngươi nói ai thất đức cơ hả, còn có kẻ nào thất đức hơn đồ mèo như ngươi hay sao? Ta đường đường mặt mũi anh tuấn như này, bây giờ đã bị mèo thối nhà ngươi hủy hoại hết cả rồi!”

Đại Liễm Đồ bạnh má ra, kiểm soát không bật cười, nó hạ thấp giọng làu bàu: "Đúng là đã ăn cắp lại còn la làng!"

"Ngươi nói cái gì cơ? Có bản lĩnh thì nói lại một lần nữa xem, đồ mèo kia!» Đậu Đồ Đồ tức giận nhìn hậm hực, đứng bật dậy muốn tóm lấy tai nó nhưng lại bị Nhiếp Phi Phàm kéo lại.

Cả đám bạn hồi lại chỗ cũ một lần nữa, sau khi Thẩm Tiểu Lệ miêu tả cho Đại Liễm Đồ nghe về tình hình của phi thuyền và quyết định ban nãy của cả nhóm bạn.

Đại Liễm Đồ đảo qua đảo lại con mắt: "Cách này cũng không phải là không được, chỉ là còn có thể tốt hơn nữa thôi. Yên tâm đi. Các người sẽ không chết trong khu rừng này đâu, nếu không thì ta cũng khó giữ cái mạng này rồi!"

Vừa dứt lời, ngoài Lạc Viễn ra thì cả đám bạn dều lần lượt vào trong lều, vừa nằm xuống là ngủ ngay.

Nửa đêm canh ba, thanh củi bên tay Lạc Viễn đã sáng rực, cậu đánh thức Đại Liễm Đồ dậy coi chừng, còn mình sẽ đi lượm gỗ. Lúc này, tầng mây chậm rãi dịch chuyển về hướng ánh trăng, bầu trời chỉ còn lại một mảnh trăng lưỡi liềm, mây trong khu rừng cũng tản ra, Lạc Viễn một mình đi tìm củi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời rực ánh sao đêm, bất giác đã đi quá xa bản doanh.

"Tru Tru..."

Một tiếng gầm nhẹ từ xa vọng lại, bóng cây loang lổ rung lắc không ngừng, một chiếc đuôi dài đang lắc lư trong rừng, trong đám bụi cây đầy gai, hai con mắt xanh đang tìm kiếm, tiếng lá cây rơi sột soạt. Trong lòng thấy không ổn, cậu rón rén trở lại chỗ cũ, nhưng chẳng ngờ rằng cậu đã rời xa doanh trại ít nhất một dặm đường rồi, để không đánh rắn động cỏ chỉ có thể nhẹ nhàng chạy về chỗ cũ.

"Tru..."

Hai cái đầu lớn bỗng nhiên xuất hiện hai con vật, ngẩng đầu nhìn lên một cách hứng phấn rồi rống lên một tiếng, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng về phía con mồi của chúng, phát ra âm thanh truy đuổi mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Lạc Viễn chạy tung vó ngựa, nhưng hai chân rốt cuộc vẫn không địch nổi so với bốn chân, hai con sói chẳng mấy chốc đã truy cản đến nơi, hai chiếc đuôi thô bạo không ngừng quất vào những nhánh cây khô, để đám lá cây cứ thế rơi dạt trên đường.

Lạc Viễn khiếp sợ, toàn thân run lên lẩy bẩy, trong lúc bất cẩn đã giẫm phải cái bẫy, cả người bị treo lơ lửng giữa không trung nhỏ hẹp, rồi cậu lớn tiếng hét: "Cứu mạng! Đại Liễm Đồ, cứu mạng!"

Bất thình lình ngẩng đầu đã thấy hai con sói ở phía trước mặt, chúng đang mở miệng rộng, lộ ra những cái răng nanh sắc nhọn đầy hứng thú nhìn cậu, như đang thảo luận sẽ ăn tươi nuốt sống kẻ ngốc này như thế nào, chúng vội vã giơ cái chân đầy lông lá, mắt nhìn thấy những móng vuốt sắc nhọn của sói hoang đang bổ nhào về phía mình, Lạc Viễn tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt. Đột nhiên, vào đúng thời khắc này một ngọn lửa nhảy vọt từ trong ra, hai con sói khiếp sợ lùi lại phía sau mấy bước.

Kế đó, Lạc Viễn bò ra từ trong cái hố đó, cậu đang đội một chiếc mũ xung phong, cả người giống như một ngọn lửa đang cháy. Kỳ tích đã xảy ra vào lúc này! Hai con sói đưa mắt nhìn nhau, từng bước một lùi lại phía sau, sau đó là cú xoay mình tuyệt mỹ, như đang chạy lánh mình trong rừng già sâu thẳm.

Chương 12
Phòng thí nghiệm gen cơ thể người

(1)

"Lạc Viễn..." tiếng người gọi từ xa vẳng lại, ánh sáng trắng trên người Lạc Viễn từ từ biến mất, khắp người cậu run lên, nghe thấy tiếng hô hoán của đám bạn bèn vội hua chiếc đèn pin trong tay, và nói: "Tôi ở đây!"

Cả đám bạn từ trong lùm cây chạy như điên lao ra ngoài, kết thành một vòng kín xung quanh Lạc Viễn, ai nấy đều lo lắng hỏi:

"Sao cậu lại đến chỗ này hả?"

"Tôi vừa nghe thấy tiếng sói tru, cậu không gặp đấy chứ?"

"Lạc Viễn, lần sau cậu đừng đi xa như thế nữa, đáng sợ quá!"

Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, trong lòng Lạc Viễn ấm áp trở lại, cậu cảm động đến mức ôm trầm nhóm bạn, trăm ý nghìn lời, gồm cả câu cảm ơn này đều đã chất chứa trong cái ôm đầy tình thương yêu này. Trong rừng xanh sâu thẳm, không có người nhìn được hình ảnh cậu gạt nước mắt. mấy giây sai, cậu đã kính một cái lễ thật trịnh trọng trước Thẩm Tiểu Lệ, cười rồi nói: "Được rồi, trưởng quan!"

Bình minh dần ló rạng, màn đêm dần bị đẩy lui thay vào đó là sắc tỏ của mặt trời, vầng trăng lưỡi liềm chói chang đã dần thưa, cả đám bạn lại khoác hành lý lên mình, lại một lần nữa bước trên hành trình tìm kiếm phòng thí nghiệm. Trên con đường ấy, cả đám bạn vẫn huyên náo, trèo cây hái quả để ăn, bứt cỏ tranh để uống nước ngọt, tình cảm của họ cũng vì thế mà càng sâu đậm

hơn, năng lực chịu đựng trong lòng cũng dần lớn hơn.

“Nhìn này! Chúng ta đã bước ra khỏi rồi! Thẩm Tiểu Lệ vui mừng khôn xiết chỉ tay về phía trước.

Từng tia nắng ấm áp xiên ngang xuống các kẽ lá, chiếu khắp con đường phía dưới chân họ, cả đám bạn phát hiện, có vô số bông hoa sắc tím cạnh bước chân họ, mỗi bông hoa đều gánh vác sức nặng của sinh mệnh, và tràn ngập hy vọng trước tương lai. Họ hoan hô mừng rỡ, khuôn mặt để lộ nụ cười rạng ngời, và hướng thẳng về phía trước nơi tự do và ánh sáng ngập tràn cất bước!

“Thẩm đại nhân, chúng ta sẽ tìm phòng thí nghiệm bằng cách nào đây? Cứ coi như không tìm được nhóm người kiến trúc đó thì cũng cần phải tận mắt nhìn thấy phòng thí nghiệm, không thể vượt qua trăm sông nghìn núi mà lại ra về tay không được!”

Lời của Đậu Đồ Đồ còn chưa dứt thì tay của Lạc Viễn đã bị nhét vào một tấm bản đồ, phía trên ghi rõ đường đến phòng thí nghiệm.

Đại Liễm Đồ cất giọng: “Vừa lúc nãy ta kiểm tra vị trí của phòng thí nghiệm thì từ bây giờ trở đi, bất luận các người xảy ra điều gì đều sẽ phải kết hợp cùng với thiết bị theo dõi này, tốt nhất là cùng hành động. Ngoài ra, các người không được đến những nơi cùng đường bí lối, những lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không được gọi để đánh thức ta.”

Cả đám bạn đưa mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao người ngoài hành tinh này lại giúp đỡ mình, lẽ nào hắn ta phải từ bỏ mong ước xâm chiếm Trái đất hay sao? Nhưng họ biết rằng, sở dĩ Đại Liễm Đồ giả bộ ngủ chỉ là để để mắt đến phòng thí nghiệm sẽ xuất hiện anh chị em ruột thịt của mình.

Họ cầm lấy bản đồ, đến bên một cái hàng ở dưới chân núi, sau khi đã xác nhận những điểm đã đánh dấu trên bản đồ, bật đèn pin lên, nhanh chóng nhịp bước xuyên qua con đường dài, nhưng lại bị một cánh cửa đá chặn lại. Trên cửa đá có một cái khóa điện tử và một hàng biểu ngữ “Không phận sự miễn vào”. Theo kinh nghiệm trước đây, Nhiếp Phi Phàm và Thẩm Tiểu Lệ bắt đầu tìm kiếm manh mối về mật mã, tranh thủ có thể mở cánh cửa sớm một chút.

Nhưng họ đã nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi...

Trong hang động tối đen như mực, thời gian từng giây từng phút

trôi qua, cả đám bạn vẫn chẳng có thu hoạch gì, họ lại một lần nữa trở về cánh cửa đó, dán chặt vào chiếc ổ khóa và đờ người. Bỗng nhiên, ánh mắt của Thẩm Tiểu Lệ bừng sáng, nhập vào bốn số tương tự, nhưng cánh cửa đá vẫn cứ điềm nhiên như trước, rồi cô lại nhập vào một dãy số, cánh cửa đá vẫn đóng kín bưng, tức mình đã vắt kiệt nhẫn nại, đạp một cái lên cánh cửa bằng đôi chân đi giày da.

Không ngờ, sau cú đạp ấy lại xuất hiện một chút đường lối, ở góc dưới bên phải của cánh cửa đá có một vật cứng nhô ra!

Đây chính là một cái phòng đá màu đen, ổ khóa điện tử ở phía trên chỉ là bày ra ở đó, để che đậy ổ khóa mở cửa thật sự - con dấu ở góc dưới bên phải. Thẩm Tiểu Lệ kinh ngạc vui mừng quỳ xuống, đưa mắt nhìn qua rồi lại đổi vị trí, gọi Đậu Đồ Đồ đến xoay con dấu đó, kết quả là vẫn không nhúc nhích.

“Để đấy cho tôi! Tôi là đại lực sĩ Lạc Viễn.”

Đậu Đồ Đồ và Thẩm Tiểu Lệ lùi qua một bên, chỉ thấy Lạc Viễn một chân chống lấy mặt tường, hai tay vặn con dấu, vì dùng lực quá mạnh nên những đường gân xanh cũng nổi lên rất rõ. Chiếc cửa đá đi kèm với âm thanh chói tai, từ từ mở ra một kẽ hở nhỏ, Thẩm Tiểu Lệ dẫn đầu tiến vào, Nhiếp Phi Phàm nối gót bước tiếp theo sau, còn Đậu Đồ Đồ vì thể hình quá to mà không thể không nhường Lạc Viễn tiến lên trước, người trong đó nắm chặt tay của Đồ Đồ, bỏ ra biết bao công sức mới có thể chen vào bên trong.

(2)

"Hẹp như vậy, sao người ngoài hành tinh có thể vào được? Thể tích của họ cũng quá nhỏ rồi ư?” Đậu Đồ Đồ cất lời trách móc.

Nhưng bên trong căn phòng đá lại không hề nhỏ, đèn neon treo ở khắp nơi, trên tường đầy rẫy những nét viết nguệch ngoạc của quái thú với bộ dạng hung dữ. Dọc đường đi là vô số những thiết bị nghiên cứu công nghệ kỹ thuật cao. Xuyên qua hành lang dài mở ra một cánh cửa nhỏ với phiến cửa sổ hình tròn, chứa đựng một số hóa thạch khủng long thuộc kỷ phấn trắng, hướng đầu vào bên trong thì chỉ nhìn thấy hai con cá heo màu da với lốm đốm trắng bị ngâm trong bể cá hình trụ. Trên bàn thí nghiệm có tiêu bản thực vật, lông tóc của người, đầu lâu đã khô khốc, và khoảng chừng 7 8 xác người...

“Trời ơi, những hài cốt này không phải là của tiểu đội kiến trúc đấy chứ?” Đầu óc Đậu Đồ Đồ hiện lên bức tranh về máu chảy thành sông, cậu cảm thấy từng hồi sợ hãi cứ chờn vờn quanh mình, cư như là chân không chạm đất, ngã ngào vào vực sâu muôn trượng.

“Những thứ súc sinh này! Ta sẽ báo thù cho đội kiến trúc!” Lạc Viễn phẫn nộ lên tiếng.

“Đợi đã!” Nhiếp Phi Phàm đếm số hài cốt, và nói: “Chỗ này chỉ có 10 bộ, cơ thể cũng không giống người đàn ông trưởng thành lắm.”

Nghe những lời này của cậu ta, cả đám bạn lần lượt đứng sát lại, tập trung cao độ dõi nhìn thì thấy những cơ thể này dài ngắn khác nhau, có cái thậm chí còn cao xấp xỉ so với Lạc Viễn của bọn họ.

“Mấy thứ quái quỷ này, vì nghiên cứu mà cả trẻ con cũng không tha hả...Thật sự là khiến tôi tức chết mà!” Thẩm Tiểu Lệ nổi cơn tam bành.

“Xuỵt, có người đến! Nhiếp Phi Phàm kéo chặt cả đám bạn, nấp ở dưới bàn thí nghiệm, tắt đèn pin đi.

Lúc này, tiếng bước chân nhịp nhàng bên ngoài cánh cửa im bặt, ánh sáng đèn từ khung cửa kính hình tròn chiếu rọi vào bên trong, mấy cái đầu hình củ cải trắng ngó vào bên trong, nhìn thấy phòng thí nghiệm không có gì bất thường rồi mới rời đi. Cả đám bạn thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục thảo luận chiến lược ngay tại chỗ, với tình hình trước mắt thì thấy, cả đội kiến trúc có đến 8 9 phần 10 bị nhốt ở nơi bí mật. Cả nhóm đeo thiết bị theo dõi, căn cứ theo bản đồ mà Đại Liễm Đồ cung cấp thì nơi mà họ đứng chính là nơi được đánh dấu sao trên bản đồ.

Tôi cho rằng, chúng sẽ nhốt người ở nơi nguy hiểm nhất, chính là chỗ này.” Nhiếp Phi Phàm chỉ vào phòng triển lãm trên bản đồ.

“Vì sao không phải là đại cung điện ở phía sau chứ? Nơi rộng lớn như thế mới có thể chứa đựng từng ấy người của đội kiến trúc?” Đậu Đồ Đồ không hiểu bèn hỏi.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất đó!” Thẩm Tiểu Lệ trả lời, cô đưa mắt nhìn đầu máy quay, “Lạc Viễn, nhiệm vụ đi đến phòng giám sát sẽ giao lại cho cậu đấy! Đậu Đồ Đồ, cậu đi theo cậu ta luôn đi.”

Cả đám bạn cẩn trọng lướt qua phòng họp có viết “Chỉ dành riêng

cho lãnh đạo", nghe thấy người ngoài hành tinh ở trong căn phòng đang thảo luận về bộ gen người, một người trong đó là một người đàn ông trung niên vạm vỡ nói:

"Nếu nghiên cứu ra bộ gen của người sống thì chúng ta sẽ tạo ra một số phát minh, vậy thì sẽ phát tài rồi!"

Kế đó, người đàn ông ngồi ở phía đối diện với người ban nãy cất lời:

"Sau khi giết hết toàn bộ người trái đất thì chúng ta có thể bay đến Trái đất rồi. Đến lúc đó, chúng ta muốn ăn gì, chơi gì đều có thể mặc sức tận hưởng!"

"Mơ tưởng!' Lạc Viễn suýt chút nữa đã hạ giọng kêu ca, cũng may Nhiếp Phi Phàm đã kịp thời bịt kín miệng cậu ta lại, và kéo câu ta đi lôi xềnh xệch.

Người ngoài hành tinh nghe thấy có tiếng động, cuống cuồng đẩy ghê ra, thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại chẳng thấy gì ngoài hành lang. Cả đám bạn ở chỗ rẽ thở dài một hơi, họ ngẩng đầu lên nhìn thấy chỉ hiệu đường có ghi phòng triển lãm và phòng giám sát, hóa ra đã đến nơi cần đến rồi. Thẩm Tiểu Lệ dặn dò nhiều lần, Lạc Viễn đảm bảo sẽ không hành động kích động như thế nữa, sau đó mới cùng Đậu Đồ Đồ đi về phía bên trái.

Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm lại đi về phía phòng triển lãm, nhưng khiến họ nghĩ thế nào cũng không hiểu được chính là nơi này có phần quá là yên tĩnh rồi. Bên ngoai cửa phòng triển lãm không chỉ có bất kỳ ai trông giữ, mà ngay cửa cũng không có khóa. Nhiếp Phi Phàm từ một hiệu tạp hóa nhỏ sớm đã học được môn nghệ thuật, cậu cầm lấy một chùm chìa khóa, nhưng đã dùng hai chìa khóa đã dễ dàng mở được khóa ra.

Còn một đầu kia, Đậu Đồ Đồ trước tiên làm theo tiếng mèo kêu, dẫn dụ người ngoài hành tinh trong phòng giám sát ra ngoài, còn Lạc Viễn thì nhân lúc này nhanh chóng đi vào, phá hoại từng máy ghi hình một. Nhưng lúc này, trên màn hình trên đỉnh đầu của cậu ta dã xuất hiện một khuôn mặt dường như đã từng gặp trước đó, người đó chính với bộ mặt ong mật cứng đơ ra một chút, ngay sau đó sợ hãi nhìn chằm chằm vào cậu, nói quang quắc thứ tiếng của người ngoài hành tinh. Lạc Viễn hoảng loạn tắt màn hình đi, cậu bắt đầu suy nghĩ, đây chính là kẻ trong băng ghi hình của biệt thự Thời Không, chính là người ngoài hành tinh đã vô cùng kính cẩn lễ phép với kẻ mặc đồ đen!

Không được rồi, nếu người ngoài hành tinh nói báo cáo lên lãnh đạo cấp trên, họ sẽ bị phát hiện mất! Lạc Viễn thầm nghĩ.

Lúc này, Đậu Đồ Đồ đã chạy vọt đến, nhìn thấy toàn bộ băng ghi hình bị hủy thì vui mừng vỗ tay, nhưng trái lại, Lạc Viễn lại mặt mày ủ ê, kéo theo cậu ta chạy ra khỏi và hướng tới phòng chiếu phim không nói tiếng nào. Nhưng mọi sự đã không kịp nữa! Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, họ đã phải dừng bước chân giữa con đường phân nhánh, thò đầu nhìn vài lần phòng chiếu phim vẫn đầy người, một hàng người na ná quân ngũ đang bước những bước chỉnh tề, trong đó, có người ngoài hành tinh đang áp giải hai phạm nhân trẻ tuổi, hướng về phía họ.

"Ái chà, quả nhiên bị cậu nói trúng rồi, hôm nay thu hoạch không ít đâu! Lại cộng thêm cả đám người Trái đất trước đó, tổng cộng có 14 tên, nếu Tiến sỹ biết được chắc chắn sẽ vui mừng lắm đấy."

Lạc Viễn kề sát vào vách tường, đưa mắt nhìn theo hai gã lãnh đạo lạnh nhạt vô tình, hận không xông lên đánh cho chúng một trận, rồi vứt chúng vào đại dương cho cá ăn. Nhưng mà, cả đội kiến trúc gồm 12 người, cộng thêm Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm, chính là 14 người Trái đất trong lời của kẻ lãnh đạo đã nói. Nghĩ như thế, bỗng nhiên Lạc Viễn đã nguôi giận, cuối cùng có thể quyết định, tiểu đội kiến trúc vẫn còn đang sống.

Nhưng khi Lạc Viễn lại ngó đầu về phía xa một lần nữa, hai bạn trẻ đã bị đưa xa về phạm vi tầm nhìn của anh ta, còn đây chẳng qua chỉ là chuyện hơn mười giây ngắn ngủi. Lạc Viễn sải bước về phía trước, muốn truy cản theo hình bóng đi tìm đội nhóm nhưng Đậu Đồ Đồ đã kéo vạt áo của cậu ta lại.

"Ừng ục, ùng ục..." Bụng của Đậu Đồ Đồ, Lạc Viễn cũng bất giác sờ lên chiếc bụng rỗng tuếch của mình. Hai người bạn đưa mắt nhìn nhau, quyết định cuối cùng là trước khi cứu người phải đi đến nhà bếp ăn một bữa thật no nê. Cuối cùng thì chỉ có cơ thể được nạp đủ năng lượng mới có thể ứng phó nổi với những khó khăn sau này.

Theo biển hiệu chỉ dẫn, hai người đi vòng quanh một vòng lớn, thu tay lại rồi nhón nhẹ ngón chân trèo lên cầu thang, lên đến tầng 2. Vì người ngoài hành tinh đã tóm được kẻ địch, ngoài cung điện, những nơi còn lại đều không có người ganh gác, lãnh đạo cấp trên vì muốn chúc mừng nên đã tụ họp lại trong cả căn phòng hào hoa ăn uống linh đình.

Phòng bếp nối liền với nhà kho, chỉ có hai đầu bếp, lần lượt đang làm xào hải sản và cán mỳ. Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ dường như đang nằm sấp trên sàn, giống như con côn trùng đang nhúc nhích, thành công tiến vào kho thóc. Hai người lấy làm vui mừng, thực phẩm phía trước mặt chất thành cả đống, có những cái màn thầu cực lớn, nước ép tươi, những trái cây ngon miệng, và những chiếc bánh cực mềm, cùng với cả gà quay đang treo lơ lửng trên không trung! Cả hàng gà treo khiến Đậu Đồ như bị hạ gục, cậu ta giẫm lên bàn, nhẹ nhàng lấy xuống một con, bắt đầu ăn như hổ đói.

Bỗng nhiên, một người ngoài hành tinh nghe thấy những tiếng va chạm phát ta thì kéo mạnh rèm lên, nhanh chóng quét qua một lươt. Hai chàng trai đang trốn sau những túi bụt nặng trịch suýt chút nữa đã bị ép chặt, họ thông qua kẽ hở của túi nhìn thấy người ngoài hành tinh đã đi ra ngoài sau khi gỡ toàn bộ số gà xuống, thò đầu ra từ trong chiếc túi, và ra sức thở.

Sau khi uống xong một cốc nước ép, Lạc Viễn đứng dậy tìm mấy cuộn dây thừng, bưng lên một khay màn thầu, và một thanh đoản kiếm sắc nhọn mà tinh xảo, và cho hết mọi thứ vào trong ba lô.

“Đồ Đồ, ăn nhanh lên, chúng ta đi muộn một phút rồi đấy, họ sẽ có thể gặp nguy hiểm!” Lạc Viễn thúc giục.

“Chao ôi, tiếc quá thôi, vẫn chưa ăn đã bụng mà, gà quay đã bị mang hết đi rồi.” Đậu Đồ Đồ không kìm nén nổi cơn luyến tiếc bèn than thở. Miệng cậu ta nhổ ra từng khớp xương, đến khi gặm sạch sẽ con gà quay mới thôi. Xong xuôi, cậu sờ lại chiếc bụng đầy lên của mình trong sự hân hoan, rồi gắng sức đứng bật dậy.

Chương 13
Giải cứu đội kiến trúc

(1)

Theo bản đồ, Lạc Viễn chỉ có thể đoán rằng, toàn bộ đội kiến trúc có khả năng bị giam giữ trong cung điện được canh chừng vô cùng cẩn mật. Từ phòng giám sát, quang cảnh rõ mồn một trước mặt họ, bên ngoài cung điện canh gác đều là những quân nhân với thể hình vạm vỡ.

"Đồ Đồ, một phòng thí nghiệm lớn như thế, sao chúng ta có thể tìm được Thẩm đại nhân chứ?" Lạc Viễn chau mày.

Đậu Đồ Đồ suy nghĩ một lát, rồi nói: "Cậu quên rồi sao, chúng ta có thiết bị theo dõi mà!"

Lạc Viễn vỗ lên đầu, trên mình lúc nào cũng đeo theo thiết bị theo dõi, chỉ cần lấy máy tính ra mở hệ thống định vị là sẽ tìm được vị trí của Thẩm đại nhân ngay thôi. Thế là, cậu ta nhanh chóng lấy máy tính bảng từ trong ba lô ra, nhập mật mã rồi nhìn rồi sốt ruột nhìn máy khởi động. Nhưng mà, chính vào lúc này, máy tính bảng đã hết pin!

"Xong rồi, xong tôi rồi, máy tính của tôi hết pin rồi, chúng mình sao đi cứu người được đây?" Lạc Viễn lại chau mày ủ dột, những ngón tay không ngừng ấn nút mở máy.

Đậu Đồ Đồ lớn tiếng kích động nói: "Gì cơ! Hết pin vào lúc này? Vậy thì tôi cũng hết cách thật rồi." Vừa nói dứt lời thì, cậu ta có chút mất nhuệ khí chán nản, âm thanh cũng nhỏ dần.

Lúc này, thứ hương thơm dìu dịu từ phòng bếp tỏa vào tận trong nhà kho, hai đầu bếp đang nói chuyện âm thanh nghe rất rõ:

“Thức ăn của cung điện đó đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Ở chỗ này, đợi một chút sẽ có người đưa đến, tôi lại đi lấy thêm mấy cái màn thầu.”

Bỗng nhiên, Lạc Viễn nảy ra một ý kiến hay, cậu thầm thì vài câu với Đậu Đồ Đồ, hai người ở bên cánh cửa nhỏ của nhà kho tìm được hai cái chổi, sau đó lần lượt đứng ở hai bên của mảnh rèm. Tiếng bước chân ở bên ngoài nhỏ dần, chỉ nghe thấy một tiếng “thịch”, đầu gối của đầu bếp trẻ tuổi quỳ trên dất, Lạc Viễn ngay lập tức đập mạnh vào gáy của hắn, lúc này hắn đã bất tỉnh. Một đầu bếp khác bỗng nhiên quay người, nhìn thấy chân của đầu bếp trẻ lộ ra bên ngoài rèm cửa cứ tưởng rằng anh ta bị thương liền chạy thẳng đến nhà kho, nhưng vào giây phút kém rèm lên đã ngã nhào trên mặt đất.

“Đồ Đồ, nhanh lên! Chúng ta phải đổi quần áo của chúng!” Lạc Viễn gào lên.

“Xình xịch...xình xịch...” Hai đầu bếp với dáng vẻ giống người đẩy chiếc, trên đầu học là chiếc mũ đỏ chấm trắng và khẩu trang, can đảm dấn thấn vào lãnh địa của người ngoài hành tinh. Từ thang máy họ đi thẳng đến tầng 1, những người hành tinh đi ngang qua đều không phát hiện ra họ, đi thẳng đến bên ngoài cung điện, ở bên cạnh hai cậy cột trụ lớn có khắc hình rồng, hai quân nhân với nét mặt đề phòng đang giữ ngoài cửa, ngăn chặn đường đi của họ.

“Sao trước đây chưa từng gặp mấy người?” Ánh mắt của người quân nhân vô cùng sắc bén.

“À, chúng tôi là người mới đến, sư phụ ban nãy giao cho chúng tôi đi đưa cơm.” Lạc Viễn giả bộ trấn tĩnh móc từ trong túi ra tấm thẻ.

Đậu Đồ Đồ không lên tiếng, chỉ lẳng lặng dõi theo ở cạnh bên, nhưng hai tay cậu ta vẫn đang run lên.

Gã quân nhân nhìn hai chàng trai với vẻ nghi hoặc, rồi lại nhìn tấm thẻ, chỉ tay về phía quân nhân có dáng người thấp khua tay tỏ ý, rồi gã quay người mở cánh cửa lớn.

Hai chàng trai vừa tiến vào trong phòng thì kinh ngạc, cung điện không hổ là cung điện. Những bức tường với ánh vàng tỏa ra, đèn chùm pha lê phong cách châu Âu, bàn bằng gỗ tử đàn, bộ trà cụ với đường nét hoa văn vô cùng tinh xảo, ngay đến tấm thảm dưới chân cũng được làm từ lông chồn. Những thứ đồ tráng lệ như thế, đủ để chứng minh người ngoài hành tinh thích hành tinh xanh

đến nhường nào, ngay đến bộ đồ trà cũng y chang không khác gì.

Nhưng Lạc Viễn không để ý đến những món đồ đắt giá đó, cậu thầm mắng người ngoài hành tinh, thật sự quá tàn nhẫn mà, chỉ một tấm thảm này đã phải giết chết không biết bao nhiêu động vật.

Gã quân nhân với dáng người thấp dẫn hai người họ đi, xuyên qua tấm thảm dài màu đỏ, ở dừng lại trước phòng cuối cùng, hắn mở cánh cửa dắt, lạnh lùng chỉ vào Lạc Viễn tỏ ý cậu hãy đưa đồ ăn vào.

Lạc Viễn đẩy xe đẩy dừng lại ở một bên, cậu nhìn thấy căn phòng trống không bên trong, chỉ có một tấm nệm cỏ dại chất đống rất dày, cánh cửa sổ vô cùng cao và đám người không chút quen thuộc. Trong số những người này, có người đang nằm, đang đứng nhìn ra cửa sổ, hay thu mình trong góc. Họ đều có một điểm giống nhau, là sắc mặt tiều tụy vô cùng, tóc tai bù xù cùng với quần áo mỏng manh cũ nát, khiến Lạc Viễn ấn tượng sâu sắc nhất chính là ánh mắt của bọn họ, tràn đầy lòng hận thù và sự khinh thường, cùng với sự tuyệt vọng.

Rốt cuộc họ đã rơi vào cảnh ngộ nào mà lại khiến bản thân mình trở nên tang thương thế kia? Lạc Viễn không nén nổi bóp chặt tay, cậu đưa từng cái bánh mỳ đến trước đồng bào của mình, và nói giọng thì thào bên tai họ: “Đừng lo lắng, chúng tôi là người Trái đất, để tên quân nhân ngoài hành tinh này ngất đi, sau đó sẽ trốn ra ngoài.”

Cậu nói hết một lượt, và bắt gặp cái chớp mắt của đội kiến trúc. Gã quân nhân nhìn thấy cậu đưa xong cơm thì yêu cầu lui ra ngoài, nhanh chóng tiến lên trước đóng cửa sắt lại, nhưng bị một thân hình mập phía sau đạp mạnh vào phần hông, trong lúc không phòng bị đã bổ nhào trên mặt đất.

Đậu Đồ Đồ xông đến, cùng với cả đội kiến trúc đánh nhau điên cuồng với tên quân nhận kia, cho đến khi hắn nằm in trên sàn đất. Cả đội kiến trúc đừng dậy, nở nụ cười như trút được hết cơn giận, trong đám người có một người đàn ông có vẻ giống với chủ thầu, ông ta nắm chặt tay Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ, cảm kích cất lời:

“Tuy tôi không biết các cậu đến nơi này bằng cách nào, nhưng tôi thay mặt cho những người ở đây, thật lòng vô cùng cảm ơn các cậu, các chàng trai trẻ à!”

Một tay ông chỉ về đội kiến trúc ở phía sau, trong nháy mắt hơn

chục người cùng cúi gập đầu.

Hành động kính lễ trang nghiêm này khiến hai chàng trai sợ thót tim, từ khi sinh ra đến giờ chưa từng được ai kính lễ như thế, thế là Lạc Viễn lắc tay, cãi đầu rồi nói: “Không cần đâu, không cần đâu, đây là sứ mệnh của bậc thầy mạo hiểm như cháu mà!»

Đậu Đồ Đồ đứng cạnh đó thực sự không thể nghe tiếp những lời khiêm tốn của bậc thầy bốc phét nữa bèn cố ý húng hắng hai tiếng: “Ừm! Hay là chúng ta rời khỏi nơi này trước đã rồi hẵng nói tiếp được không, bây giờ vẫn cần đi tìm Thẩm đại nhân và Nhiếp Phi Phàm nữa!” Nói xong, cậu ta kéo tay Lạc Viễn quay người bước đi.

Nhưng ông chủ thầu nhanh chóng túm lấy hai người họ, gấp gáp hỏi: “Các cậu nói là ai thế?”

Đậu Đồ Đồ có chút không kiên nhân được nữa, bèn đáp: “Ai chà, chính là đội nhóm của chúng cháu, đi cứu các chú nên bị bắt rồi, bây giờ cũng không biết đã bị đưa đến nơi nào rồi.”

Một người đàn ông trung niên trong nhóm người của đội kiến trúc với với bộ mặt lấm lem cất lời: “Có phải là hai bạn trẻ không? Một nam một nữa, cao giống các cậu?”

Lạc Viễn vui mừng đáp: “Đúng vậy, chú biết mấy người bạn đó của chúng cháu hay sao?”

Người đàn ông trung niên lại cất lời đáp: “Trước đây bị nhốt ở mé nghiêng đối diện, sau này có một ngày tỉnh lại, thì tôi không thấy họ nữa.”

Lạc Viễn “hả” một tiếng, trong mắt thoáng chút thất vọng. Chủ thầu nhìn thấy hai cậu quả là những người bạn có tình có nghĩa bèn nhanh chóng nảy sinh cảm tình, ông ta cười và nói: “Đừng nản lòng, chúng ta sẽ giúp các cậu tìm bạn mình, sau đó, cùng nhau trở về trái đất. Tôi nghĩ, họ có khả năng vẫn ở nơi này, trong mấy ngày này, tôi phát hiện đây là cung điện vô cùng đơn giản nhưng thực chất lại có vô số cơ quan.”

Lời nói này của chủ thầu như có mãnh lực khiến cả hai chàng trai an lòng phần nào sau khi nghe, chỉ thấy ông ta đẩy ra một cánh cửa sắt ở phía chéo đối diện, bui bám đầy phòng lã chã rơi xuống. Sau đó, chốc chốc lại gõ nhẹ lên bốn bức tường đất với đế hoa bằng vàng, gắng sức đẩy ra.

Trong đầu Lạc Viễn bỗng nhiên hiện lên một bức tranh, chính là lúc Thẩm Tiểu lệ mở cánh cửa đá. Cậu lục tìm khắp nơi trên cánh cửa bút đó, từ trên xuống dưới không bỏ qua bất kỳ góc nào, nhưng vẫn không tìm được, hơn 10 người cũng không tìm được, cả nhóm dựa sát vào tường, dáng vẻ trầm mặc. Lạc Viễn ngồi trên đám cỏ dại, đầu cúi thấp, hai mắt cậu bắt đầu mỏi nhừ, những giọt nước mắt tích đầy nơi khóe mắt không muốn người khác nhìn thấy.

Và vào chính lúc này, Đậu Đồ Đồ vẫn chưa cất lời từ lâu "a" một tiếng, mắng nhiếc: "Đồ quỷ thất đức để tảng đá ở đây hả? Đau chết mình mất! Cũng may tôi ngồi xuống chứ không phải là nằm xuống." Vừa dứt lời, cậu quét hết đống cỏ dại trên mặt đất, và đập vào tầm mắt họ chính là một con dấu nho nhỏ.

(2)

Lạc Viễn đứng dậy một cách chậm rãi, vừa kinh ngạc pha chút vui mừng khi nhìn thấy con dấu này, đó chính là thứ mà cậu vẫn tìm bấy lâu! Cậu đẩy đám người ra, dùng sức lực toàn thân vặn con dấu, bức tường đất chậm rãi chuyển động, hiện ra một lối giữa tối tăm như mực.

Quả nhiên là có cơ quan, nhưng cầu mong ông trời phù hộ, Thẩm đại nhân và Nhiếp Phi Phàm vẫn còn sống! Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ nắm chặt tay, không ai bảo ai cùng nghĩ đến một nơi. Hai người quay đầu vào nhau gật đầu, bày tỏ ý chiến tranh sắp sửa xảy ra, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lạc Viễn quay đầu nhìn lại, cả đội kiến trúc có 12 người, lần này đến nhằm mục đích giải thoát cho đội kiến trúc này, còn về họ có thể cùng mạo hiểm với bản thân mình hay không, nếu toàn quân bị diệt thì há chẳng phải càng dễ bề hơn cho người ngoài hành tinh hay sao?

"Thưa chú, nhảy ra từ cửa sổ này, rồi lại xuyên qua một cánh rừng, các chú sẽ thấy một phi thuyền mong ước cực lớn. Chỉ cần là người Trái đất thì phi thuyền sẽ tự động phân biệt và tiếp đón, người nhà của các chú đều đang đợi chờ ở trên Trái đất, trước tiên phải về đã, không nên mạo hiểm cùng chúng cháu." Vào thời khắc ấy, Lạc Viễn biến thành một người lớn nhỏ tuổi điềm tĩnh, rồi hướng ánh mắt nhìn xuống tấm bản đồ trên tay mình.

"Như vậy sao được chứ? Hai người các cháu thế cô lực mỏng, nếu

như chúng có nhiều người thì chúng ta vẫn có thể tương trợ các cháu chú." Người chủ thầu không suy nghĩ gì đã từ chối, nhìn thấy Lạc Viễn do dự, liền nói, "Như thế này đi, chúng ta những người khỏe mạnh ở lại, còn những người còn lại trèo ra từ cửa sổ, tiếp ứng ở bên phi thuyền."

Đậu Đồ Đồ đẩy tay Lạc Viễn, khẽ gật đầu, có ý muốn nói bản thân đồng ý với ý kiến này.

"Vậy được, nếu trước khi trời sáng, chúng ta không ra được bên ngoài thì các chú nhất định phải rời khỏi phi thuyền." Lạc Viện dặn dò.

Mọi người nhìn nhau nở nụ cười, chỉ còn lại bốn công nhân xây dựng, tám người còn lại nhanh chóng hành động, trước tiên là giẫm lên vai của người khác, kế tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ, sẽ do người đầu tiên nhảy ra khỏi cửa sổ tiếp ứng. Nhìn thấy cả tám người đều tiếp đất an toàn, đám người Lạc Viễn mới bắt đầu đi vào đường hành lang đó.

Trong không gian vừa nhỏ hẹp lại chật chội, người chủ thầu và những người công nhân của ông đều khom mình đi trước, Lạc Viễn dùng đèn pin soi đường, đi dược chừng 10 mét, ở phía trước láng máng có một đường sáng màu vàng, chiếu vào một mặt người.

Nhất định là họ rồi! Lạc Viễn vui mừng khôn xiết, không kìm được sải bước nhanh hơn, bước đến gần hơn, khuôn mặt mơ hồ ngày càng rõ hơn, quả thực là Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm. Sắc mặt của họ thật khó coi, môi tái nhợt bị một chiếc giẻ nhét vào miệng, chân tay đều bị trói chặt, hai người đang nằm trên đất, đâu lệch sang một bên, dường như đang nằm ngủ.

Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn chạy đến, lay thật mạnh hai người bạn của họ, lay động đến mức nước mắt cũng sắp trào ra, Thẩm Tiểu Lệ khẽ mở mắt, nhìn thấy người đang đứng phía trước, cô không những không vui mừng mà trái lại thần sắc hoảng loạn, ra sức lắc đầu.

Lạc Viễn cho rằng cô đang cực kỳ sợ hãi bèn kéo giấy từ trong miệng cô ra, rồi lấy ra con dao găm từ trong ba lô, cắt từng đoạn dây thừng trên tay và chân cô.

"Thẩm đại nhân! Đừng sợ, chúng tôi đến cứu cậu rồi." Đậu Đồ Đồ an ủi.

Môi của Thẩm Tiểu Lệ bị cuộn giấy bịt kín đến mức đau tê tái, chỉ có thể nhúc nhích từng tý một, "Các cậu làm sao đến được đây? Nhanh đi đi! Đừng lo cho chúng tôi!"

Nói xong, cô gắng sức đuổi Đậu Đồ Đồ và Lạc Viễn ra ngoài.

"Thẩm đại nhân, cậu làm sao vậy? Nói xong thì chúng ta cùng đi!" Lạc Viễn quay người, kéo cổ tay của cô.

"Không kịp giải thích nữa, bây giờ với thân phận của lớp trưởng tôi ra lệnh cho cậu, Lạc Viễn, cậu đi nhanh cho tôi! Nhanh chóng ra ngoài tìm viện trợ đi, rồi hẵng đến cứu bọn tôi." Hai mắt Thẩm Tiểu Lệ nhòe lệ.

Người chủ thầu lớn tuổi nhìn ra sự lo lắng của cô bèn kéo tay hai chàng trai trở lại chỗ cũ, nhưng cùng với nhịp bước chân đồng đều vang đến, đường hầm tối tăm đã ánh lên vô số con mắt màu đỏ.

Thẩm Tiểu Lệ sắc mặt càng khó coi hơn, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và sợ hãi, thật sự không kịp nữa rồi.

Nhiếp Phi Phàm vịn tường đá đứng dậy, mí mắt của cậu nháy liên tục, dường như đang nhắc nhở cậu sắp sửa có một trận hỗn chiến.

Từng nhịp bước chân đều đều vang lên, giống như tiếng sấm rền vang ngay trên đỉnh đầu của cả nhóm, đè nén khiến sắc mặt họ đều như ngưng lại. Cứ theo tiếng bước chân này mà phán đoán thì quân địch đang ở rất gần, trong khi cả nhóm bạn lại cứ giậm chân tại chỗ, lo lắng trong lòng nay càng thêm rối bời.

"Các bạn trẻ, đi theo tôi nào!" Người chủ thầu vẫy tay, dẫn theo cả đám đi về khe cửa nhỏ hẹp. Sau đó, hai người công nhân khác gắng sức kéo cánh cửa đá lại cho thật khít.

Hóa ra bằng kinh nghiệm của mình, cả đội kiến trúc đã đoán ra rất nhiều cơ quan ở căn phòng đá cẩn mật này, lúc này chính là thời điểm họ tìm kiếm lối ra ở khắp nơi xung quanh. Chỉ bằng một động tác gõ nhẹ lên, ông ấy đã có thể phát hiện có một bức tường rỗng ở trong cái động nhỏ bé này, chỉ cần dùng lực đẩy nhẹ là có thể dễ dàng mở được cánh cửa đá này.

Trước đây, cả nhóm bạn cứ tưởng tằng, chỉ có những kiến trúc cổ đại mới có thể xây dựng những cơ quan như này trong nhà, họ thật không thể ngờ rằng, hóa ra người ngoài hành tinh cũng có thể bố trí cơ quan theo cách tương tự như này!

“Ta cảm thấy rằng, đám người đó ẩn cư ở nơi này đã nhằm mục đích không muốn bất kỳ ai biết chuyện này. Bọn họ sống trong căn nhà đá này, với các cơ quan bày bố khắp nơi là muốn có đường tiến lối lùi. Chỉ có điều, những kẻ ngoài hành tinh này đã không phát hiện ra rằng, trí tuệ của người Trái đất đã vượt quá ngưỡng tưởng tượng của chúng.” Người chủ thầu cất lời.

Nhưng đúng vào thời khắc ấy, từ phía sau họ truyền đến một tiếng thét lớn, sự căm phẫn ngùn ngụt lửa giận cộng với lòng căm thù sục sôi. Cả đám bạn không nén nổi bèn quay lại nhìn, kẻ địch đem theo nghìn quân vạn mã truy đuổi, khí thế ngút trời. Trong đó, có một người ngoài hành tinh đầu sói theo sau đoàn quân đang cất lên những tiếng cười càn quấy, dường như đã nhìn thấy trước kết quả của trận chiến này.

Bỗng nhiên, đường đi dần gồ ghề trên con đường tối đen như mực, có một số người ngoài hành tinh đã rơi vào bẫy, khó lòng thoát ra được, kéo theo cả đoàn quân phía sau không kịp dừng xe, đã bổ nhào hết loạt trên mặt đất. người ngoài hành tinh đầu dói đó đã ý thức được chiến loạn sắp ập đến ở phía trước bèn tắt ngóm nụ cười càn quấy đó, trợn mắt nhìn xem, nửa số quân trong đoàn đã không thể đứng dậy. Sau đó, gã nhanh chóng tiến lên phía trước, nâng từng người dậy.

Bất thình lình, trong động xảy ra rung lắc, từng hòn đá lăn xuống, cả đám bạn trẻ mặt đầy bụi, cả đoàn quân phía sau hoang mang sợ hãi, thân mình lắc lư, không thể trụ vững nữa, cả đoàn người cứ thế đổ rạp xuống.

“Nhanh lên! Lối ra ở phía trước rồi, mệt đến mấy cũng phải kiên trì, nếu không sẽ không thoát khỏi nơi này!” Người chủ thầu lớn tiếng hét.

Động mỗi lúc một rung lắc dữ dội hơn, từng hòn đá to nện xuống, cả đám bạn không thèm điếm xỉa đến những cơn đau tê tái trên thân người, xông thẳng về phía ánh sáng ở cách nơi cửa động không xa, mọi người như cùng chung một nhịp chạy thẳng về phía trước.

Theo cùng ba tiếng nổ cực lớn, cả động nổ tan thành một bãi đá khổng lồ. Chủ thầu là người đầu tiên chạy ra ngoài, ở bên ngoài nhóm người chờ sẵn tiếp ứng đón lấy họ bằng những cánh tay chân tình, mãi đến khi những hòn đá cực lớn bít kín miệng động. Hai chân họ như xác xơ ngồi trên nền đất, nhìn theo đám bụi bám đầy trên thân của đối phương nhưng cũng đành bất lực để đó.

Thẩm Tiểu Lệ hướng ánh mắt ra xung quanh, phát hiện ra tổng cộng có bảy người, vẫn còn một người. Cô vội vàng cất lời: “Đậu Đồ Đồ đâu rồi?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng phải Đồ Đồ vẫn luôn theo sát bên họ hay sao?

Lúc này, từ trong hang động vọng ra một thanh âm quen thuộc: “Thẩm đại nhân, tôi bị bịt kín rồi, kẻ địch đang ở đằng sau, các cậu phải chạy nhanh lên!”

Chương 14
Lang nhân đại chiến siêu năng lực

(1)

Trời dần sáng, ánh mặt trời chiếu vào bụi cây, tiếng chim hót thật tươi đẹp xiết bao, những dòng suối nhỏ ẩn mình róc rách chảy trong khe núi, tiếng suối chảy tựa như tiếng véo von của thiếu nữ hân hoan trong khúc dân ca đang hái hoa chốn rừng dâu, tự nhiên hết thảy đẹp tựa tranh vẽ.

Bỗng nhiên, trong đầu Thẩm Tiểu Lệ vang lên câu nói: Đi về phía trước, và bầu trời rộng lớn; lùi lại phía sau chính là vách đá muôn trượng. Vào thời khắc ấy, lòng dạ cô như đã rơi xuống vực sâu rồi, chẳng có cách nào tìm lại niềm vui nữa.

Nhất thời, Nhiếp Phi Phàm và Lạc Viễn cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ suýt chút nữa, cả nhóm họ đã rơi vào cái nơi tựa như địa ngục trần gian này, nhưng nghĩ lại con đường đã đi qua, dù thế nào Đậu Đồ Đồ cũng là một thành viên trong đó, cậu ta chính là bằng hữu trung thành nhất! Họ không thể bỏ rơi cậu như thế!

Ba người tự mở ra một cuộc họp nho nhỏ, cuối cùng, Thẩm Tiểu Lệ đại diện nói ra nỗi lòng của họ. Cô hướng về phía người chủ thầu, sắc mặt ngưng lại, giọng dịu nhẹ điềm tĩnh cất lời: “Thưa chú, cảm ơn các chú dọc đường đã giúp bọn cháu thoát khỏi vòng vây, thực ra, trước khi đến đây, chúng cháu đã sớm có dự liệu trong trường hợp xấu nhất rồi:...”

“Các cháu à, ta biết là các cháu định nói điều gì, nhưng các cháu

hãy nghe suy nghĩ của ta trước tiên đã, được không nào?" Người chủ thầu ngắt lời, rồi hướng ánh mắt về phía ba chàng trai và cô gái vô cùng hiểu chuyện và dũng cảm này, trong lòng cảm kích vô cùng, nước mắt bất giác đã trào ra tự lúc nào.

Rồi ông nhanh chóng nói tiếp: "Tính về tuổi tác, chắc là chúng ta cũng xấp xỉ tuổi của cha mẹ các cháu, có những người cũng có con chạc tuổi các cháu, chắc chắn là sẽ không để các cháu đi gánh vác tất cả thế này. Các cháu là hy vọng của tương lai, con đường mà các cháu phải đi vẫn còn dài lắm, vẫn còn nhiều điều chờ các cháu đến trải nghiệm và tận hưởng, sao chúng ta có thể tước đoạt đi cuộc đời còn dài phía trước của các cháu như thế chứ? Lại nói, chúng ta vốn là những người không biết rằng mình có thể sống được mà trở về, nhưng hôm nay đã có tám người trốn thoát ra ngoài, đây chẳng phải đều là công lao của các cháu hay sao?"

"Đúng vậy đấy, chúng ta phải đưa được cậu bé ấy ra ngoài rồi mới có thể đi tiếp, bằng không, chúng ta có phải là con người nữa không?" Một người đàn ông khác cất lời.

"Không sai, các cháu đi trước đi, lần này đổi lại là chúng ta đi cứu người!" Hai người đàn ông khác lần lượt gật đầu.

Cả ba bạn trẻ cung hướng đến, ôm chầm lấy bọn họ, nước mắt thấm đẫm quần áo.

Vào thời khắc ấy, lại có một tiếng nổ khác vang lên, tảng đá ở miệng hang bị nứt ra. Soạt, soạt, soạt, ba ánh mắt đều dổ dồn về phía nhóm quân, người bị thương không ít, nhưng khí thế hung bạo vẫn y nguyên. Người ngoài hành tinh đầu sói vẫn khua tau, một tên quân nhân đang ép Đậu Đồ Đồ đi ra từ trong đoàn quân.

Lạc Viễn kích động xông về phía trước, nhưng đã bị Nhiếp Phi Phàm tóm lấy. Thẩm Tiểu Lệ chau mày, cô nhìn thấy sắc mặt của Đậu Đồ có phần tái nhợt, khóe miệng còn rỉ máu, ánh mắt hoảng loạn, toàn thân mình giống như con rối gỗ bị tách ra từng mảnh, không còn chút sức lực nào. Những gì trông thấy càng tiếp thêm cho sự kiên định trong lòng họ, quyết định của họ quả là không sai!

"Đồ Đồ, cậu vẫn ổn đấy chứ? Cậu phải trụ vững đấy!" Thẩm Tiểu Lệ hướng khuôn mặt nước nở, ánh mắt ngùn ngụt lửa hận về phía người ngoài hành tinh, trong lòng cô hận đến cực điểm, sao Đồ Đồ có thể trở thành một người đáng thương như này?

Không những không nhìn vào ánh mắt của cô mà còn cười khẩy,

người ngoài hành tinh đầu sói cất lời: "Ha ha ha! Nhóm người Trái đất ngu ngốc các người, thiên đường có lối thì các người không đi, địa ngục không lối thì lại cứ không mời mà đến thế hả, đã đến chỗ của chúng ta thì hãy nghỉ ngơi đi rồi hẳng quay về!"

Rồi hắn nhanh chóng đảo qua một lượt ánh nhìn về phía sau, giọng điệu nhanh chóng trầm xuống, lạnh lùng cất lời: "Nếu các người đã chính nghĩa đầy mình thế này thì ta sẽ giúp các người trọn tâm nguyện này, cho cả nhóm các người được đoàn tụ cùng nhau! Dến đây! Mau bắt hết chúng lại cho ta!"

Người chủ thầu tiến lên, chắn ngang trước mặt cả đám bạn trẻ, ra hiệu cho họ nhanh chóng tháo chạy. Thoáng chốc, rừng nổi âm u, bốn bề đều là những người tán loạn làm kinh hãi đám chim bay vọt lên cao, động vật tháo chạy về nhà.

"Nhớ kỹ là, nếu không đến bước đường cùng, vạn bất đắc dĩ, thì nhất định không được đánh thức ta dậy." Bên tai Lạc Viễn vẳng lên âm thanh của Đại Liễm Đồ. Xin lỗi, Đại Liễm Đồ, cầu mong ngươi nhanh chóng xuất hiện đi, cứu mạng bọn ta, quả thực ta đã không còn cách nào khác rồi! Từ trong lòng, cậu lớn tiếng cầu cứu Đại Liễm Đồ, dồn hết hy vọng trong lòng đặt vào thân nó

Nhưng mà, cậu vẫn cứ bị nắm chặt. Bả vai cậu bị ấn đến mức đau đớn, quay đầu nhìn lại hóa ra là một tên quân nhân ngoài hành tinh đang ra sức ấn lấy bờ vai cậu, sau đó dùng dây thừng trói chặt đặt nằm ngang dưới nách cậu, rồi trở lại chỗ cũ.

Trong lần tiếp theo cầu cứu Đại Liễm Đồ, ký sinh trên bụng của cậu dường như đã có cảm ứng, chỉ trong nháy máy, Lạc Viễn như cảm thấy thân mình tràn đầy năng lượng, không ngừng lớn lên.

"Á", tiếng gào khóc thảm thiết, đám quân nhân ngoài hành tinh bị quẳng lên không trung, dần dà biến thành một điểm đen, cuối cùng biến mất về phía chân trời xa xôi. Lạc Viễn nghi ngờ nhìn về phía cánh tay đang phát ra luồng sáng mờ mờ của chính mình, cậu đã đẩy những tên tráng binh kia về nơi xa xôi chỉ bằng tay không! Tự tin đầy mình, giống như một con báo săn lao thẳng về phía kẻ địch, dễ dàng quẳng hết kẻ địch về phía cánh rừng xa kia.

Ở đầu bên kia, phía ngoài cửa hang, người ngoài hành tinh đầu sói nghe thấy những tiếng thảm thiết thì hoảng loạn đứng thẳng dậy, rồi hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Đội quân bên cạnh hắn ấp úng cất lời: "Vừa nãy, vừa nãy, thuộc hạ đã nhìn thấy từng đồng bào một của mình bị quẳng vào rừng."

“Cái gì cơ?” Người ngoài hành tinh đầu sói kinh ngạc nói, đôi mày rướn lên, nhìn một lượt tên quân nhân vừa rồi, rồi lập tức đi vào rừng sâu.

“Cứu mạng với! Cứu mạng với!” Từng tiếng kếu cứu mạng cứ lần lượt vang lên từ đám người bị quẳng vào rừng sâu.

Thần sắc kinh ngạc của người ngoài hành tinh đầu sói đang tìm kiếm trong sự kinh hãi, tên quân nhân thì tận tình khuyên nhủ: “Lang đại nhân à, hay là ngài đừng đi, tôi nghe nói cánh rừng đó thường xuyên xuất hiện quái vật, vô cùng hung bạo, bây giờ chắc chắn là nó đang ẩn nấp đâu đấy.”

Người ngoài hành tinh đầu sói không tán thành bèn hừm nhẹ một tiếng lạnh tanh: “Ừm, ta nhất định phải đi xem, rốt cuộc là thứ quái vật đáng sợ như thế nào?”

Nhưng vừa bước được vài bước thì Lạc Viễn đã xuất hiện trước mặt hắn, nói với giọng khiêu khích: “Hóa ra, quân đội của các ngươi chỉ là đám vô dụng, chỉ mới có nửa canh giờ mà ta đã hạ gục cả đám, thật chẳng có chút hào hứng nào cả!”

“Là nhà ngươi ư? Dựa vào một tên nhãi ranh như ngươi ư? Đừng bốc phét nữa!” Người ngoài hành tinh đầu sói khinh thường rướn đôi lông mày.

“Không tin ư? Vậy thì nhà ngươi đến thử luôn đi!” Lạc Viễn nhìn hắn đầy vẻ thách thức, khóe miệng còn bất giác nở một nụ cười.

Hai mắt của người ngoài hành tinh đầu sói như một thanh đoản kiếm sắc bén, nheo mắt nhìn lại, hắn học nhìn chàng trai trước mặt, các cơ mặt cũng run lên theo điệu cười.. Cùng với nụ cười lớn ngưởng đầu nhìn lên, toàn thân hắn thay đổi chóng mặt: cơ thể nhanh chóng căng lên, lông mọc dài trên cánh tay rồi dựng đứng lên, móng vuốt bàn tay trước sắc nhọn, những bắp thịt cuồn cuộn thô ráp trên phần đùi cũng nứt toác cả chiếc đùi đang mặc, ngay đến đám người mặc đồ tây bên cạnh gã cũng vô cùng tức cười, tựa như trang phục của trẻ thơ bị rách mướp vậy, lộ ra những chiếc lông màu lông ở phần lưng, cùng với chiếc đuôi dày, sần sùi không ngừng quấy mạnh xuống nền đất.

“Tru...” Gã ngẩng đầu, lớn tiếng gào xé, thanh âm truyền khắp cả cánh rừng. Lúc này, chỉ còn lại năm tên quân nhân theo sau gã, hóa thành từng coi sói, đều vây quanh gã.

Sắc mặt Lạc Viễn thoáng chốc biến sắc, đang loay hoay không biết

xử trí ra sao, cậu vốn cũng đã từng quen biết tên thủ lĩnh đầu sói này. Cậu ra sức nghĩ ngợi, trong đầu lóe lên hình ảnh là đêm khi phi thuyền lướt qua cánh rừng già, cậu đi nhặt củi và kết quả là gặp phải hai con sói, một con trong số đó giống hệt với con sói trước mặt cậu, đặc biệt là dáng vẻ ngạo mạn cùng với ánh mắt khinh miệt như này!

Cả đám bạn trẻ kinh hãi tột cùng, họ trở lại bên cạnh Lạc Viễn, ánh mắt hung bạo, không chút sợ hãi đàn sói kia, ngay đến thường ngày nhát gan như Đậu Đồ Đồ thì vào giờ khắc này cũng không hề tỏ ra khiếp sợ chút nào.

Thẩm Tiểu Lệ cất giọng nói nhỏ vào tai của Lạc Viễn: "Chúng vừa cao to lại dũng mãnh như thế, số lượng cũng không ít đâu, phải làm thế nào bây giờ?"

Lạc Viễn nắm chặt nắm đấm, ánh mắt hướng thẳng về phía trước, trầm ngâm một lúc lâu. Đàn sói đó tựa như xem một vở kịch hay, nhìn trân trân về phía họ và đợi chờ màn phản kích của bọn họ. Bỗng nhiên, khắp người Lạc Viễn run lên, điện não của cậu như nhận được chỉ thị từ Đại Liễm Đồ, cậu đã biết mình cần làm gì.

"Chú ơi, cháu đếm ngược ba tiếng thì tất cả mọi người chạy về phía phi thuyền nhé, để cháu có thể triển khai siêu năng lực, nhất định phải cho đàn sói này biết tay!" Miệng Lạc Viễn nở một nụ cười ranh ma.

Nét mặt như vẫn còn ngơ ngác chưa kịp định thần của mọi người, nếu không phải là chính mắt họ nhìn thấy thì họ chẳng thể nào tin nổi lại có siêu năng lực thực sự tồn tại trên đời này, huống hồ lại là trên thân thể của một cậu học sinh trung học như này.

Người chủ thấu gật đầu với dáng vẻ dứt khoát, họ vỗ lên vai của Lạc Viễn, kiên định cất lời: "Trong hai giờ tới, cậu nhất định phải bình an quay trở về đấy, bằng không chúng tôi sẽ rời đi đâu. Chúng tôi nói xong rồi, mọi người cùng trở lại nào!"

Lời này vừa vang lên thì hai mắt của họ đều đỏ lên, nước mắt trực trào khóe mi. Họ đã nói với nhau thật nhiều trong ánh mắt trầm mặc ấy.

"Ha ha ha!" Ta còn tưởng đám các ngươi có nước cờ cao siêu nào chứ, không ngờ lũ sói các ngươi à, thật khiến ta phải mở rộng tầm mắt rồi đấy, vẫn mong các ngươi đợi thủ hạ nương tình!" Lạc Viễn cố gắng nín nhịn thu về những giọt nước mắt, cố ý kéo dài thời gian, để cả nhóm của mình từ từ thoát khỏi tầm nhìn của lũ sói.

Lang đại nhân tưởng rằng đối phương vốn đã sợ hãi trong lòng, càng lộ ra ánh mắt khinh miệt: "Đã nói từ lâu với các người rằng, rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt, lại thích đưa mình vào cánh cửa lớn của địa ngục này, bây giờ đã biết sai rồi sao? Nhưng đáng tiếc là, không còn kịp nữa rồi!"

Lạc Viễn vẫn giữ nụ cười trên môi, cất lời: "Vậy ư? vậy thì hôm nay nhà thám hiểm vũ trụ vô song sẽ cùng với lũ sói các ngươi chơi đùa thỏa thê nhé?"

Lang đại nhân đã mất đi ánh mắt sắc bén, gã kinh hãi khi phát hiện cả toán người Trái đất đã trốn thoát từ lúc nào, nhất thời biến sắc, nói với vẻ mỉa mai: "Xem đám người Trái đất kìa, nói cái gì là tình nghĩa, bây giờ chẳng phải là chỉ còn một mình ngươi thôi hay sao."

Vừa dứt lời thì đàn sói đằng sau hắn vang lên một trận cười chói tai.

Lang đại nhân nhìn thấy Lạc Viễn không hề biến sắc, liền nói: "Lời thừa mà, đáng thương cho tên người Trái đất như ngươi, nghênh chiến đi! Các dũng sỹ của ta, xông lên!"

Bầy sói há miệng, để lộ ra những cái ranh sắc nhọn, chúng tập trung tinh thần dõi theo mục tiêu, trong lòng như mài giũa sự lanh lợi cùng ùa lên trước, trong đó có hai con sói chạy thẳng về phía đám bạn trẻ bỏ chạy, chúng ra sức chạy và hứng chí vô cùng! Còn lại bốn con sói, giậm từng bước nhỏ, bao vây Lạc Viễn. Lang đại nhân dẫn đầu dường như đang dò xét tâm tư của Lạc Viễn, hắn phát hiện ra rằng, cậu bạn nhỏ tuổi này có điều không giống với người thương!

Nhưng lang đại nhân không ngờ rằng, trong lúc hắn còn chưa nhìn rõ, khắp người Lạc Viễn đang phát ra ánh lửa, một tay vung roi da dài quấn lấy người hắn, rồi lại lao đến tựa như một con báo săn, ngồi vững vàng trên lưng hắn. Nhất thời không khỏi bàng hoàng, lang đại nhân có phần hoảng loạn, muốn tận dụng lúc này quăng Lạc Viễn ra thật xa. Nhưng hắn không biết được rằng, Lạc Viễn đã sẵn ngọn đuốc trong tay, châm vào bộ lông của hắn, thứ mùi bị đốt khét lẹt tỏa khắp cánh rừng.

"Tru..." Lang đại nhân phẫn nộ ngút trời, nó gắng sức hất văng thật mạnh Lạc Viễn ra bên ngoài. bầy sói đuổi đến cũng không dám áp sát, lưng của lang đại nhân đã bị đốt thành cột khói lớn, ngọn lửa mỗi lúc một hung bạo hơn, dường như nó đang muốn

nuốt trọn lấy lưng con sói này. Nó giãy dụa trên đất tru lên trong cơn thống khổ, theo cùng những đau đớn khôn kham.

Trong lùm cây, Lạc Viễn gắng sức chống đỡ đứng dậy, cánh tay của cậu bị rơi ra đau đớn vô cùng, khuôn mặt lộ ra vẻ đau đớn, ba con sói lướt nhìn một lượt, đang mặc sức áp sát cậu. Điều gay go đó là, hai con sói truy đuổi đám bạn trẻ cách đó không lâu nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của lang đại nhân thì nửa đường đã quay trở lại, năm con sói cùng sải bước áp sát hơn nữa về phía Lạc Viễn.

Nhưng chẳng ai ngờ được, một khung cảnh khó lòng tin nổi đã diễn ra:

Lạc Viễn vứt ngọn đuốc ra khiến cả đàn sói sợ hãi bước lùi lại phía sau vài bước, nhân lúc này, cậu nhanh chaongs chạy về phía phi thuyền. Bỗng nhiên, lại một lần nữa cậu cảm thấy khắp mình tràn ngập năng lượng, dưới chân dường như có một cặp bánh xe, cậu chạy nhanh như bay vậy, tựa như một con ngựa hoang chạy thoát khỏi dây cương, toàn thân được giải phóng, thậm chí đã chạy và bỏ lại cả đàn sói từ một khoảng cách khá xa.

Không ngừng tăng tốc, tăng tốc, tăng tốc...

Vẫn luôn cắm đầu chạy thẳng về phía trước, bỗng trợn trừng mắt, trong lòng Lạc Viễn bỗng dưng gào thét lên, gốc cây bạch quả cách đó không xa dường như cũng không tránh khỏi phần kinh hãi, các nhánh cây bất giác run lên, rụng xuống cơ man nào là lá cây trong sắc vàng ruộm. Cách đại thụ không mấy xa nữa, chân của Lạc Viễn vẫn không giảm tốc, cậu vẫn nhắm nghiền hai mắt, xung quanh lông mày kết lại thành một khối, trong lòng thầm nghĩ lần này nhất định sẽ vỡ thành hình mặt lợn.

Một lúc trôi qua, cậu phát hiện bước chân mình đã dần giảm nhịp, bèn trợn hai mắt, rồi lại quay đầu nhìn lại, cây bạch quả đó sớm đã bị mình bỏ lại phía sau.

Lẽ nào mình đã học được Nhẫn thuật (chú thích: Nhẫn thuật–忍術|ninjutsu là một khái niệm mơ hồ chỉ đến hầu như bất kỳ thuật nào sử dụng chakra và khiến họ có thể làm những việc phi thường). của Nhật Bản rồi sao, nên mới có thể trực tiếp xuyên qua thân cây cổ thụ thế này?

Đúng vào lúc Lạc Viễn đang dương dương tự đắc đó thì con thú ký sinh trong bụng bỗng cất vang lời: "Đồ ngốc, đừng có công lao gì cũng vơ về bản thân chứ, ban nãy là ta cứu mạng nhà ngươi đấy."

“Cái gì gọi là cứu mạng ta chứ?” Lạc Viễn hỏi.

Nếu không phải là ta ký sinh trên cơ thể nhà ngươi thì ngươi nghĩ mình có được siêu năng lực ư? Cứ coi như những ông chú kia thì cũng chẳng thể nâng nổi một con sói đâu, huống hồ là nhóc nhà ngươi. Không đúng, ngươi sẽ không vì thế này mà tự cho rằng mình đã luyện thành khả năng đó đấy chứ?” Đại Liễm Đồ cố ý hỏi với vẻ kinh ngạc, chế nhạo cậu.

“Ừm, không có đâu.” Lạc Viễn phản bác, cậu ngây người ra, nói với vẻ chân thành,”Nhưng mà, Đại Liễm Đồ à, cảm ơn ngươi nhé.”

“Chà, đừng nghĩ nhiều nữa, chỉ là ta tự bảo vệ bản thân mà thôi. Ta không muốn ngươi chết, còn đem ta đi chôn theo cùng đâu.” Đại Liễm Đồ ngây người, nói với vẻ mặt như không hề để ý đến.

Hai người cứ như hai đứa trẻ vậy, trên đường lúc lúc lại đấu khẩu rồi cùng cười ròn tan, bất giác tự lúc nào, họ đã đến một nơi quen thuộc.

Ở trong cánh rừng gần hang động ở đó, đàn sói đuổi theo dừng bước, cả thân mình dường như bị khoét rỗng nằm gục trên đất, đưa mắt nhìn nhau trong bộ dạng mệt lả: Hay là đã thấy quỷ rồi, tên nhóc đó sao có thể chạy nhanh như thế chứ?

Đêm đó còn sót lại mấy cái lều được bơm hơi ở trong rừng, còn hiện giờ chỉ là vô số hài cốt vương vãi, trên cây còn đang cuốn những chiếc khăn lụa màu xanh trên thiết bị máy. Nhìn thấy cảnh tượng này, không biết vì sao Lạc Viễn lại có cảm giác nhõm đi nhiều. Từng tia nắng mặt trời chói mắt phủ lên khắp người cậu, lông mày giãn ra, sắc mặt cũng trở nên đầy sức sống.

Nghỉ qua một đêm ở nơi này, gặp phải đoàn dã lang, sau khi xông thẳng vào phòng thí nghiệm, cả đám bạn bị bắt, cả hai người phân công nhau đóng làm đầu bếp giải cứu đội kiến trúc, sau đó là cuộc đấu trí dũng cảm, cộng với sự tương trợ của Đại Liễm Đồ, tất cả khiến cậu lại bước đến nơi này một lần nữa. Lạc Viễn hồi tưởng lại, trong lòng không khỏi có chút cảm khái, chỉ là, trong lòng cậu vẫn còn có câu hỏi nghĩ mãi vẫn không hiểu được:

“Đại Liễm Đồ, sao ta đã có được siêu năng lực còn bầy người sói kia lại không có được vậy? Các ngươi chẳng phải đều là người ngoài hành tinh hay sao!”

“Về điều này thì ta cũng không rõ đâu, nguyên do cho việc này thì cao siêu lắm.

Lại một lần nữa, Đại Liễm Đồ hóa thân thành một chuyên gia phổ cập kiến thức khoa học, thao thao bất tuyệt nói: "Đúng vậy, nghe nói có một tinh cầu đã đem gen của tộc sói hay gen của loài người gì đó cấy vào cơ thể của người ngoài hành tinh, sau đó sẽ theo siêu năng lực mà họ đã có sẽ có thể biến thành sói hay người, nhưng kỹ thuật sinh vật này không dễ gì hoàn thành. Thực ra, người ngoài hành tinh cũng có những điểm không giống nhau, cho nên siêu năng lực của ta cũng không phải người nào cũng có thể có được đâu, tinh cầu của chúng ta đều là do chính mình tạo dựng."

"Nghe thì thật là kỳ diệu!" Lạc Viễn cảm thán cất lời.

"Đúng rồi, còn về siêu năng lực thì ngoài năm người chúng ta, những người khác trên trái đất đều không thế biết!" Đại Liễm Đồ dường như đã nghĩ đến chuyện này nên dặn dò.

"Yên tâm đi, cứ coi như ta nói ra thì cũng chẳng có ai tin đâu! Người ta sẽ tưởng đó là thuật biến pháp, chẳng hạn như trên ti vi, sẽ có người uốn cong chiếc thìa bằng suy nghĩ." Lạc Viễn nói.

Bỗng nhiên, một cơn cuồng phong nổi lên từ không trung, lá cây bạch quả xung quanh đó nhẹ nhàng tung tăng, những sợi tóc của Lạc Viễn cũng bị thổi rối tung, cậu ngẩng đầu nheo mắt nhìn thấy một chiếc đĩa bay hình bầu dục tiến về phía mình, cùng với thứ âm thanh chói tai, chiếc phi thuyền đó từ từ đáp xuống ở cánh rừng cách đó không xa.

Trong lúc đó, cả đàn sói mệt lả vẫn không hề có ý định bỏ cuộc, quyết truy cản đến cùng, chúng vừa nhìn thấy Lạc Viễn vẫn còn trên mặt đất, thì cơ thể vốn co lại vì sợ hãi đã giống như bị tiêm một liều chất kích thích, sức mạnh lại vô cùng sung mãn, nhảy vọt về phía trước.

Lạc Viễn giật thót mình, co cẳng chạy thẳng. Cậu biết rằng phi thuyền mong ước đã ở ngay phía trước mặt, cả đội kiến trúc và nhóm bạn đang đến đón cậu, họ sẽ nhanh chóng trở lại Trái đất, mang trong lòng suy nghĩ này, cậu càng ra sức chạy.

"Lạc Viễn, Lạc Viễn, ở đây này!" Cả đám bạn đồng thanh hô lớn.

Người chủ thầu cùng với mấy chàng trai trẻ ngồi xổm ngay ở cửa của phi thuyền, để đón lấy Lạc Viễn đang chạy một cách thật vững, họ đã sải cánh tay thật dài rộng, tay còn lại đã được người ở bên trong giữ thật chặt.

"Tru..." Đàn sói sau lưng Lạc Viễn đang tru lên đầy kiêu ngạo,

những bước chạy của chúng mỗi lúc một gần hơn, chỉ còn lại hai mét là cậu có thể đặt chân lên phi thuyền mong ước. Cả đám bạn căng thẳng toàn thân cứng đờ, nằm yên không nhúc nhích đứng ở miệng cửa, tận mắt nhìn thấy những con sói lực lưỡng đã bổ nhào lên Lạc Viễn, cả đám người nắm chặt tay của mình hơn nữa trong vô thức.

Đúng vào thời khắc then chốt ấy, Lạc Viễn hét lớn một tiếng "á", một miếng vải nhỏ trên bộ đồ màu trắng đã bị con sói vồ tới, cậu hoảng loạn duỗi tay, người chủ thầu nhanh chóng túm lấy tay cậu, cả đám bán nhanh chóng ấn nút đóng lại, cửa nhanh chóng đóng lại. Con sói không kịp giảm tốc nên sức lực đổ dồn cả về thân trước, "phang" một tiếng vang lên, nó đâm thẳng về phía trước, phần đầu còn chảy máu, phần mặt cũng đập xuống theo phần thân.

Cả nhóm cùng thở phào nhẹ nhõm, ngồi trên mặt đất, họ nhìn nhau. Trong phút chốc, khuôn mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười vô cùng thảnh thơi.

Chương 15
Phòng ăn Ngân Hà nồng mùi

(1)

"Hoan nghênh các vị khách đã trở lại phi thuyền mang số hiệu 'Mong ước'. Bây giờ là 11 rưỡi sáng, xin mời các quý khách hãy thẳng tiến vào phòng ăn Ngân Hà phía trước, và thưởng thức mỹ thực." Một âm thanh bằng máy móc quen thuộc vang lên.

"Món ăn thật ngon ư? Phi thuyền 'Mong ước' cũng quả thật quá càu kỳ rồi, vừa đúng lúc ta đang đói." Khuôn mặt Đậu Đồ Đồ để lộ ra nụ cười không giấu nổi.

Mọi người cùng đứng cả dậy, tay chân vui mừng hướng về phòng ăn. Từ xa vẳng lại âm hưởng của bài dân ca, thu hút sự tò mò của cả đám bạn, tiếng bước chân bất giác nhanh hơn. Đi đến chỗ gần đó nhìn thì ai nấy cũng kinh hãi, bốn bề xung quanh bức tường của phòng ăn như một bức tranh tuyệt mỹ, trong đó có một dải Ngân Hà với những vì sao phát sáng, trong khi mặt khác lại là bức tranh về tám hành tinh, nét vẽ thật vô cùng vi diệu.

"Tách!" Đèn trong phòng tự động ngắt, trong phòng lại là dải tối đen như mực. Bức tranh càng hút hồn họ đó là, bức tường tỏa ra từng vầng hào quang tựa từng viên kim cương, nhưng hình ảnh trong mắt mỗi người lại không giống nhau. Cả nhóm nhìn thấy Ngân Hà xoắn ốc trên bức tường càng thêm lập thể, phần lớn tinh quang màu xanh tỏa sáng chói rọi, xoáy ốc này còn từ từ chuyện động theo chiều kim đồng hồ. Sao Hỏa sắc trần bì, sao Hải Vương sắc lam, cùng với Trái đất tựa như viên thạc anh màu xanh cùng lúc tái hiện chân thật nhất trước mắt họ, mọi thứ từ từ chuyển động, hiển hiện quang cảnh trước mặt mọi người.

Phòng ăn Ngân Hà này quả là xứng với tên gọi!

“Chào cả nhóm, tôi là 007, phiền mọi người, món ăn đã được dọn lên.” Người máy lại nói lời đầu tiên thêm một lần nữa.

Người đàn ông trung niên chặn đứng ở cửa nghe thấy tiếng thì ngoái đầu nhìn lại, nhưng lại nhìn thấy sau lưng là một dãy người máy với cái đầu kem, chúng đang bưng lên đĩa thức ăn nóng hôi hổi. Cả đám bạn ghé sát vào cửa kính nhìn không chớp mắt, miệng hình chữ “O” giống như thanh âm kinh ngạc không thốt nên lời. Mãi đến khi Đậu Đồ Đồ ngửi thấy hương thơm phưng phức tỏa ra thì cậu mới lập tức phản ứng, kéo theo cả đám bạn cùng tiến vào phòng ăn.

“Xin chào, đây là cafe xương cốt, sushi xương người , cá hồi lưỡi, còn có màn thầu trấn hồn, hãy thưởng thức nhé!” người máy lên món ăn, rồi quay người bước đi.

“Đợi một chút, xin hỏi, các người không có những món ăn bình thường hay sao?”

Người máy lắc đầu, hai con mắt màu đỏ của nó quét qua một lượt, thấy vậy, Lạc Viễn mới buông lỏng bàn tay đang giữ chặt lấy cánh tay nó.

Đậu Đồ Đồ ngây người, không dám mở những nắp đậy thức ăn, chỉ toàn là đầu lâu, thịt người, lưỡi cá mấy từ đó thôi đã khiến cơn thèm ăn của cậu ta bị bức tử rồi.

Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm ngồi ở vị trí trên, dán mắt nhìn vào mù tạt và nước tương, cùng với bát bằng sứ hình hoa vô cùng tinh xảo, từ đầu chí cuối không hề động đũa.

Còn ba bàn của tiểu đội kiến trúc thì bắt đầu có người phát ra âm thanh đủ kiểu:

“Không nghe nhầm đấy chứ? Đầu lâu mài thành bột làm thành cafe, cùng với thịt người làm thọ ti, màn thầu trấn hồn, còn có lưỡi của cá nữa? Ta giải thích thế này không sai chứ, nhưng mà đây là những thứ quỷ quái gì thế?”

“Chính là, những thứ này có thể ăn được không?” “Sợ gì chứ, ăn mà làm sao thì sẽ tìm các người tính sổ.”

“Đã sống hơn 30 năm mà đây là lần đầu tiên nghe nói đến những thứ kỳ quái như này.”

“Được rồi, mời cả nhà bắt đầu thưởng thức đi, đừng để bụng đói.

Nói chưa biết chừng thì sẽ không kinh khủng như những gì các người vừa nói đâu, chỉ là tên gọi của các món ăn thì quả là đặc biệt. Bình thường, chúng ta ra ngoài ăn uống, một đĩa cá còn được gọi là hoa nhường nguyệt thẹn đấy." người chủ thầu cười rồi nói. Ông là người có tuổi tác lớn nhất, nên kiến thức cũng có phần rộng mở.

Cả đám bạn cùng gật đầu, những lời nói vừa rồi của người chủ thầu quả thật rất có lý. Trước tiên, Lạc Viễn mở hết các nắp đậy, một chiếc cốc với thứ dịch lỏng đen đặc đập vào tầm mắt, không có gì khác biệt so với thứ cafe đen bình thường, trong đó, có một đĩa cá được làm thành hình lưỡi, còn một đĩa rau màu tím bao lấy sushi có màu tươi như màu sa, cùng với một đĩa màn thầu với sắc tử hương tỏa hương thơm nức.

Cả đám bạn hướng về phía đội kiến trúc, cười ngượng ngạo trước hai người chú đã đưa ra câu hỏi ban nãy. Quả nhiên là, không tận mắt chứng kiến hay vào sâu trong thế giới nghiên cứu thì tốt nhất vẫn nên là không được tùy ý cắt lời như thế.

"Món sushi này quả thật là vô cùng ngon, trước giờ tôi chưa từng được ăn món nào ngon như thế, thịt thật là quá ngon đi." Đậu Đồ Đồ tấm tắc khen ngon.

"Đồ Đồ, cậu dùng từ có tiến bộ rồi đấy!" Giọng Đài Loan của Thẩm Tiểu Lệ truyền đến bên tai mỗi người. "Hương vị của món cá này quả thật là đúng tông vị, vừa vào miệng là mát lành, cũng rất tươi." Nhiếp Phi Phàm nói.

Người chủ thầu bưng cốc cafe đầu lâu về phía bàn của Lạc Viễn, ngồi xuống bên cạnh cậu, hạ giọng hỏi: "Lạc Viễn này, lúc cháu bị bầy sói truy đuổi sao mà có thể chạy thoát được? Kể ta nghe xem, không có lấy một vết thương nào, quả là quá lợi hại đi!"

"Chính là Đại Liễm Đồ..." Lạc Viễn nói nửa chừng thì cả ba người còn lại đều nhìn cậu , thời gian dường như đã như dừng lại trong giây lát: Tay gắp thức ăn của Đậu Đồ Đồ khua khoắng trong không gian, trong ánh mắt không rời đi của mình của Thẩm Tiểu Lệ có một chút kinh ngạc xen lẫn lo lắng, khuôn mặt của Nhiếp Phi Phàm thì bị cốc cafe che đi một nửa, nhưng ánh mắt của mọi người dường như đều đang nhắc nhở cậu đã từng có một giao ước.

Lạc Viễn vỗ vào sau gáy, bộ mặt ra vẻ cảnh giác, ban đầu Đại Liễm Đồ đã nói, đám bạn trẻ phải thay nó giữ bí mật về phòng thí nghiệm, giữ kín thân phận của nó, cùng với tiếp tục để nó ký sinh

trên cơ thể người, không được để thế giới bên ngoài làm ảnh hưởng đến nó.

“Cháu nói ai cơ? Ở đây chẳng phải chỉ có Đậu Đồ Đồ thôi sao?” Người chủ thầu vặn hỏi.

“Không sai, không sai, chính là cháu đấy, chú nhanh ăn đi, nếu không thức ăn sẽ nguội hết đấy.” Đậu Đồ Đồ nhìn thấy Lạc Viễn không nói thì nhanh chóng chuyển đề tài.

Cả nhóm người dùng xong bữa trưa, để trải nghiệm nhiều hơn về phi thuyền, cả đám bạn dẫn theo nhóm người kiến trúc cùng tham quan phòng game, phòng họp, phòng ngủ rồi đến phòng chiếu phim chính là căn phòng cuối cùng.

Mọi người đã đi lại đến mức hai chân đều rã rời, ngồi trên chiếc ghế an toàn ở phòng chiếu phim nhìn ngắm bức tranh bên ngoài cửa kính thật khiến tâm trạng khoan khoái lạ lùng.

Nhưng cảnh tươi đẹp chẳng thể dài lâu, phi thuyền bắt đầu rung lắc dữ dội, giống như cú lắc lư trước đây, cả đám bạn đã quen và coi nó là hiện tượng bình thường, không để ý gì, nào ngờ, lúc này một giọng nói của người máy vang đến:

“Các hành khách kính mến, đã xảy ra sự cố trong khi phi thuyền ‘Mong ước’ xuyên qua không gian, bây giờ đã tiến vào Trái đất, chúng tôi cũng đã gắng sức sửa chữa, nhưng phi thuyền vẫn có những vấn đề của riêng nó, không biết sẽ bị ép ở nơi nào. Hy vọng tất cả mọi người nhảy dù xuống từ trên ghế an toàn!”

Vừa dứt lời, phi thuyền lộn nhào, mỗi người giống như phát rồ lên, cả người quay vòng 360 độ, sợ đến mức hét toáng lên, đặc biệt là các bạn trẻ, Thẩm Tiểu Lệ trước giờ vẫn luôn điềm tĩnh cũng chịu không nổi mà khóc nức nở.

“Mẹ ơi, con muốn về nhà! Tôi cần phải về nhà...” Đậu Đồ Đồ nói rồi ngất đi.

“Nôn, rất muốn nôn ra!” Lạc Viễn bịt kín miệng mình.

“Chuyện gì xảy ra thế? Sao vẫn không ngừng?” Người chủ thầu gấp gáp hỏi.

Bỗng nhiên, phi thuyền lại trở về trạng thái bình thường, mọi người như vẫn còn nguyên cơn sợ, bị dọa đến mức hồn siêu phách lạc, một lúc lâu sau mới định thần trở lại. Trong người Lạc Viễn

cảm thấy khó chịu vô cùng, dường như cả cơ thể đã rơi xuống quá nhanh, tim bị treo ngược lên không trung, bất giác nắm chặt lấy tay của Đồ Đồ. Cú nắm tay ấy đã khiến người ngất xỉu tỉnh dậy.

Đài phát thanh trên phi thuyền lại cất lời: "Vô cùng xin lỗi, vừa rồi đã khiến mọi người sợ hãi, bây giờ phi thuyền đã ổn định rồi, theo hệ thống định vị , có thể hạ cánh gấp lên mặt đất. Mong mọi người đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ đáp xuống cao nguyên Hoàng Thổ một cách an toàn!"

Cả dám bạn bán tín bán nghi, bỗng chốc như câm nín thì lại nghe thấy lời hỏi từ trong nhóm người: "Lại là như này, phi thuyền này cũng quá không tiêu chuẩn rồi, rốt cuộc là do ai làm ra vậy?"

"Cao nguyên Hoàng Thổ? Đây là một nơi rất tốt. Mọi người đừng lo lắng, có thể trở về an toàn đã là đại phúc rồi, chúng ta đều đã giữ được sinh mạng, còn đòi hỏi nhiều những thứ khác làm gì? Coi như một chuyến du lịch đi." Người chủ thầu nói với vẻ lạc quan.

"Các bạn xem, ở dưới phong cảnh đẹp quá đi." Thẩm Tiểu Lệ chỉ ra ngoài cửa sổ.

Cả đám bạn nghển cổ nhìn xem chỉ hận một nỗi không thể đặt mắt ở trên cửa. Đó là một dải ốc đảo xanh rì, là các kênh dẫn nước dày đặc màu đỏ nhạt, khu vực này với ruộng bậc thang tầng tầng lớp lớp, cứ thể xếp chồng lên nhau. Phi thuyền vẫn y nguyên như trước, đỉnh núi với những đường nếp khiến người ta chú ý không dời, đỉnh núi ở nơi này thực sự quá ư kỳ vĩ, hiện lên một tòa thành, với hình tháp ngọc, dạng trụ, dạng gậy, thế núi hay thế rừng, sắc màu tuyệt đẹp, nào cam, nào trắng, nào đỏ, nào vàng, nào vàng nhạt, nhìn trông giống như một thế giới cầu vồng trên lục địa.

Bỗng nhiên, một cơn mưa rả rích kéo đến, mây lượn lững lờ, cả nhóm người không kìm nổi nỗi niềm xúc động trong lòng cứ thế nói đến những việc sau khi mình sẽ về nhà. Nhất thời, phi thuyền lại xáo động, phim trong phòng chiếu phim bắt đầu nói về cao nguyên Hoàng Thổ:

Cao nguyên Hoàng Thổ là cao nguyên lớn nhất thế giới với diện tích bao phủ khắp Hoàng thổ, còn được gọi với cái tên "Cao nguyên Ô Kim", nằm ở trung bộ lệch bắc của Trung Quốc.

Vì đất màu bị rửa trôi, loài người chặt phá rừng bừa bãi, thảm thực vật bị phá hoại, không thích hợp cho việc canh tác, khai khoáng...chính điều này đã khiến cao nguyên Hoàng Thổ ngày

càng xấu đi, canh tác bình quân đầu người giảm đi, các vấn đề về thiên tai lại thường xuyên xảy ra.

Thời gian trôi qua, cuối cùng phi thuyền cũng đã hạ cánh ở một nơi vắng bóng người ở.

Thời khắc đi ra phi thuyền, cả đám bạn nóng lòng được hít thở không khí trong lành, cả nhóm cùng ngửa mặt đón lấy ánh nắng mặt trời. Còn Lạc Viễn lật đi lật lại trong ba lô, cuối cùng móc ra chiếc điện thoại, "tạch" vang lên, tất cả hình ảnh về phi thuyền đều đã được chụp lại.

Thẩm Tiểu Lệ mặt mày hớn hở, cất lời: "Tôi cảm thấy Trái đất của chúng ta vẫn là tốt nhất, cuối cùng cũng được trở về rồi!"

Nhiếp Phi Phàm hướng ánh mắt ra xung quanh, nhưng toàn là những người quen thuộc, nỗi nhớ nhà trực trào, cậu chẳng còn tâm trạng nào ngắm cảnh, cũng không biết mình có thể làm gì, bèn hướng về hướng của người chủ thầu. Cậu khẩn cầu hỏi: "Chú ơi, cháu muốn về nhà ngay, nhưng bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Người chủ thầu suy nghĩ cẩn trọng, tụ tập tất cả mọi người lại thành một nhóm, và đề nghị mọi người không được tản ra, cùng tìm người dân ở nơi này. Với quan sát của ông ở trên phi thuyền thì nơi này thuộc vùng Tây Bắc, còn nhà của người dân lại ở phương Nam, nơi này cách chỗ họ 10 vạn 8000 dặm. Chỉ khi được người dân bản địa giúp đỡ thì họ mới có thể nhanh chóng về được thành phố của mình, rồi đi tàu hỏa trở về nhà.

(2)

Đi được khoảng hai tiếng, cuối cùng cả nhóm cũng đến được phạm vi của ốc đảo xanh um tùm, và phát hiện ra một nông dân bản địa, ai nấy đều vui mừng khôn xiết, khuôn mặt nở một nụ cười rạng rỡ.

"Người anh em, xin chào, chúng tôi đến từ phương nam, không quen thuộc lắm với nơi này. Tôi muốn hỏi thăm một chút, chỗ các cậu có ô tô đến nhà ga hay không?" Người chủ thầu hỏi.

"Có đấy, nhưng chuyến xe sau e rằng hai tiếng nữa mới đến cơ, mấy người muốn đến nhà ga ư?" Người nông dân với khuôn mặt đen thui, vừa nói vừa bước đến một chiếc xe hàng nhỏ.

“Đúng vậy, chúng tôi đều đang nóng lòng về nhà, nhưng lại rơi mất tiền, bây giờ không biết phải lên tàu bằng cách nào. Ở nơi này lại không có tín hiệu gì, điện thoại cũng không gọi được, thật đúng như là sắp chết rồi vậy.” Người chủ thầu có chút thất vọng.

Người nông dân trông thấy mười người khỏe mạnh, cuối cùng ánh mắt lướt trên đám bạn trẻ, mãi không rời mắt, anh ta chần chừ một lúc rồi nói: “Vậy thì mấy người ngồi ở phía sau xe hàng đi, tôi đưa mấy người đi.

“Hả? Thật vậy không? Cảm ơn anh nhiều lắm, thật sự rất cảm ơn.” Người chủ thầu kích động nắm chặt lấy tay người nông dân.

Người nông dân thấy thế thì nở nụ cười, càng làm tôn thêm nước da ngăm đen của anh ta, hàm răng trắng muốt thực sự vô cùng chói mắt, dường như là những tia nắng chiếu rọi vậy. Mọi người nhanh chóng ngồi trên thùng xe, còn người chủ thầu ngồi ở ghế lại phụ, trên đường chòng chành lắc lư, mấy khúc quanh co, cuối cùng cũng đến được thành phố Nam Minh.

Vào tối hôm đó, Lạc Viễn lén lút quay về nhà, phòng khách không có đèn, một bầu không khí tĩnh mịch, cậu cứ tưởng mẹ đã ngoài bèn vọi vàng ba chân bốn cẳng đi nhanh lên tầng. Nhưng đúng lúc cậu đang ở lối vào tầng 2, một bàn móng chân được sơn móng đỏ choét xuất hiện trước mắt cậu, nẩng đầu nhìn lên thì bộ mặt da trắng bóc đang tức giận sục sôi, bầu không khí dường như mịt mù thuốc súng chiến tranh.

“Bây giờ là 8 giờ tối, tối hôm qua trước khi gọi Lạc Viễn ra ngoài, nói với ta rằng buổi chiều hôm sau sẽ về nhà, và làm bài tập vào buổi tối. Xin hỏi một chút, con có chuyện gì cần giải quyết vậy?” Mẹ Lạc Viễn nhìn nhau rồi cùng nhìn xuống.

Lạc Viễn nhanh chóng đứng dậy, khác với tính cách thường nhật, điềm tĩnh đến mức khiến cậu sợ run người. Thế là, cậu chớp mắt với cặp mắt mở to của người vô tội, xem ra thật đáng thương, trên mặt tỏ rõ ý áy náy muốn xin lỗi. Cậu cất lời thề: “Mẹ ơi, con xin lỗi, mẹ đừng lo lắng nữa. Bây giờ, con lên làm bài tập đây, sẽ hoàn thành hết trong tối hôm nay, nếu không sáng mai con không ra ngoài nữa!”

Buổi chiều hôm sau, cả đám bạn ngồi trên ghế sofa trong nhà Thẩm Tiểu Lệ, ba cặp mắt đảo nhanh qua Lạc Viễn, lời đã lên đến tận miệng nhưng lại không thể nói ra.

“Đại Liễm Đồ nói, có thể nói cho các ngươi, nhưng yêu cầu phải

giữ bí mật." Lạc Viễn mỉm cười, nhìn thấy cả đám bạn gật đầu, rồi tiếp tục nói: "Vì Đại Liễm Đồ ký sinh trên bụng của tôi, đợi khi năng lượng của nó đủ và chúng ta gặp khó khăn, nó sẽ xuất siêu năng lực, chẳng hạn như chúng ta sẽ quẳng phăng một cái đầu sói, và chạy với tốc độ cực nhanh hơn người bình thường rất nhiều."

"Nhiếp Phi Phàm, cậu thua rồi, tôi chính là siêu năng lực đấy, cậu còn không tin à!" Ngày mai trong bữa sáng cậu đừng quên đấy!" Đậu Đồ Đồ với nụ cười giải hoạt.

"Ừ, biết rồi, cả ngày cậu chỉ biết đến ăn thôi! Nhưng Lạc Viễn này, cậu không cảm thấy có điều gì đó kỳ quái hay sao? Những thi thể của trẻ nhỏ ở trong phòng thí nghiệm, người ngoài hành tinh rốt cuộc dùng để nghiên cứu điều gì?" Nhiếp Phi Phàm tiếp lời.

"Đại Liễm Đồ cũng từng nói, những người sói có khả năng là đột biến gen, tôi đoán là một nhà khoa học điên dại nào đó, vì muốn xâm nhập vào Trái đất nên đã cấy bộ gen người vào trong cơ thể của những ngoài hành tinh, để họ giả bộ thành người Trái đất và tiến hành nghiên cứu." Lạc Viễn nói.

"Ơ, Lạc Viễn, cậu đi ra ngoài không gian một chuyến trở nên thông minh thế này rồi ư!" Thẩm Tiểu Lệ nói.

"Thẩm đại nhân à, trước đây, tôi cũng rất thông minh đấy chứ?" Lạc Viễn sửa chữa lại, nét mặt rạng ngời.

Tiếp đó, cả nhóm vừa ăn hoa quả, vừa mở ti vi. Thời khắc đó, biểu hiện trên khuôn mặt họ cứng đờ, bức tranh trên ti vi quả thật vô cùng quen thuộc, ở góc dưới phía bên phải có viết một hàng chữ: Đội kiến trúc mất tích 5 năm trước đã quay trở về, người cứu họ chính là 4 cô cậu trẻ?" Hàng chữ đã hút hết mọi ánh nhìn của họ, trên màn hình ngoài những gương mặt của nhóm kiến trúc ra còn có hình của 4 cô cậu học sinh.

Đó chính là chiều qua khi trở về thành phố Nam Minh. Một nhóm phóng viên không biết từ đâu có được tin tức đội kiến trúc đã quay trở lại, để có công trạng lấy được tin tức đầu đã chen lấn đứng bên ngoài nhà ga trông ngóng. Vừa nhìn thấy đội kiến trúc 12 người, cả nhóm phóng viên đã đổ xô về trước mặt, bao quanh cả đội, và đưa mic không ngừng hỏi han, lần lượt máy chụp hình "ka cha ka cha" tiếng cửa trập chụp hình cứ thế chụp đi chụp lại dội vào tai tôi.

Trong khung cảnh hiện trường hỗn loạn đó, cả đám bạn trông

thật giống những kẻ ngốc, cũng may mà không ai bao vây xung quanh 4 đứa trẻ. Chính vào thời khắc họ đang mừng thầm thì một phóng viên trẻ nở nụ cười tiến đến, 4 người ý thức được cùng quay người nhưng đã bị phóng viên đó gọi giật lại.

Chỉ thoáng chốc nữ phóng viên trẻ đã đuổi đến trước mặt họ và ngồi xổm xuống, ánh mắt cô ôn hòa, giọng nói ngọt ngào như bông hoa tháng 4, cất giọng:

"Các bạn nhỏ, các bạn cùng trở về với tiểu đội kiến trúc từ biệt thự Thời Không phải không?"

Đã nghe thấy câu hỏi như thế, anh chụp hình đứng cạnh đó giơ máy chụp, và đưa ống kính ngắm chuẩn từng khuôn mặt của các bạn trẻ. Thẩm Tiểu Lệ trước giờ không thích những hành động như thế bèn dùng tay che mặt mình lại, thản nhiên nói: "Phiền cô bảo họ bỏ máy quay xuống, chúng tôi không muốn lên báo hay ti vi, cảm ơn."

Nữ phóng viên ngây người ra một lúc rồi nở nụ cười niềm nở với dáng vẻ ân cần, để người quay phim chuyển đến đằng sau họ. Thẩm Tiểu Lệ nói xong thì quay người bước đi.

Ba chàng trai theo sau cô, sùng bái ngắm dáng vẻ cô, mái tóc ngắn dưới ánh mắt trời hiện lên màu nâu nhàn nhạt, đang mặc bộ đồ cảnh sát vừa thân người, hai tay đút trong túi quần, đầu ngẩng cao ngực ưỡn lên và bước đi, không cần nhìn cũng biết cô đã định sẵn có bộ mặt tự tin. Lớp trước đại nhân dáng vẻ thật ngầu, quả thực đúng là nữ vương!

Lúc này, cả đám bạn nghe thấy, trong đám người trong đó chừng 5 mét có người lớn tiếng nói khiến người ta phải kinh hồn bạt vía:

"Chúng tôi đều trở về tư phi thuyền, và 4 bạn trẻ kia đã cứu chúng tôi, á, họ đi đâu rồi?"

Cả đám bạn trẻ kinh ngạc, giả bộ như không nghe thấy gì không quay đầu lại, Nhiếp Phi Phàm cảnh giác: "Nhanh đi thôi các cậu, không sẽ bị người ta phát hiện ra mất."

Cả đám phóng viên cùng quay đầu lại, cầm chắc micro rồi tìm kiếm, một nam phóng viên trong đó đang đeo cặp kính chỉ vào cái cây lớn phía trước, tập trung nhìn vào, rồi lớn tiếng: "Tôi nhìn thấy rồi, họ đang ở kia kìa!"

Trong phút chốc, nào tiếng bước chân, nào tiếng máy ánh không

ngừng vang lên bên tai, cả đám phóng viên lao nhanh đến như mãnh thú, khiến cả đám bạn trẻ ba chân bốn cẳng chạy ù té chạy. Người đến kẻ đi ở sân ga, cả đám bạn dễ dàng len vào trong đoàn người, cả đám phóng viên thật không dễ tìm kiếm nữa. Cả đám quẹo vào con ngõ ở khúc giao thứ nhất, bốn người kề sát tường, vỗ vào ngực và thở dài một tiếng khoan khoái. Còn đám phóng viên len theo dòng người đông đúc phía sau, chỉ còn nhìn thấy một đường thẳng tắp, đã bỏ bỏ lỡ mất tung tích của cà đám bạn.

Chương 16
Thành lập Thần Bí Xã

(1)

Bỗng nhiên, một giọng Đài Loan khó chịu phá vỡ màn yên tĩnh trong phòng:

"Mấy người đang ăn thứ gì vậy? Trong đĩa... là đầu lưỡi ư? Trời ơi, gu vị của các cô cậu đã mặn thế này rồi, ta thật khinh thường những người trái đất như mấy người mà." Nét mặt Đại Liễm Đồ biến đổi liên tục, từ kinh ngạc chuyển sang khinh thường.

Đậu Đồ Đồ cố ý bưng lên một đĩa cá hồi, cứ đảo qua đảo lại trước mặt Đại Liễm Đồ, nhìn thấy nó rất muốn nôn, Đậu Đồ Đồ lại gắp một miếng bắt đầu ăn, với vẻ mặt say sưa ngất ngây nở nụ cười: "Người ngoài hành tinh như ngươi thì hiểu cái gì chứ? Đây là cá hồi, thịt của nó mềm vô cùng, còn mát lạnh nữa, là siêu vị thượng cấp đấy. Ta phải dùng tiền tiêu vặt một tháng mới mua được đấy, chỉ có nhà ngươi là không biết thưởng thức, đợi lát nữa ngươi đừng ăn nữa!"

Nói xong, Nhiếp Phi Phàm gắp một miếng cho vào miệng, vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon. Đại Liễm Đồ nhìn cả nhóm ăn uống ngon lành thì cơn thèm ăn trong nó cũng như dòng nước lũ trào lên mãnh liệt, suýt chút nữa đã chảy nước dãi, nhưng trong lòng đã thầm nhắc nhở chính mình, vì tôn nghiêm không được khuất phục. Sau đó, nó lại không kìm được mà nhìn vào đĩa cá hồi, nhưng càng ngóng nhìn thì nó lại càng hận Đậu Đồ Đồ.

Cuối cùng thì Lạc Viễn không phối hợp với Đậu Đồ Đồ nữa, ăn hết miếng cuối cùng thì Đại Liễm Đồ cũng đã đạt được những gì mình mong muốn.

Cả nhóm bạn sau khi ăn uống no nê thì Thẩm Tiểu Lệ kiến nghị mọi người đi đến biệt thự Thời Không một chút, đó chính là nơi đầu tiên họ bước trên con đường mạo hiểm. Sau khi cả đội kiến trúc trở về, những tin tức tiêu cực về biệt thự đều đã biến mất, nghe nói, nhà phát triển bất động sản đã nộp đơn xin phê duyệt lại và việc xây dựng lại tòa nhà có thể bắt đầu sau vài ngày nữa.

Bốn bạn trẻ cùng con thú ký sinh tiến đến biệt thự Thời Không, cơ thể của nó được bao chặt trong miếng sắt tây màu xanh, bốn phía được đắp đống nào là vôi, nào là bùn. Điều không giống nhất đó chính là, người ở thành phố Nam Minh này không còn e ngại như trước đây với căn biệt thự này nữa. Nó giống như một phạm nhân bị hàm oan, đã nhiều năm trở lại đây không ngừng bị người ta hoài nghi và khinh bỉ, nhưng nỗi oan khoan hiện giờ của nó đã được rửa sạch, dưới ánh mặt trời, cơ thể của nó lại sạch sẽ và hoàn thiện như ban đầu.

Cả đám bạn ngước nhìn với lòng thỏa mãn, đúng lúc đang định rời đi thì nghe thấy Đại Liễm Đồ cất lời: "Thực ra, ta vẫn còn một bí mật về căn biệt thự Thời Không này muốn nói cho mấy người biết."

Đậu Đồ Đồ kinh ngạc lên tiếng: "Cái gì cơ, vẫn còn bí mật nữa sao?"

Thẩm Tiểu Lệ hỏi: "Nói ra đi, là bí mật gì thế? Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ giúp ngươi giữ bí mật này."

Đại Liễm Đồ gật đầu, rồi nói: "Để các người chuyên tâm đi cứu người, và không đánh rắn động cỏ, ta mới lựa chọn bây giờ mới nói ra. Ở tầng 8 của căn biệt thự Thời Không này có một nơi chứa đồ thí nghiệm, các người nhất định phải đi phá bỏ nó đi. Nếu phòng thí nghiệm của thế giới song song được xem là địa ngục, vậy thì, những thiết bị trong phòng thí nghiệm của mấy nhà khoa học điên rồ đó nhất định cũng không an toàn, hơn nữa, các ngươi không cảm thấy rất trùng hợp hay sao? Cả đội kiến trúc biến mất, cả căn biệt thự bị khóa kín, lại đến các thiết bị trong phòng thí nghiệm của nhà khoa học, rất cả giống như là âm mưu đã được vạch ra từ trước."

Nhiếp Phi Phàm cất lời: "Tôi cũng cảm thấy điều này. Nhà khoa học đó đem bắt cả đội kiến trúc đi. Sau đó thêu dệt về truyền thuyết khủng bố của căn biệt thự này, khiến ai nấy cũng không dám lại gần, như vậy, hắn mới yên tâm nghiên cứu trong phòng thí nghiệm đó, lý giải như này của tôi đúng không?"

Đại Liễm Đồ cười rồi đáp: “Không hổ là lớp phó thông minh! Thông minh của ngươi rất chuẩn xác!”

Để phá hủy các thiết bị trong phòng thí nghiệm, cả đám bạn nhân khoảng thời gian đổi ca của người trực, đã lén vào trong căn biệt thự. Với sự hướng dẫn của Đại Liễm Đồ, cả đám bạn dừng bước chân trước thang máy ăn thịt người, ba bạn lo âu nhìn Lạc Viễn tiến vào trong đó, cho dù có siêu năng lực của Đại Liễm Đồ thì họ vẫn sợ Lạc Viễn sẽ xảy ra sự việc ngoài ý muốn.

Kế đó, số tầng trong thang máy chuyển động như điên cuồng, sau khi lên đến tầng 21, rồi lại dừng ở tầng 8, Lạc Viễn bước ra ngoài không chút tổn hại. Cánh cửa đá mở ra, cả đám bạn bước vào nhìn ngó, phát hiện nơi này chính là phòng thí nghiệm của thế giới song song được thu nhỏ lại.

Ở chiếc bàn đầu tiên, Nhiếp Phi Phàm phát hiện ra một tờ giấy kỳ lạ, nét chữ ở phía trên vô cùng cẩu thả, nhìn trái nhìn phải cũng không giống chữ trên trái đất. Thế là, cậu cầm tờ giấy lên hỏi Đại Liễm Đồ.

Sau khi nhìn qua vài giây, mặt của Đại Liễm Đồ có phần tái nhợt, lông mày chau lại, lẩm bẩm nói: “Đây là ghi chép về bộ gen được Tiến sỹ đó viết ra trong kế hoạch xâm chiếm trái đất, và một số thành quả nghiên cứu, trong đó bao gồm cả gen người và gen sói được cấy vào cơ thể của người ngoài hành tinh, sau khi họ xảy ra thay đổi, có được sức mạnh và những kết quả khác.”

Lạc Viễn xé tan tờ giấy nhưng cậu xem không hiểu, vừa nghĩ đến những hài cốt trong phòng thí nghiệm là những tức giận của cậu lại chất đống, ném mạnh tờ giấy trên sàn nhà. Cả nhóm bạn mặt mày khó coi, dường như đang sắp nổi trận chỉ giây sau.

“Bịch” Một tiếng cực lớn vang lên, sau khi Đậu Đồ Đồ tắt nguồn điện trong phòng thí nghiệm, lật nhào mấy cái bàn lớn, cắt đứt toàn bộ nguồn điện, những thiết bị thủy tinh bị rơi vỡ tan tành, tất cả tiêu bản và mẫu đều bị phá hủy. Nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ phòng thí nghiệm biến thành một đống phế tích. Ba bạn trẻ sợ đờ người ra, ba cặp mắt dừng lại trên cơ thể Đậu Đồ Đồ đã phá hủy một tiểu vũ trụ, cùng với hành động của Đậu Đồ Đồ, đầu của họ cũng hướng theo từng chuyển động.

“A, làm tôi sợ chết mất! ba người các cậu làm cái gì thế hả?” Đậu Đồ Đồ quay ngoắt đầu lại, nhưng lại nhìn thấy nét mặt vô cùng kỳ quái của ba người đằng sau.

“Đồ Đồ, nhìn đi này, nhìn xem đi, tất cả chỗ này đều do một mình cậu phá hoại hay sao!” Thẩm Tiểu Lệ chỉ vào đống thủy tinh vương vãi trên sàn.

“Đúng vậy, một người phá hủy tiểu vũ trụ, là hoàn thành biến đổi thành một người khác, ban nãy cậu chớp còn không chớp mắt, chỉ dựa vào đôi bàn tay này đã hủy hoại cả phòng thí nghiệm. Đồ Đồ, cậu thật là lợi hại đấy!” Nhiếp Phi phàm khó lắm mới biểu dương cậu ta.

“Đồ Đồ, cậu thật là quá kinh khủng rồi, hai bên má phơn phớt ửng hồng, ngại ngùng bèn nói: “Không có gì đâu mà, chỉ là tôi quá tức giận mà thôi.”

Cả đám bạn ngẩng nhìn đối phương, ngầm hiểu nở một nụ cười, sau đó bước ra khỏi căn biệt thự Thời Không. Màn đêm buông xuống, căn biệt thự lại không có người trông nom, chỉ có cánh cửa sắt được khóa chặt, nhưng tầng 8 của căn biệt thự lại xuất hiện một tên hắc y nhân, hắn nằm trong phòng thí nghiệm lộn xộn, đau đớn vô cùng, một quyền đạp tan bức tường, rồi lại nện nguyên tại chỗ khá lâu, cuối cùng hắn cong lưng nhặt lên một cuộn giấy, lặng lẽ rời khỏi căn biệt thự.

Sáng thứ hai, trong phòng học của một trường trung học phổ thông của thành phố Nam Minh, không khí ngập tràn thứ mùi ăn sáng nồng nặc, ở hàng cuối cùng của cửa sổ còn ở bên trái, một nam sinh đang mặc áo sơ mi trắng tay cầm điện thoại, hướng về những bạn cùng học mở ra những hình ảnh trên màn hình --- đó là một phi thuyền hình bầu dục sắc trắng bạc trên đất bazan.

“Đây chính là con tàu mà chúng tôi đã từng đặt chân lên, sang trọng siêu cấp, ở trên có phòng game, phòng ăn ngân hà, phòng họp, phòng ngủ, còn có phòng chiếu phim nữa, tiếng súng ở phòng chiếu phim hiệu quả siêu cấp, giống như tiếng súng thật sự ở chính nơi vậy, những bức tường của phòng ăn là một bức tranh về vũ trụ còn phát sáng nữa, máy tính nhỏ ở phòng ngủ có thể gọi cho hàng xóm, chúng tôi ở phòng chiếu phim xem diện mạo chính xác của sao Mộc, còn có mặt trăng, trái đất, sao Hỏa...” Lạc Viễn ưỡn ngực, miêu tả với bộ mặt kiêu ngạo.

“Ừm, đại vương bốc phét, xin cậu đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, được không?” Chu Tiểu Long đả kích.

“Này, tôi nói cho cậu biết, cậu mà ngồi được trên phi thuyền thì tôi đã mua được xe tăng rồi đấy, căn bản là không thể nào mà!” Hứa

Quang Quân đẩy tròng kính lên.

Vừa dứt lời, cả đám người xung quanh Lạc Viễn đã cười lớn, sau đó, mọi người trở về chỗ ngồi của mình, hoàn toàn không để ý đến những lời của Lạc Viễn, ngoài mấy nam sinh vây quanh cười nhạo Lạc Viễn như kẻ ngốc nói chuyện viển vông.

Trong lòng Lạc Viễn khó chịu vô cùng, cậu nằm gục trên bàn, nét mặt không chút biểu hiện tình cảm gì. Thẩm Tiểu Lệ và Nhiếp Phi Phàm ngồi ở trước mặt họ, thở dài trong im lặng, Đậu Đồ Đồ cũng lắc đầu không biết làm sao, chỉ có 3 người họ biết, Lạc Viễn không chỉ còn là một nam sinh chỉ biết bốc phét nữa.

(2)

Để chuyển dời sự chú ý của Lạc Viễn, Nhiếp Phi Phàm hạ giọng nói: "Bây giờ, chúng ta đã phá án vụ biệt thự Thời Không rồi, có nên viết một bức thư cho người thần bí kia không?"

Quả nhiên, hai mắt của Lạc Viễn bỗng chốc sáng rực lên, cười nói: "Đúng đấy, suýt chút nữa tôi đã quên béng mất, con người không thể nói mà không giữ lời như thế, tôi sẽ gửi ngay bây giờ."

"Đợi đã, tôi cảm thấy chúng ta nên đặt một tên gọi gì đó cho nhóm của mình, sau này sẽ không dùng tên siêu dài để hồi đáp người thần bí nữa, như vậy sẽ càng thể hiện sự chuyên nghiệp của chúng ta, có phải vậy không?" Thẩm Tiểu Lệ nói.

Đậu Đồ Đồ nói xen vào: "Thẩm Đại nhân nói rất có lý, vậy thì nhóm chúng ta sẽ đặt tên là gì?"

Cả đám bạn vắt óc nghĩ ngợi, thiên mã hành không đang đặt ra một đống tên gọi, chẳng hạn Biệt đội mong ước, Liên minh phá giải câu đố, Đội lấy kinh mạo hiểm.

"Không được, những tên gọi này đều quê mùa quá! Cái gì là mạo hiểm này nọ chứ? Chúng ta còn đến tây phương cực lạc lấy kinh gì thế hả!" Nhiếp Phi Phàm "hì hì" tiếng cười ròn tan.

What? Nhà quê á? Tai của Lạc Viễn và Đậu Đồ Đồ như bị đâm chọc, giây phút đó sục sôi ấm ức, họ liếc nhìn Nhiếp Phi Phàm, lầm bầm nói:

"Vậy thì cậu tự mình đặt đi, lấy một cái tên thượng đẳng xem

nào!"

"Ừm, cậu bốc phét thì tự cậu đặt đi, đừng có càn rỡ thành quả bình luận người khác như thế chứ!"

Ba chàng trai cứ thế lao vào cuộc đấu khẩu như lúc đầu, tranh luận đến mặt đỏ tía tai. Còn Thẩm Tiểu Lệ đang vẽ vẽ viết viết lên tờ giấy, sau một lúc, cô đặt bút bi xuống, nở nụ cười mãn nguyện: "Theo tôi thấy, chỉ có tên gọi này là thích hợp nhất với nhóm của chúng ta."

Cả đám bạn ngay lập tức ngừng cãi nhau, đổ dồn ánh mắt về phía Thẩm Tiểu Lẹe, rồi lại nhìn thấy ba chữ trên tờ giấy: Thần Bí Xã.

"Tôi cảm thấy cái tên Thần Bí Xã này rất được, độc đáo, sang miệng, lại rất có khí khái!" Đại Liễm Đồ bất thình lình nói một câu.

"Ngay đến Đại Liễm Đồ vũ trụ vô song cũng nói được, vậy thì thật sự là rất ổn rồi, các cậu cảm thấy thế nào?" Lạc Viễn hỏi.

Chỉ thấy hai chàng trai còn lại đều gật đầu, cả nhóm không ai bảo ai đều nhận tên gọi này.

Tận dụng 10 phút mới vào tiết học tiếp theo, Lạc Viễn mở cặp sách, lấy chiếc máy tính bảng ra và để Thẩm Tiểu Lệ viết thư. Trong lúc cả đám đang che lại, Thẩm Tiểu Lệ cầm máy tính bảng nhanh chóng gõ hàng chữ, trần thuật lại giản đơn cảnh tượng cứu người của cả nhóm ở thế giới song song, đồng thời gửi kèm theo một bức hình ghi chép về gen của Tiến sỹ.

"Đinh đinh đinh---đinh đinh đinh---"

Tiếng chuông vào tiết vang lên rất nhịp nhàng, Thẩm Tiểu Lệ để máy tính bảng vào bàn của Lạc Viễn, rồi vội vàng trở về chỗ ngồi của mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, sau khi Thần Bí Xã thành lập, bốn người đã hẹn sẽ tạo nhóm về nhà sau khi tan học. Lúc này, cả bốn người đều đang bước trên con đường ngập bóng râm, tiếng cười nói vui vẻ, mặt trời chiều phả trên lưng họ, khuôn mặt non nớt tràn đầy phát ra nụ cười nội tâm.

Cả đám bạn nhắc đến thời khắc mình khó quên nhất - là chuyện ngồi trên con tàu vũ trụ. Cả nhà chẳng ai lạ gì, biết rõ việc ngồi trên con tàu hàng không mẫu hạm đó là chuyện xa xỉ nhường

nào. Còn chuyện đã đến căn biệt thự Thời Không cứu người tựa như dấu ấn trong tim khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm, nhưng cũng khiến người ta mâu thuẫn- Vào thời khắc họ hồi tưởng lại, luôn có cảm giác gì đó không chân thực, nhưng từng bức tranh rung động lòng người cứ luôn hiện lên trong tâm trí họ, muốn dập đi cũng không được.

Lạc Viễn thấp giọng nói với vẻ thần bí: "Tôi nói chuyện này với các cậu nhé! Tối qua, tôi đã mơ thấy cả nhóm cùng đi cứu người, nhưng tôi đã khoác trên mình bộ y phục của nữ siêu nhân, toàn thân Đồ Đồ thì là trang phục quái thú, Phi Phàm là trang phục hòa thượng, còn Thẩm đại nhân thì là công chúa, điều này cũng chỉ là bình thường thôi. Điều kỳ lạ hơn là chúng ta cuối cùng đều biến thành những người ngoài hành tinh đầu sói, một lát sau thì tôi tỉnh dậy!"

Ba người khác cất giọng không mấy vui vẻ: "Lạc Viễn, đừng tưởng rằng chúng tôi không biết, cậu lúc nào cũng nói năng linh tinh với dáng vẻ trịnh trọng như thế nhé."

Lạc Viễn trợn mắt trừng trừng, bỗng dưng trong cặp phát ra ba tiếng "bíp bíp bíp" nhắc nhở cậu có tin nhắn mới. Cậu dừng bước chân, đoán rằng lần này nhất định là thư hồi âm của "người thần bí", nhưng khi cậu còn đang hưng phấn lật mở quả nhiên tin nhắn đến không làm cậu thất vọng.

"Nhìn biểu hiện trên mặt của cậu thì cậu đã nhận được thứ gì tốt rồi phải không?" Đậu Đồ Đồ tò mò châu đầu vào, nhìn thật cẩn trọng, suýt chút nữa đã hét lớn, "thư đến của người thần bí." Lời này vừa nói, hai người đang đi phía trước đã nhanh chóng quay ngược trở lại, lần lượt vây quanh Lạc Viễn, nhìn thấy nội dung thư như sau:

Chào các bạn trẻ:

Khi Ta biết được các cô cậu đã phá giải câu đố, và cứu được cả đội kiến trúc, trong lòng ta thực sự vô xùng xúc động.

Vào lúc này, ta thật sự chân thành nói câu này: Cảm ơn các người đã phá giải được "Câu đố về biệt thự Thời Không".

Các người là những người phá giải câu đố cừ nhất mà Ta đã từng gặp, ta đã chuẩn bị tặng phẩm cho các người ở nhà, sẽ sắp có người mang nó đến cho các người rồi đấy, hy vọng các người sẽ thích.

Ngoài ra thì các người cũng không cần phải lo lắng, phi thuyền đã được người của ta tu sửa xong xuôi, và trở về nơi nó vốn thuộc về.

Mong chờ sự hợp tác kế tiếp từ các người!

Người thần bí kính thư

Cả đám bạn mắt dường như đều có một hàng chữ: ta đã chuẩn bị sẵn tặng phẩm cho mấy người ở nhà, sẽ có người mang nó đến nhà cho mấy người.

Còn chờ gì nữa chứ? Nhanh về nhà thôi!

Cả bốn người thắt dây an toàn ba lô, đeo con tim mong chờ chạy thẳng về nhà của mình.

Lạc Viễn trở về tiểu khu Hạnh Phúc, vừa mở cánh cửa đã nhìn thấy mẹ cậu đang xé một bưu phẩm được chuyển phát nhanh đến, cậu lớn tiếng gọi "Mẹ", sau đó cướp lấy bưu phẩm từ trên tay mẹ, là một công tử đường đi, và thuyền trưởng Buggy và một đồ hộp nữ trang rất nhỏ, giữa khe hở để lộ ra ánh sáng bóng loáng tựa ánh trăng không gì che giấu nổi.

Mở hộp ra nhìn là một huy chương kỳ lạ, ở giữa là một hình vẽ với chòm sao Thiên bình, mặt sau lại viết ba chữ "lòng hiếu kỳ".

Gần như đồng thời, hòm thư tầng 1 ở tiểu khu của Thẩm Tiểu Lệ đã nhận được một huy hiệu trên đó viết "trí tuệ" và một bó hoa nhỏ, Nhiếp Phi Phàm ở ở hiệu tạp hóa nhận được một chiếc mũ nồi nam và viết "năng lực trinh sát", còn Đậu Đồ nhận được lại nhận được một hộp ăn mặt đến từ các nơi trên thế giới và huy hiệu "dũng cảm".

Cả đám bạn nắm chặt huy hiệu trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, chim lượn bay tự do trên bầu trời, gió nhẹ lướt qua mặt họ, trong lòng cả nhóm đều mỉm cười lanh lợi, thế giới tốt đẹp vẫn chưa từng mất đi.